Mircea Monu

Nemateria, Ipoteza Smarandache și Fuziunea Informației

Editura Duran's

Oradea, 2013

Mircea Monu

Nemateria, Ipoteza Smarandache
și Fuziunea Informației

Referenţi:
Gheorghe Niculescu, Uricani
prof. dr. Dumitru Gherghina, Craiova
dr. George Anca, București

Redactor de carte:
Octavian Blaga
Centrul Judeţean pentru Conservarea şi
Promovarea Culturii Tradiţionale Bihor
Societatea cultural-ştiinţifică AdSumus
E-mail: octavian.blaga@laposte.net

E-publishing:
Editura Duran's
Oradea, Iuliu Maniu 48
Tel: +40 742 162.843
359 401.562
E-mail: ovi@durans.ro

ISBN: 978-973-1903-55-2

Mircea Monu

Nemateria, Ipoteza Smarandache și Fuziunea Informației

Societatea cultural-științifică AdSumus
Editura Duran's
Oradea, 2013

Acest volum reuneşte articole scrise de jurnalistul Mircea Monu, cu eliminarea unor paragrafe repetitive. Articolele au apărut în perioada 2009-2012 în publicaţii tipărite („Monitorul de Vâlcea", „Constelaţii diamantine", „Semănătorul") şi reviste online, şi reflectă parte din prodigioasa activitate recentă a omului de ştiinţă şi scriitorului Florentin Smarandache.

Cuprins

Cuvânt înainte / 11

Homo enciclopedicus: Florentin Smarandache......................12

Un Columb pe Continentul Fizicii / 17

Profet în Ţara Fizicii 18

O ştire bombă: depăşirea vitezei luminii! 18

Altă ştire bombă: CERN confirmă ipoteza unui român! 20

Ideea vitezei supraluminale i-a venit în... liceu! 22

„Şah” şi „mat”?...24

Parametrizându-l pe Einstein... 28

De la carte la articol, iar de aici la comunicare ştiinţifică ...29

Un „Columb” în... Columbus! 31

CERN reconfirmă „Ipoteza Smarandache”!...........................32

Confirmarea va veni din SUA? 33

Einstein: şi infirmat, şi confirmat?.....................................34

Societatea Americană de Fizică faţă cu... “nemateria” lui Smarandache...36

O carte care extinde fizica 40

“Dezbaterile Conferinţei Internaţionale «Introducere în Fizica Neutrosofică: Nematerie şi Neparticule»”!.............40

De la filozofie, la fizică 40

Neutrosofia extinde fizica! 43

Cosmologie neutrosofică...44

Există şi o… “ne-Lume”? 46

Quarcurile complică „nemateria” 46

Particule de „nematerie” 50

Neutrosofia în teoria câmpului şi în teoria particulelor 51

De la filozofie la cunoaşterea realităţii 54

Fuzionând informația / 56

Florentin Smarandache, invitat la Québec 57

Teoria Dezert-Smarandache a cucerit Canada 59

Virusul gripal a contaminat Fuziunea Informaţiei 61

Florentin Smarandache face fuziunea informaţiei în… Singapore 64

„Fuziunea” a trei cercetători din trei continente! 65

Florentin Smarandache impune reguli în… Paris 68

Vacanţă de studii în Franţa 71

Un vâlcean dă lecţii aviatorilor militari americani 73

De 1 Mai, Florentin Smarandache a muncit pentru… Air Force! 73

Prof. univ. dr. Florentin Smarandache, bursier la… Air Force 76

Aplicații smarandachiene / 78

Teoriile lui Florentin Smarandache, aplicate în sociologia indiană 79

Funcţia Smarandache pentru dominaţia romană 81

Imperiul Roman explicat prin teoria… grafurilor! 81

Paradoxalul Florentin Smarandache, dincolo de marginile ştiinţei 84

O carte de 800 de pagini 85
Transdisciplinaritatea neutrosofică 85
Florentin Smarandache duce la Tokyo noi aplicaţii neutrosofice 87
De la literatura SF la tehnologia avansată..........................87
De la matematică la filozofie, fuziunea informaţiilor, robotică şi mecatronică!..89
Noţiuni neutrosofice pentru mecatronică 92
Florentin Smarandache duce neutrosofia şi în Taiwan 93
„Granule de calcul”..95
Paradoxala Insulă Formosa 96
La cultivare de „perle ştiinţifice” pe Fluviul Perlelor!...........101
„Noţiunile Smarandache”, la mare vogă în China!...........101
Invitaţie la cercetări în domeniul unei ştiinţe noi 103
Extinderea „ingineriei” 105
Al treilea oraş al Chinei..107
Lupta cu... fusul orar!..111
Smarandache extinde ştiinţa... extinderii! 115

Cărţi şi traduceri / 116

A 101-a carte de Florentin Smarandache! 117
Alte călătorii cu... Florentin Smarandache! 119
Călătorii în America de Nord, Caraibe şi Europa 119
Paradoxuri pe toate meridianele şi paralele 120

Două cărţi cu eseuri şi interviuri....................................122
„Românul care l-a contrazis pe Einstein” 122
Recunoaşterea naţională şi internaţională 123
„Multirelativitate” (interviuri) 126
Distihuri paradoxiste, în greceşte 128
Trei cărţi paradoxiste traduse în ruseşte.............................131
O nouă carte de Florentin Smarandache tradusă în ruseşte135

Recunoscut pe toate meridianele / 137

Florentin Smarandache, *doctor honoris causa* la Beijing 138
„Noţiunile Smarandache” sunt foarte apreciate în China 139
„Neutrosofia” deschide uşi noi în matematică şi în fizică 139
Revistă chinezească pentru spaţii şi geometrii smarandachiene 143
Matematicienii indieni şi chinezi, fani ai “Noţiunilor Smarandache” 144
Număr dedicat grafurilor...144
Florentin Smarandache, Medalia de Aur pentru Ştiinţă 146
O binemeritată recunoaştere internaţională 149
Un prestigios premiu editorial american pentru Florentin Smarandache...152
Banchetul premianţilor 153
Intervale „naturale”, „vagi” şi neutrosofice” 154
O personalitate a Indiei 157
Academia Română premiază activitatea ştiinţifică a lui Florentin Smarandache 158

„O-ntreagă zi i-a trebuit/Lui Florentin s-ajungă!” 158

Spre Academie, prin… Neutrosofie! 162

Florentin Smarandache, Premiul Academiei Române..........164

Sejurul academic al lui Florentin Smaradache 164

Două prelegeri la Institutul pentru Mecanica Solidelor al Academiei Române..165

Întâlnirea cu acad. Solomon Marcus 166

Spectacol răscolitor despre emigranţi.............................167

Fibonacci şi Florentin

Cum Fibonacci, cu-al său şir,
Sorta numere, abitir,
Iar Galilei lucra în Turn,
Fiind chiar foarte taciturn,

Din New Mexico, în Pisa,
Florentin nu plânsu-mi-s-a
Că Turnul... se-nclină!
(Oltenii n-au vină!)

Cuvânt înainte

Homo enciclopedicus: Florentin Smarandache

Florentin Smarandache în Alaska

Dr. Florentin Smarandache, profesor universitar la Facultatea de Matematică şi Ştiinţe a Universităţii „New Mexico" din Gallup, statul New Mexico, SUA, născut la 10 decembrie 1954, în Bălceşti, judeţul Vâlcea, absolvent al Liceului Pedagogic din Râmnicu Vâlcea, şef de promoţie (1979) al Facultăţii de Matematică, Secția Informatică a Universităţii Craiova, cu cetăţenie dublă, română şi americană, este un om *polivalent*, fiind autor, coautor, editor, şi coeditor a 139 de cărţi şi a 175 de lucrări ştiinţifice (până în 2009).

Putem spune că este un *om enciclopedic,* de tip renascentist, pentru că a publicat în foarte multe domenii:

matematică (teoria numerelor, statistică, geometrie neeuclidiană), computere (inteligenţă artificială, fuziunea informaţiei), fizică (fizica cuantică, fizica particulelor), economie (economie culturală, teoria poly-emporium), filosofie (neutrosofie – o generalizare a dialecticii, logica neutrosofică – o generalizare a logicii fuzzy intuiţioniste), literatură (poezie, proză, roman, eseuri, nuvele, drame, teatru pentru copii, traduceri), artă (desene experimentale, colaje, pictură de avangardă).

Cărţile sale pot fi găsite în: Amazon.com, Amazon Kindle, Google Book Search, Library of Congress (Washington D. C.), şi în multe biblioteci din lume.

În baza internaţională de date ştiinţifice menţinută de Universitatea Cornell, http://arxiv.org/, există 140 de lucrări ştiinţifice ale acestuia.

Florentin Smarandache este coautor la Teoria Dezert-Smarandache în Fuziunea Informaţiei (matematică aplicată), împreună cu dr. Jean Dezert, cercetător ştiinţific la Oficiul Naţional pentru Studii şi Cercetări Aerospaţiale din Franţa. Această teorie este cunoscută pe plan internaţional şi este folosită în robotică, medicină, armată, cibernetică. Începând din 2003, el a fost invitat anual ca să prezinte conferinţe şi lucrări ştiinţifice despre acest subiect la Conferinţe Internaţionale de Fuziune a Informaţiei (Australia – 2003; Suedia – 2004; SUA – 2005, 2009; Italia – 2006; Canada – 2007; Germania – 2008), la Seminarele de Apărare Militară “Marcus Evans” (Spania – 2006; Belgia – 2007), la alte Universităţi (din Indonezia – 2006), precum şi la NASA şi la NATO.

La universităţi din Franţa, Canada, Italia au fost susţinute multe teze de doctorat din acest domeniu şi o teză de masterat la Universitatea din Teheran, Iran.

În *Structurile Algebrice Smarandache*, precum monoid, semigrup, spaţiu vectorial, algebră lineară etc., studenţi de la Institutul Indian de Tehnologie din Chennai, statul Tamil Nadu, India, au susţinut şi continuă să susţină teze de doctorat sub conducerea Dr. W. B. Vasantha Kandasamy, care este una dintre colaboratorii săi în acest domeniu.

„Noţiunile Smarandache” în Teoria Numerelor sunt cunoscute pe plan internaţional: *şirurile Smarandache, funcţiile Smarandache, constantele Smarandache, numere Smarandache-Wellin şi numere prime Smarandache-Wellin, paradoxuri Smarandache, probleme Smarandache* sunt prezente în numeroase tratate şi enciclopedii matematice din Lume.

În anul 1997, Universitatea Craiova a organizat o Conferinţă Internaţională despre „Noţiunile Smarandache”, iar în China au fost organizate patru „Conferinţe Internaţionale pentru teoria Numerelor şi Problemelor Smarandache, în 2005, 2006, 2007 şi în 2008. Universitatea de Nord-Vest din Xi’an, China, care editează un jurnal internaţional numit “Scientia Magna”, a publicat în acesta lucrările ştiinţifice despre „Noţiunile Smarandache” prezentate la aceste conferinţe, despre care s-a scris în jurnalul „Notices of the American Mathematical Society”.

Alte lucrări ale prof. univ. dr. Florentin Smarandache în teoria numerelor şi combinatorică, precum „problemele deschise” şi „conjecturile” sale au fost subiectele unor lucrări

de cercetare publicate de Universitatea din Xi'an „Scientia Magna".

„Logica/Mulţimea/Probabilitatea Neutrosofică" sunt generalizări ale logicii fuzzy (în special a logicii fuzzy intuiţionistice), mulţimii fuzzy (în special a mulţimii fuzzy intuiţionistice), şi respectiv a probabilităţii imprecise. Cu aceste noţiuni au fost susţinute două teze de doctorat: una la Universitatea de Stat din Georgia, Atlanta, SUA, şi una la Universitatea Queensland din Australia. Dr. Florentin Smarandache a fost invitat să vorbească despre logica şi mulţimea neutrosofică la Universitatea din Berkley, SUA, în decembrie 2003, în India (2004), Indonezia (2006), Egipt (2007).

Dr. Smarandache este editor asociat al jurnalului internaţional "Progress in Physics", tipărit şi editat de Universitatea „New Mexico" din Gallup, cu contribuţii şi sponsorizări internaţionale de la diferite institute de cercetare nucleară din toată lumea.

În fizică, el a creat noţiunea de "nematerie" (unmatter), a descoperit câteva paradoxuri cuantice Sorites, a folosit logica neutrosofică (care este o logica multivalentă) ca să extindă spaţiile fizice. Împreună cu V. Christianto (din Indonezia), a extins ecuaţiile lor diferenţiale de la forma de cuaternion la forma de bicuaternion, a creat noţiunea „Potenţial Smarandache-Christianto".

În economie, a scris împreună cu V. Christianto despre economia culturală, ca o alternativă pentru ţările subdez-voltate, şi a propus o teorie poly-emporium.

În filosofie, a făcut o sinteză a multiplelor idei şi şcoli de gândire filosofică care sunt contradictorii, extinzând dialectica lui Hegel la neutrosofie, care utilizează nu doar opozitelor, ci şi neutralităţile care interacţionează cu opozitele.

În literatură, dr. Smarandache, este considerat părintele "paradoxismului" – mişcare de avangardă bazată pe utilizarea extensivă în creaţii a antitezelor, oximoronilor, contradicţiilor, paradoxurilor. El a publicat cinci *Antologii Paradoxiste Internaţionale* la care au contribuit sute de autori din întreaga Lume, unii dintre ei chiar din Vâlcea.

Florentin Smarandache a făcut şi artă electronică (folosind programe pe calculatoare), artă experimentală („outer-art" = artă în afara artei; artă fără artă!) şi a pledat pentru unificarea teoriilor în artă.

Universitatea de Stat din Arizona, Biblioteca Hayden, în Tempe, Arizona, SUA, găzduieşte o colecţie specială numită "The Florentin Smarandache Papers" care se întinde pe o lungime de peste 30 m.l., cu cărţi, jurnale, manuscrise, documente, CD-uri, DVD-uri ale sale, sau despre lucrările sale.

O altă colecţie specială "The Florentin Smarandache Papers" se află la Universitatea Texas din Austin la Arhivele Matematicii Americane (în cadrul Centrului de Istorie Americană).

Popularitatea lui Florentin Smarandache a crescut foarte mult pe întreg mapamondul şi datorită faptului că situl său profesional http://fs.gallup.unm.edu este cel mai mare şi cel mai vizitat site la Universitatea „New Mexico" – Gallup: aproximativ un sfert de milion de vizitatori pe lună din 110 ţări, conform statisticilor oficiale ale universităţii.

Un Columb pe Continentul Fizicii

Profet în Ţara Fizicii

Luna trecută, grupul fizicienilor din 13 ţări (Belgia, Bulgaria, Coreea de Sud, Croaţia, Elveţia, Franţa, Germania, Israel, Italia, Japonia, Rusia, Tunisia şi Turcia) care lucrează la un experiment asupra particulelor elementare neutrino în celebrul laborator din Geneva al Organizaţiei Europene pentru Cercetare Nucleară a publicat un articol senzaţional, dar a trecut sub tăcere faptul că rezultatul acestor cercetări confirmă ipoteza unui om de ştiinţă român!

O ştire bombă: depăşirea vitezei luminii!

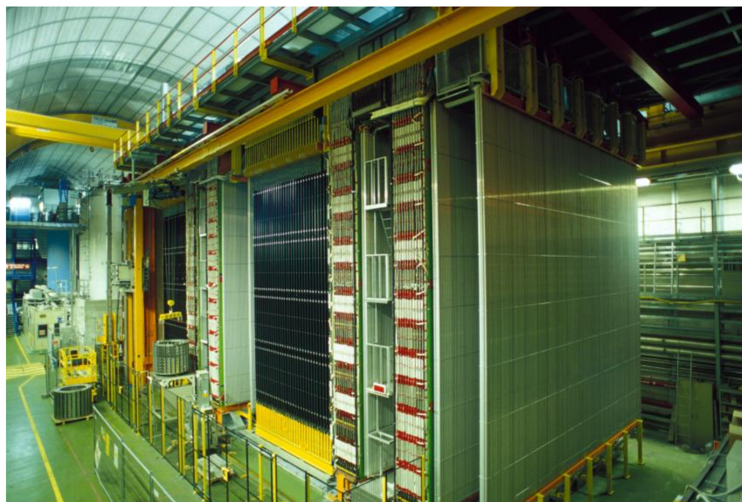
În 23 septembrie 2011, echipa de cercetători a „Experimentului OPERA", care se ocupă cu studierea particulelor neutrino la CERN (Laboratorul European pentru Fizica Particulelor Elementare), a publicat la secţiunea de fizică experimentală a site-ului http://arxiv.org/ un articol în care se anunţa o descoperire ştiinţifică de senzaţie: au fost detectate particule neutrino care se deplasează cu o viteză mai mare decât viteza luminii, ceea ce contrazice Teoria Relativităţii Restrânse, lansată de Albert Einstein în anul 1905, conform căreia viteza luminii este viteza limită în Univers.

Deşi este o ştire de mare impact, articolul este prudent, nu face interpretări teoretice sau fenomenologice ale acestei constatări experimentale, ci afirmă doar că importanta semnificaţie a acestui rezultat determină echipa să-şi continue studiile pentru a detecta eventuale efecte sistematice care ar putea explica această anomalie a depăşirii vitezei luminii.

Experimentul a constat în măsurarea timpului în care un fascicul de neutrini (particule elementare fără sarcină electrică, cu masă mică, fără interacţiune cu materia, pe care o străbat ca şi cum ar trece prin vid) a parcurs prin scoarţa terestră o traiectorie liniară de 731.278 m (cu o eroare de 0,20 m) dintre laboratoarele subterane CERN din Geneva (Elveţia) şi Laboratorul Naţional Gran Sasso (Italia). În anii 2009, 2010 şi 2011 s-au făcut numeroase experimente cu fascicule de neutrini de diverse energii, în care detectorul OPERA din Gran Sasso a înregistrat 16.111 neutrini care fuseseră emişi de sursa din Geneva. În baza timpului de parcurgere a traiectoriei, măsurat cu un sistem de cronometrare foarte complicat, a rezultat din calculele efectuate că neutrinii s-au deplasat mai repede decât lumina care ar fi parcurs aceeaşi distanţă în vid: timpul de parcurgere a traseului de către neutrini a fost mai mic cu circa 60 de nanosecunde (nanosecunda este o miliardime dintr-o secundă). Cum viteza luminii în vid este de 299.792.450 m, înseamnă că neutrinii s-au deplasat cu o viteză mai mare cu decât cea a luminii.

Cercetătorii ne asigură de marea precizie a acestor determinări (erorile de măsurare sunt foarte, foarte mici), dar cum diferenţa atât de mică dintre viteza neutrinilor şi cea a luminii, de numai circa 6000 m/s (aşa cum s-a anunţat în presa internaţională), poate naşte îndoieli, ei au promis că vor relua cercetările.

Altă ştire bombă: CERN confirmă ipoteza unui român!

Vedere generală a Detectorului OPERA din Gran Sasso

În lumea selectă a fizicienilor era însă cunoscută, dar şi combătută, ceea ce se numeşte în literatura de specialitate „Ipoteza Smarandache", conform căreia nu există viteză limită în Univers. Ipoteza a fost publicată în revista „Bulletin of Pure and Applied Sciences", Delhi, India, Vol. 17D (Physics), No. 1, p. 61, 1998, a fost inclusă în „The Encyclopedia of Physics" (Enciclopedia de fizică, în format electronic), de Eric W. Weisstein, de pe site-ul american http://scienceworld.wolfram.com/physics, dar este criticată ca fiind contrară teoriei şi experienţei.

Autorul acestei ipoteze este profesorul universitar doctor la Facultatea de Matematică şi Ştiinţe a Universităţii „New Mexico" din oraşul Gallup, statul federal New Mexico, SUA – Florentin Smarandache.

După apariţia articolului „Măsurarea vitezei neutrinilor cu detectorul OPERA în fascicolul de neutrini cu traseul liniar Geneva-Gran Sasso”, un colaborator craiovean al lui Florentin Smarandache, prof. Ion Pătraşcu, de la Colegiul Naţional „Fraţii Buzeşti” Craiova a publicat la 26 septembrie 2011, în varianta electronică a revistei săptămânale americane „Science News”, articolul „Un cercetător român a dedus existenţa particulelor cu viteze supraluminale descoperite recent la CERN”, în care a interpretat rezultatele acestui experiment ca o confirmare a „Ipotezei Smarandache”.

Pentru opinia publică, acest articol a fost chiar mai de senzaţie decât cel al cercetătorilor de la CERN, care, în mod deliberat s-au ferit de această interpretare (deşi „Ipoteza Smarandache” fusese postată de autor chiar pe site-ul CERN), aşa că această nouă ştire (confirmarea „Ipotezei Smarandache”) s-a răspândit în Lume cu viteza luminii, în presa electronică şi în reţelele electronice de socializare, fiind susţinută sau combătută cu ardoare (mai ales în Occident).

Consolidată de cei 106 ani de existenţă în conştiinţa ştiinţifică mondială, teoria lui Einstein a vitezei limită din Univers este greu de depăşit, deoarece a devenit pentru unii savanţi o „barieră de gândire”, dacă facem un joc de cuvinte, pornind de la conceptul „barieră de viteză”.

Multor fizicieni li se pare că Smarandache fiind matematician, este un „fizician amator” cu pretenţii prea mari în rescrierea legilor fizicii, încălcând ceea am putea numi „physics correctness” (corectitudine în fizică, o expresie pe care am creat-o acum, prin pastişarea sintagmei „political correctness”, foarte în vogă în Occident).

Ideea vitezei supraluminale i-a venit în… liceu!

Pentru că Florentin Smarandache este un vechi colaborator al ziarului nostru, l-am contactat electronic după această primă confirmare a „Ipotezei Smarandache”.

În 23 septembrie, la apariţia articolului cercetătorilor de la CERN el ne-a declarat laconic: „Ipoteza mea asupra existenţei unei viteze mai mari decât cea a luminii s-ar putea să fie adevărată.”

După apariţia articolului lui Ion Pătraşcu şi a largului ecou mondial al celor două articole, Florentin Smarandache, asaltat electronic de felicitări şi de contestări din întreaga Lume, a depăşit prudenţa şi ne-a scris euforizat: „Se confirmă nişte rezultate experimentale recente de la CERN, anunţate şi de mass-media românească, pe care eu le-am dedus teoretic din 1993.”.

Reamintim cititorilor noştri că anul trecut, Academia „Telesio-Galilei” (organizaţie neguvernamentală internaţională cu sediul în Anglia şi cu o filială la Universitatea din Pécs, Ungaria, care promovează progresul ştiinţelor) i-a acordat lui Florentin Smarandache „Medalia de Aur pentru Ştiinţă” pentru „Ipoteza Smarandache” şi pentru crearea „Neutrosofiei” – o generalizare a Dialiecticii (capitol al filozofiei), prin introducerea „neutraliilor” alături de „contrarii”, neutrosofia având aplicaţii în diverse ştiinţe.

Totuşi, în 28 septembrie, el a revenit la prudenţa ştiinţifică şi ne-a scris: „Să vedem ce-o să iasă, ce-o să fie recunoscut, fiindcă unii şi-au dedicat viaţa scrierii de articole şi de cărţi despre Teoria Relativităţii, şi acum ar însemna să piardă totul!”.

Referitor la originea „Ipotezei Smarandache", dânsul ne-a scris următoarele: „Ideea vitezelor supraluminale mi-a venit în anul 1972, când m-am transferat de la Craiova la Râmnicu Vâlcea, la Liceul Pedagogic, unde profesoara de fizică, doamna Elena Dumitraşcu ne preda Relativitatea – era o profesoară foarte exigentă şi cultă. A avut mulţi elevi care au obţinut rezultate la olimpiadele de fizică. Eu aş fi acum încă un elev performant al său şi cred că profesoara mea se va bucura când va afla despre rezultatul experimentului de la CERN. Ideea din anul 1972 mi-a venit fiindcă îmi plăcea să contrazic ori să văd dacă se poate contrazice orice – deh, se năşteau în mine germenii „Paradoxismului"! (n. n. – „Paradoxismul" este mişcare literară de avangardă cu aplicaţii şi în ştiinţe, creată de Florentin Smarandache în anii '80, bazată pe utilizarea în mod programat a contradicţiilor, antitezelor, oximoroanelor.) De fapt, nu mi-am contrazis profesoara de fizică, ci am întrebat-o ce s-ar întâmpla dacă ar exista viteze supraluminale.".

Doamna profesoară Elena Dumitraşcu, care a lucrat apoi la Colegiul Naţional „Mircea cel Bătrân", unde a fost şi director, este acum pensionară. Am căutat-o pentru a o întreba dacă îşi mai aminteşte de un elev „obraznic" care „a contrazis-o" la ora de fizică. Ne-a declarat următoarele: „Sigur că îmi amintesc de fostul meu elev Florentin Smarandache, de la Liceul Pedagogic Râmnicu Vâlcea, unde se transferase de la Craiova, în anul al patrulea (n. n. – la liceul pedagogic studiile aveau durata de cinci ani). Era un băiat de condiţie socială modestă, de la ţară (n. n. – atunci, Bălceşti era comună), dar care, prin calităţile sale a ajuns în elita ştiinţifică mondială!...

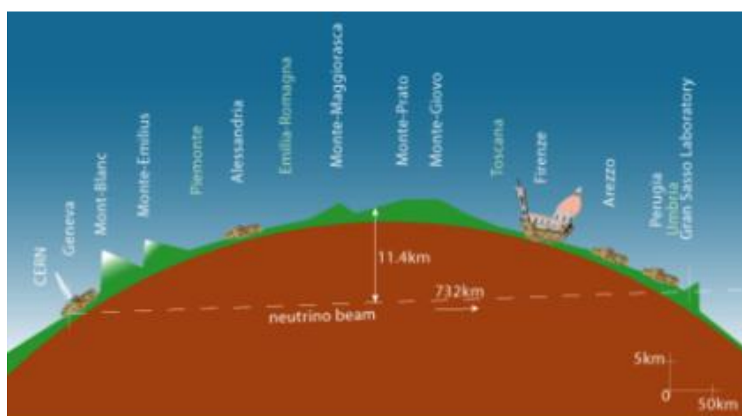
Ştiu că este nu doar matematician, ci şi scriitor, am citit unele cărţi ale sale, l-am revăzut când a venit în Râmnic, cu câţiva ani în urmă. Dar el are preocupări multiple, are contribuţii ştiinţifice în mai multe domenii, cum este fizica, unde a propus „Ipoteza Smarandache", prin care susţine că nu există barieră de viteză în Univers... Nu-mi amintesc de scena din anul 1972, despre care v-a povestit, aceea că m-a contrazis la ora de fizică. Dar, eu spun că nu pe mine m-a contrazis, ci pe Einstein... Am citit despre experimentul de la CERN, m-am bucurat pentru Smarandache şi mă bucur că Einstein are un competitor român! Sper însă că Smarandache va rămâne român, chiar dacă acum are şi cetăţenie americană şi lucrează într-o universitate din SUA, că nu va proceda ca mulţi români de valoare care nu se mai întorc în ţară!... Cred însă că şi ţara noastră ar trebui să facă mai mult pentru asemenea oameni. De exemplu, referindu-mă la Smarandache, oraşul Bălceşti, judeţul Vâlcea şi chiar România ar trebui să îl aprecieze aşa cum se cuvine. Ar trebui, de exemplu, să i se facă mai multă publicitate, să i se acorde Titlul de Cetăţean de Onoare, o stradă, o instituţie ştiinţifică să primească numele său, în oraşul Bălceşti ar trebui realizat un Muzeu Smarandache, să fie admis ca membru al unor prestigioase foruri ştiinţifice din ţara noastră."

„Şah" şi „mat"?...

Aşadar, un prim experiment, intitulat OPERA, după numele detectorului de neutrini, a confirmat o curajoasă ipoteză ştiinţifică a unui român. Mănuşa a fost aruncată fizicienilor mapamondului chiar de către cel mai prestigios şi

cel mai mare laborator de cercetare ştiinţifică de acest gen din Lume şi, metaforic, putem spune că Smarandache i-a dat „şah” lui Einstein.

Urmează să vedem dacă viitoare cercetări ale CERN vor confirma acest rezultat şi, mai cu seamă, dacă rezultatul va fi confirmat şi de cercetări ale altor laboratoare, independente de acesta, unul dintre ele existând chiar în SUA.

Traseul liniar al fascicolului de neutrini prin scoarţa terestră, între Geneva şi Gran Sasso

Vor profita americanii de laboratorul lor performant pentru a demonstra că „americanul” Smarandache l-a făcut „mat” pe Einstein sau partizanii teoriei acestuia vor fi mai puternici şi vor impune alocarea resurselor laboratorului în alte scopuri?...

Credem că va fi importantă poziţia pe care o va adopta în această privinţă Societatea Americană de Fizică, organizaţie neguvernamentală creată în anul 1899, care are 48.000 de

membri şi dispune de multe reviste ştiinţifice influente, dar şi mai importantă va fi poziţia Institului American de Fizică, organizaţie neguvernamentală înfiinţată în anul 1931, compusă din mai multe societăţi (inclusiv Societatea Americană de Fizică), cu 135.000 de membri şi cu mai multe reviste ştiinţifice prestigioase.

Reamintim cititorilor noştri că Florentin Smarandache, utilizând Neutrosofia, a introdus în anul 2004 un alt concept revoluţionar în fizică, „nemateria” (ca un „neutru” între „materie” şi „antimaterie”), formată dintr-un amestec de particule şi antiparticule (electroni, protoni, neutroni, antielec-troni, antiprotoni şi antineutroni). Acest concept a fost confirmat atât teoretic, în anul 2007, prin utilizarea de către cercetători a aparatului matematic din Teoria Cuantică a Câmpului, care au condus la concluzia existenţei unor particule neconforme modelului standard al particulelor, excepţiile fiind numite de ei „neparticule”, cât şi experimental, în perioada 1970-1975, prin experienţe la Brookhaven National Laboratory (SUA) şi CERN (Elveţia), în care s-a constatat existenţa unor atomi care conţineau în nucleul lor protoni şi antiprotoni, iar alţi atomi conţineau antiprotoni şi neutroni (cercetările au fost abandonate, din lipsa unei baze teoretice!). La sesiunea anuală de comunicări ştiinţifice din anul 2010 a Filialei California-Nevada a Societăţii Americane de Fizică, Florentin Smarandache a prezentat lucrarea ştiinţifică intitulată „Legătura dintre «neparticulă» şi «nematerie»”, scrisă împreună cu Ervin Goldfain, evreu din Iaşi, emigrat în anul 1985 în SUA, fizician la Welch Allyn Inc., Centrul de Excelenţă în Fotonică, din Skaneateles Falls, statul

federal New York. Dacă, în acest mod Societatea Americană de Fizică a acceptat, în mod implicit, conceptul de „nematerie”, va accepta, în baza „Experimentului OPERA”, în mod explicit, „Ipoteza Smarandache”?

Un proverb românesc spune că „Nimeni nu-i profet în ţara sa!”, iar cum SUA este doar ţara sa de adopţie, nu cea de origine, am putea afirma, bazaţi pe înţelepciunea noastră populară milenară, că nu va fi un paradox dacă Smarandache va fi „profet” (în ale Fizicii!) în America!

Parametrizându-l pe Einstein...

Florentin Smarandache, autorul „Ipotezei Smarandache”

Vâlceano-americanul din Bălceşti, Florentin Smarandache, va prezenta vineri, 13 aprilie 2012, începând de la ora 17, în faţa unora dintre participanţii la Sesiunea de Primăvară a Filialei Regiunii Ohio a Asociaţiei Americane de Fizică, modul în care el a parametrizat celebra Teorie Restrânsă a Relativităţii (numită şi Teoria Specială a Relativităţii), enunţată de nu mai puţin celebrul fizician Albert Einstein în anul 1905.

Această sesiune de comunicări ştiinţifice a fizicienilor (profesori, ingineri, cercetători) din Filiala Regiunea Ohio (din nord-estul SUA, cuprinzând şase state federale: Indiana, Kentucky, Michigan, Ohio, Pennsylvania şi Virginia de Vest) se va desfăşura în perioada 13-14 aprilie 2012, în oraşul Columbus, la Universitatea de Stat „Ohio”.

În cadrul Secţiunii de Postere, care se va desfăşura în Holul Central al Clădirii „Cercetări de Fizică”, în intervalul orar 17-18:30 (ora locală, cu şapte ore în urmă faţă de ora Bucureştiului), cei interesaţi pot discuta, la libera alegere, cu oricare dintre autorii celor 25 de lucrări ştiinţifice, fiecare prezentată în rezumat pe un panou (poster). La panoul nr. 25, cei interesaţi vor putea discuta cu prof. univ. dr. Florentin Smarandache despre lucrarea sa, intitulată „Teoria Specială Parametrizată a Relativităţii” (TSPR). „Paramentrizată”, adică bazată pe „parametru” – raportul timpului scurs.

De la carte la articol, iar de aici la comunicare ştiinţifică

În rezumatul lucrării, autorul spune că a parametrizat experimentul mintal al lui Einstein cu ceasurile atomice, presupunând că nu ştie dacă spaţiul şi timpul sunt relative sau absolute, nici dacă viteza luminii este sau nu viteza limită din Univers. În acest mod a realizat o „parametrizare” a Teoriei Speciale a Relativităţii a lui Einstein, motiv pentru care autorul şi-a numit rezultatul (obţinut încă din anul 1982!) „Teoria Specială Parametrizată a Relativităţii” (TSPR). Această teorie a generalizat „Teoria Specială a Relativităţii” (TSR) a lui Einstein, dar şi ceea ce Smarandache numise în anul 1982 „Teoria Absolută a Relativităţii” (TAR) şi a introdus în acel an încă trei relativităţi posibile.

Ulterior, Smarandache şi-a extins cercetarea luând în calcul nu doar viteze constante, ci şi acceleraţii constante.

În anul 1982, pe vremea când preda matematica la un liceu din Maroc, Florentin Smarandache a publicat o carte de fizică: „Teoria Absolută a Relativităţii, Teoria Specială Para-

metrizată a Relativităţii şi multirelativitatea neinerţială", Editura „Somipress", 1982, Fez, Maroc.

În mod surprinzător, această carte ştiinţifică uluitoare (92 de pagini), cu un titlu atât de paradoxal nu a figurat până anul trecut în lista lucrărilor ştiinţifice a lui Florentin Smarandache! L-am „interogat" pe autor: mi-a spus că prieteni şi cunoscuţi cărora le-a arătat atunci cartea l-au sfătuit în mod foarte serios şi insistent să nu o facă publică, dacă vrea să fie privit ca un om de ştiinţă serios, căci nu va putea să realizeze o carieră ştiinţifică, universitară cu o carte care îl contrazice pe Albert Eistein, ale cărui teorii privind Relativitatea sunt considerate sfinte în mediile academice!

Anul trecut, când Experimentul OPERA de la CERN, Elveţia, i-a confirmat (neoficial) „Ipoteza Smarandache" (conform căreia, viteza luminii nu este viteză limită în Univers, contrar teoriilor relativiste ale lui Einstein!), Smarandache s-a gândit că e un moment favorabil pentru a scoate „de la naftalină" teoria sa parametrizată şi teoria sa absolută care-l contrazic pe Einstein.

Apoi, s-a gândit să publice un articol despre TSPR şi să prezinte o comunicare ştiinţifică pe această temă la Asociaţia Americană de Fizică. Articolul „Teoria Specială Parametrizată a Relativităţii" a fost publicat în două reviste ştiinţifice trimestriale internaţionale nonconformiste care acceptă articole „contra curentului ştiinţific principal": „Progress in Physiscs" (Progres în Fizică), vol. 2, aprilie, 2012 (la care Smarandache este edito-asociat) şi în „Apeiron" (Fără limite, în limba greacă), vol. 19, nr. 2, aprilie 2012 – revistă electronică de fizică.

Un „Columb” în… Columbus!

Florentin Smarandache, creatorul „Paradoxismului” (mişcare literară avangardistă, dar cu aplicaţii şi în ştiinţă!), nu poate scăpa de paradoxuri nici în Columbus, Ohio: musai trebuie precizat şi statul federal, pentru că în SUA mai există alte 16 localităţi numite… „Columbus” – numele latinizat al lui Columb, descoperitorul Americii în anul 1492.

Nu ştim dacă a ales intenţionat sau nu întrunirea ştiinţifică din oraşul Columbus, dar ştim că matematicianul Florentin Smarandache va fi asemeni unui „Columb” care a descoperit un nou continent: Continentul Relativităţii Fizicii!

CERN reconfirmă „Ipoteza Smarandache"!

Am mai scris despre „Ipoteza Smarandache" (v. supra „Profet în Ţara Fizicii"); în acel articol, arătam că un experiment ştiinţific numit „Experimentul OPERA", efectuat de către o echipă de savanţi de la CERN (iniţial, numit Centrul European de Cercetări Nucleare, acum, Laboratorul European pentru Fizica Particulelor Elementare) din Geneva (Elveţia), a demonstrat că particulele elementare neutrino se deplasează cu o viteză mai mare decât cea a luminii, ceea ce infirmă celebra Teorie a Relativităţii Restrânse, enunţată de fizicianul Albert Einstein (viteza luminii este viteză limită în Univers) şi, deci, confirmă „Ipoteza Smarandache" (nu există viteză limită în Univers), enunţată în anul 1998 de către matematicianul vâlcean Florentin Smarandache.

Deşi experimentul durase trei ani, iar precizia măsurătorilor era foarte mare, fizicienii din echipa respectivă (200 de persoane din 13 ţări: Belgia, Bulgaria, Coreea de Sud, Croaţia, Elveţia, Franţa, Germania, Israel, Italia, Japonia, Rusia, Tunisia şi Turcia) au fost foarte prudenţi, nu au dat nici o interpretare acestui rezultat, ci au spus că este nevoie de alte experimente, pentru confirmarea rezultatului.

Un alt experiment, făcut la sfârşitul lunii octombrie 2011, a dus la acelaşi rezultat: neutrinii s-au deplasat pe distanţa de 731.378 km cu o viteză cu circa 6000 m/s mai mare decât cea a luminii (date preluate din presa internaţională).

Confirmarea va veni din SUA?

Totuşi, Dario Antiero, cercetător la Institutul de Fizică Nucleară din Lyon, Franţa, coordonatorul departamentului de analiză a măsurătorilor din cadrul Experimentului OPERA (Oscillation Project with Emulsion-tRacking Apparatus – Proiectul de oscilare cu aparat cu emulsie pentru traiectorii), care a comentat acest nou rezultat, a spus că mai sunt necesare „experimente complementare şi măsurători independente” pentru ca acest fenomen, numit deocamdată „anomalia timpului de zbor al neutrinilor”, să fie confirmat sau infirmat oficial.

El a insistat că fizicienii trebuie să fie prudenţi în concluzii, atât timp cât măsurătorile nu vor fi „verificate cu un sistem complet diferit”.

Paradoxal este că în anul 2005 Proiectul MINOS (Main Injector Neutrino Oscillation Search – Căutarea oscilaţiilor neutrinoului cu injectorul principal), efectuat de către Laboratorul „Fermilab” din Chicago, SUA, cu detectorul de neutrini aflat într-o mină de fier situată la o distanţă de 725 km de laborator, a obţinut un rezultat asemănător, dar echipa sa, formată din 200 de savanţi din şase ţări (Anglia, Brazilia, Franţa, Grecia, Rusia şi SUA), a considerat că marja de eroare a aparaturii sale ar fi prea mare pentru a considera că măsurătoarea poate fi validată!

Acum, aparatura sa a fost perfecţionată şi se fac noi experimente, care vor dura circa trei ani.

Deci, s-ar putea ca acele „măsurători independente” de CERN (Elveţia) să fie făcute de Fermilab (SUA), în ţara în care se află acum Florentin Smarandache, care are dublă

cetăţenie, română şi americană, şi este profesor universitar doctor la Facultatea de Matematică şi Ştiinţe a Universităţii „New Mexico” din oraşul Gallup, statul federal New Mexico!

Dar, cercetări asupra „oscilaţiilor” neutrinilor, adică trecerea lor dintr-un tip în altul (există trei tipuri de neutrino), se fac şi în alte ţări, deci, rămâne de văzut „De unde sare... neutrino”!

Einstein: şi infirmat, şi confirmat?...

Rezultatele Experimentului OPERA au provocat aprige dezbateri în lumea fizicienilor, pro şi contra pe tema infirmării teoriei lui Einstein.

O poziţie intermediară o are Pierre Binetruy, directorul Laboratorului de Astroparticule şi Cosmologie din Paris: „Rezultatele Experimentului OPERA ar putea să semnifice că teoria lui Einstein este valabilă în anumite domenii, dar există o altă teorie şi mai globală”, făcând o analogie cu celebrele păpuşi ruseşti „Matrioşka”, cele care intră în serie, una în alta [aşa cum teoria lui Einstein (valabilă la viteze apropiate de viteza luminii) este faţă de teoria lui Newton (valabilă la viteze mici faţă de viteza luminii)].

Rămâne de văzut ce se va întâmpla în anii următori, dar se pare că fizica se află la răspântie, iar vâlceanul Florentin Smarandache a trasat fizicienilor două „pârtii”, prin cele două idei revoluţionare ale sale: 1) nu există viteză limită în Univers; 2) există şi a treia formă a materiei, pe care el a denumit-o „nematerie” (formată din „materie” şi „anti-materie”)!

Notă: În martie 2012, CERN a anunţat că sistemul de măsurare a timpului din Experimentul OPERA ar fi avut o eroare, deci aşa-zisa "anomalie a timpului de zbor al neutrinilor" nu ar exista şi deci, teoria lui Einstein a "barierei de viteză în Univers", conform căreia viteza luminii este viteza maximă din Univers, nu ar fi fost infirmată prin acest experiment!... Unii savanţi sunt de părere că această declaraţie s-a făcut în urma presiunilor fizicienilor "ortodocşi" cu influenţă mare în mediile academice din Lume.

Să ne bazăm pe ambiţia americanilor, care, mai înainte cu câţiva ani, americanii au avut rezultate asemănătoare în Experimentul MINOS, dar ei nu au fost convinşi că aveau aparate performante pentru măsurarea "timpului de zbor" al neutrinilor prin scoarţa terestră şi nu şi-au făcut atunci publice rezultatele? Vor relua ei Proiectul MINOS, cu nişte "cronometre" perfecţionate, mai presus de orice îndoială, ca să-şi dovedească superioritatea tehnologică faţă de europeni?!...

Oricum, fizicienii "ortodocşi" vor spune că rezultatul ar trebui confirmat şi printr-un alt tip de metodă experimentală, ceea ce, în principiu, este corect!)

Societatea Americană de Fizică faţă cu... "nemateria" lui Smarandache

Florentin Smarandache prezintă o lucrare la Institutul Tehnologic „California" din Pasadena, SUA

În Secţiunea H 3 (Cercetare multidisciplinară) a „Întâlnirii Anuale 2010 a Filialei California-Nevada a Societăţii Americane de Fizică" (aşa se numeşte oficial sesiunea anuală de comunicări ştiinţifice a acesteia), care se va desfăşura la Institutul Tehnologic „California" (numit pe scurt „Caltech", în folclorul universitar american) din oraşul Pasadena, statul federal California, SUA, în perioada 29-30 octombrie 2010, este programată în 30 octombrie prezentarea lucrării

„Legătura dintre «neparticulă» şi «nematerie»”. Autorii lui sunt originari din România: Ervin Goldfain, evreu din Iaşi, emigrat legal în SUA,în anul 1985 (locuieşte în oraşul Syracuse, statul federal New York, lucrează la Welch Allyn Inc., Centrul de Excelenţă în Fotonică, din Skaneateles Falls, statul federal New York), şi Florentin Smarandache.

Conceptul de „nematerie” a fost propus de către Florentin Smarandache în contextul „neutrosofiei” – capitol al filozofiei, creat tot de către dânsul prin extinderea dialecticii (bazată pe „contrarii”) prin introducerea conceptului „neutral” alături de „contrarii”. În viziune neutrosofică, o entitate „A”, are opusul ei, „antiA”, şi neutrul ei, „neutA”. În mod logic, noţiunea de „materie”, trebuie să aibă nu doar opusul ei, „antimateria” (formată din antielectroni, antiprotoni şi antineutroni), ci şi neutrul ei, care nu este nici materie, nici antimaterie, ci „nematerie” (formată din amestec de particule şi antiparticule: electroni, protoni, neutroni, antielectroni, antiprotoni şi antineutroni). În anul 2004, Smarandache a trimis teoria sa despre „nematerie” la CERN (Laboratorul European pentru Fizica Particulelor Elementare), Geneva, Elveţia, unde s-ar putea face experimente pentru verificarea acestei teorii.

În articolul menţionat, autorii arată că din anul 2007, cercetători în fizica teoretică, folosind aparatul matematic din Teoria Cuantică a Câmpului, au ajuns la concluzia că există abateri de la modelul standard al comportării particulelor şi au numit aceste excepţii „neparticule”. S-a concluzionat că particulele şi antiparticulele nu mai există în mod independent, căci există un spectru continuu de stări

amestecate. Aceste amestecuri arbitrare de particule şi antiparticule pot fi privite ca o manifestare a „nemateriei” propuse de Smarandache.

Articolul menţionează că experimente făcute în perioada 1970-1975 în SUA, la Brookhaven National Laboratory şi în Elveţia, la CERN, au observat atomi care conţineau în nucleul lor protoni şi antiprotoni, precum şi atomi care conţineau antiprotoni şi neutroni, timpul lor de viaţă fiind însă extrem de scurt (10-20 s). Cercetările au fost atunci abandonate deoarece neexistând o teorie, s-a considerat că aceşti atomi care conţineau nucleoni şi antinucleoni erau o excepţie rară care nu putea să constituie o nouă specie de materie.

Existenţa nemateriei este posibilă deoarece nucleonii (protoni şi neutroni) sunt formaţi din „quarkuri” – particule elementare cu sarcină electrică fracţionară (pozitivă sau negativă). Ipoteza existenţei „quarkului” a apărut în anul 1964, prima sa confirmare experimentală s-a produs în anul 1968, iar în 1995 a fost descoperit cel de-al şaselea tip de quark. Datorită combinării quarkurilor cu antiquarkurile se poate obţine nematerie nu doar cu sarcină electrică nulă, ci şi cu sarcină pozitivă sau negativă!

La stadiul actual al tehnologiei, cercetările privind „nemateria” sunt foarte laborioase şi foarte costisitoare, dar vâlceanul Florentin Smarandache, acum cu cetăţenie dublă, română şi americană, a aruncat mănuşa fizicienilor din toată Lumea, care se vor ambiţiona să verifice valabilitatea acestei ipoteze paradoxiste ce constituie acum, la început de veac şi de mileniu, o nouă deschidere în fizică!

Cei doi autori au mai publicat articole cu aceeaşi temă, iar acceptarea acestei comunicări ştiinţifice de către o filială a Societăţii Americane de Fizică este un mare pas înainte spre acceptarea de către mediul academic a ipotezei ştiinţifice privind existenţa celei de-a treia specii de materie – „nemateria”.

O carte care extinde fizica

“Dezbaterile Conferinţei Internaţionale «Introducere în Fizica Neutrosofică: Nematerie şi Neparticule»”!

De curând, a apărut la Editura “Zip” din oraşul Columbus, capitala statului federal Ohio, SUA, cartea “Dezbaterile Conferinţei Internaţionale «Introducere în Fizica Neutrosofică: Nematerie şi Neparticule»”, avându-l ca editor pe prof. univ. dr. Florentin Smarandache, de la Facultatea de Matematică şi Ştiinţe a Universităţii “New Mexico”, SUA.

Am mai scris despre organizarea de către matematicianul Smarandache, care are preocupări şi în alte ştiinţe, a primei teleconferinţe internaţionale (prin Internet) pe tema a ceea ce dânsul consideră că poate fi un nou capitol al fizicii, pe care l-a intitulat „Fizica Neutrosofică”.

De la filozofie, la fizică

„Neutrosofia” (lat. „neuter”= neutru; gr. „sophia”= înţelepciune/ştiinţă) este un concept ştiinţific introdus în anul 1995 de către Florentin Smarandache, pornind de la ideea că pentru o entitate (o noţiune) „A” există nu doar opusul ei „antiA”, ci şi o stare neutră („neutA”) faţă de cele două „contrarii” („A” şi „antiA”, pe care se bazează „Dialectica” – un capitol al filozofiei). În acest mod, neutrosofia generalizează dialectica.

Dar neutrosofia nu este doar un capitol al filozofiei (sau o disciplină filozofică), ci are aplicaţii în diverse ştiinţe: matematică (logica neutrosofică sau „logica Smarandache”, în care o variabilă logică are trei valori, „adevărat”, „fals” şi

„incert”, mulţimi neutrosofice, probabilitate neutrosofică, statistică neutrosofică), cibernetică, fuziunea informaţiei, fizică, medicină, precum şi în inginerie sau în ştiinţele militare.

În viziune neutrosofică, ar trebui să existe nu doar „materie” (formată din electroni, protoni şi neutroni) şi opusul ei, „antimaterie” (compusă din antielectroni, antiprotoni şi antineutroni), ci şi neutrul ei, numit de către Smarandache „nematerie” (care ar trebui să fie formată din particule şi antiparticule: electroni, protoni, neutroni, antielectroni, antiprotoni şi antineutroni). În anul 2004, Florentin Smarandache a trimis teoria sa despre „nematerie” la CERN (Laboratorul European pentru Fizica Particulelor Elementare – s-a păstrat sigla de la denumirea iniţială, în limba franceză: Consiliul European pentru Cercetări Nucleare), Geneva, Elveţia, unde s-ar putea face experimente pentru verificarea acestei teorii, iar în aprilie 2005, a publicat în vol. 1 al revistei „Progress in Physics” (publicaţie ştiinţifică trimestrială internaţională pentru studii avansate de fizică teoretică şi experimentală, incluzând teme de matematică legate de acestea) articolul „O nouă formă a materiei – nemateria, compusă din particule şi antiparticule”.

Denumirea de „neparticule” a fost folosită în anul 2007 de unii cercetători din fizica teoretică pentru a desemna o specie stranie de particule, care nu se comportau „clasic”, ci ca un amestec de particule şi antiparticule. Culmea este că în perioada 1970-1975, fizicieni atomişti din SUA şi de la CERN observaseră experimental atomi, cu durata de viaţă foarte scurtă, care conţineau în nucleul lor protoni şi antiprotoni sau antiprotoni şi neutroni, dar cercetările au fost abandonate!

De aceea, Smarandache consideră că „nemateria” sa este confirmată atât experimental (înainte de enunţarea teoriei sale), cât şi teoretic (după enunţarea teoriei sale, prin „neparticulele” fizicienilor teoreticieni). Aşa încât, în 30 octombrie 2010, el a avut curaj să prezinte comunicarea ştiinţifică „Legătura dintre «neparticulă» şi «nematerie»” la Sesiunea anuală de Comunicări Ştiinţifice a Filialei California-Nevada a Societăţii Americane de Fizică”, desfăşurată la prestigiosul Institut Tehnologic „California” (numit pe scurt „Caltech”, în folclorul universitar american) din oraşul Pasadena, statul federal California, SUA! Comunicarea a fost redactată împreună cu Ervin Goldfain, originar din Iaşi, evreu emigrat legal în SUA, în anul 1985, stabilit în oraşul Syracuse, statul federal New York, angajat la Welch Allyn Inc., Centrul de Excelenţă în Fotonică, din Skaneateles Falls, statul federal New York.

Aşa că după un an de la „mănuşa aruncată în obrazul fizicienilor”, Smarandache s-a gândit că ar putea să existe un capitol al fizicii consacrat stărilor neutre („neutralii”) şi a numit acest capitol „Fizica Neutrosofică”. Cum întotdeauna se găsesc susţinători ai ideilor noi, s-a gândit că este momentul să organizeze o conferinţă internaţională de fizică neutrosofică: facultatea sa l-a sprijinit moral, dar fiind vreme de criză economică, nu l-a putut susţine şi financiar, aşa că respectiva conferinţă a devenit… teleconferinţă, desfăşurată prin Internet, în perioada 2-4 decembrie 2011!

Cartea publicată cuprinde articolele ştiinţifice şi comentariile făcute atunci.

Neutrosofia extinde fizica!

Cinci cercetători sau cadre universitare din trei continente (America de Nord, Europa şi Asia), din trei ţări (SUA, Rusia şi Indonezia) au răspuns chemării lansate electronic de către româno-americanul Smarandache.

Ei sunt: doi cercetători moscoviţi, Larissa Borissova şi Dmitri Rabounski; cercetătorul american Ervin Golfain, menţionat mai înainte; americanul Thomas R. Love, de la Facultatea de Matematică a Universităţii de Stat „California" la Dominguez Hill, din oraşul Carson, o suburbie a metropolei Los Angeles; indonezianul Indranu Suhendro, de la Facultatea Tehnică a Universităţii „Gadjah Mada", din oraşul Yogiakarta.

În prefaţa „Fizica neutrosofică – un câmp nou de cercetare" , scrisă de către editor, este explicată noţiunea de „Fizică neutrosofică": fizica în care există un amestec de două sau trei entităţi: „A" şi „neutA"; „antiA" şi „neutA"; „A", „antiA" şi „neutA". Într-un astfel de capitol al fizicii, se poate vorbi despre „câmpuri neutrosofice", „obiecte neutrosofice", „stări neutrosofice" etc.

Cum Florentin Smarandache este părintele „Paradoxismului" în literatură şi în ştiinţă (Paradoxismul este bazat pe contradicţii, antinomii, pe antiteze), el îl aplică şi în fizică, definind conceptul de „Fizică paradoxistă": fizica în care există amestecul contrariilor – „A" şi „antiA".

Într-o asemenea abordare, evident că „Fizica neutrosofică" este o extindere a „Fizicii paradoxiste".

Pentru susţinerea teoriei sale, prefaţatorul dă câteva exemple de entităţi paradoxiste şi de entităţi neutrosofice: în spaţiul bidimensional, anionii sunt particule cu spin arbitrar

care nu sunt nici bosoni (spin întreg), nici fermioni (spin semiîntreg); materialele nemagnetice nu sunt nici feromagnetice, nici antiferomagnetice; semiconductorii nu sunt nici conductori, nici izolatori; materialele translucide nu sunt nici opace, nici perfect transparente pentru lumină; stările cuantice sunt metastabile (nici perfect stabile, nici instabile); dubletul neutrino-foton, propus de Ervin Golfain (are proprietăţi corpusculare, dar şi proprietăţi ondulatorii); particula elementară kaon neutru este compusă dintr-un pion şi un antipion etc.

Scopul cercetărilor de fizică neutrosofică este acela de a găsi ceea ce au comun entităţile neutrosofice: legi şi teorii.

Cosmologie neutrosofică

Cum legile fizicii sunt valabile în întreg Cosmosul, iar bătălia pentru noua fizică va fi, hiperbolizând puţin, una de dimensiuni… cosmice, editorul a considerat că este cel mai indicat să înceapă cartea cu articolul „Cosmologie neutrosofică”, scris de Larissa Borissova şi Dmitri Rabounski. Ei propun un model neutrosofic al Universului observabil, în care trecutul, prezentul şi viitorul sunt valori neutrosofice pozitive, neutre şi negative, care aparţin sistemului neutrosofic al lui Smarandache. Trecutul şi viitorul sunt două spaţii pseudoRiemann cvadridimensionale („spaţiul Schwarzschild”, respectiv „spaţiul de Sitter”) în care observabila timp curge în direcţii opuse, iar prezentul este un spaţiu zerodimensional în care observabila timp staţionează. Acest model al Universului observabil e format din trei „obiecte” incluse unul în celălalt: „Obiectul exterior” (Lumea viitorului, Balonul Schwarzschild),

care este o sferă umplută cu un lichid incompresibil ideal, „Suprafaţa de trecere” (Lumea prezentului, „Orizontul evenimentelor”) şi „Obiectul interior” (Lumea trecutului – „Balonul de Sitter”), care este umplut cu vacuum fizic aflat în extindere. Prezentul apare ca o stare instantanee între două stări virtuale, viitorul şi trecutul, iar viitorul se îndreaptă spre… trecut, materializat prin prezent!

Florentin Smarandache a prezentat două articole. În primul, intitulat „O nouă formă posibilă de materie, nemateria – formată din particule şi antiparticule”, pe baza concepţiei sale neutrosofice, arată că în afară de „materie” şi „antimaterie”, ar trebui să existe şi o formă neutră de materie, pe care el a numit-o „nematerie”, care, ca şi „antimateria”, este foarte greu de produs cu tehnologiile actuale, în laboratoare speciale, precum CERN. La fel ca „materia” şi „antimateria”, „nemateria” definită la nivel de atom este neutră din punct de vedere electric, deoarece un „neatom” este format din electroni, protoni şi antineutroni („nematerie de primul tip” = „nematerie 1”, al cărui „nenucleu” este format din protoni şi antineutroni) sau din antielectroni, antiprotoni şi neutroni („nematerie de tipul al doilea” = „nematerie 2”, al cărui „nenucleu” este format din antiprotoni şi neutroni). Aşadar, pentru un atom de materie, există un atom de „antimaterie” şi doi atomi de „nematerie” – exceptând hidrogenul, al cărui nucleu nu are neutron, dar cei doi izotopi ai săi, deuteriul (care are un neutron) şi tritiul (care are doi neutroni) ar trebui să existe cele două tipuri de „neatomi”, ai „nedeuteriului” şi ai „netritiului”. Când cele două tipuri de „nematerie” de întâlnesc, ele se anihilează.

Există şi o... "ne-Lume"?

„Dacă «antimateria» există, atunci probabilitatea «nemateriei» de a exista este mai mare şi reciproc.", postulează Smarandache în stilul său paradoxist!

„Neatomi" de acelaşi tip , legaţi împreună, formează o „nemoleculă", care pot fi de două tipuri, „1" şi „2".

Conform conceptului de „neutrosofie", se poate defini şi noţiunea de „nonmaterie", formată din „antimaterie" şi „nematerie".

Smarandache presupune că „nemateria" ar putea fi folosită drept combustibil pentru rachetele cosmice prin transformarea masei sale în energie, prin ciocnirea „nemateriei 1" cu „nemateria 2", a „nemateriei 1" cu „antimateria" sau a „nemateriei 2" cu „materia".

„Nemateria" ar arăta la fel ca „materia", iar gravitaţia ar acţiona similar asupra celor trei forme de materie.

Desigur, apar multe „întrebări deschise", de genul: „Există o «ne-Lume», între «Lume» şi «anti-Lume»?".

Quarcurile complică „nemateria"

În al doilea articol, intitulat „Verificând nemateria prin experimente, mai multe tipuri de nematerie şi o formulă de cromodinamică cuantică", Smarandache arată că înainte de a emite el ipoteza „nemateriei", experimente din SUA, Elveţia, Japonia, R. F. Germania, URSS au indicat forme „stranii" de materie care corespund conceptului său de „nematerie".

În articolul precedent se dăduse o definiţie „clasică" a „nemateriei", cu cele două tipuri: „nemateria 1", formată din electroni, protoni şi antineutroni; „nemateria 2", formată din antielectroni, antiprotoni şi neutroni. Într-o definiţie mai

generală, un „neatom” este format din particulele susmenţionate sau este un atom în care una sau mai multe particule sunt înlocuite de alte particule cu aceeaşi sarcină. De exemplu: într-un atom de „materie”, unul sau mai mulţi electroni, dar nu toţi, şi/sau protoni sunt înlocuiţi cu particule de antimaterie cu aceeaşi sarcină (adică, cu antielectroni, respectiv, antiprotoni); invers, într-un atom de „antimaterie”, unul sau mai mulţi antielectroni, dar nu toţi, şi/sau antiprotoni sunt înlocuiţi cu particule de „materie” (adică, cu electroni, respectiv, protoni); în mod mai complicat, înlocuind particulele unui atom de „materie” cu particule de „nematerie”.

Desigur, nu toate aceste combinaţii vor fi stabile, semistabile sau cvasistabile.

Dacă sunt luate în calcul şi particulele elementare (fundamentale) care compun nucleonii (protoni şi neutroni), posibilităţile de „construire” a „nemateriei” se multiplică. Protonii şi neutronii sunt formaţi din particule elementare numite „quarc” (în engleză, „quark”), care au sarcina electrică fracţionară (+2/3 sau –1/3). Există şase tipuri de quarcuri, numite „arome”, diferenţiate prin masă, numite: „sus” (în engleză, „up”, notat simbolic cu litera „u”); „jos” („down” – „d”); „straniu” („strange” – „s”); „farmec” („charm” – „c”); „bază” („bottom” – „b”); „top” („top” – „t”). Quarcurile „u”, „c” şi „t” au sarcina fracţionară pozitivă +2/3, iar celelalte trei, „d”, „s”, şi „b” au sarcina fracţionară negativă –1/3.

Pentru fiecare tip de quarc există un tip de antiquarc.

Protonul (nucleul atomului de hidrogen) este format din trei quarcuri: două „sus” şi unul „jos” – uud, astfel că sarcina sa electrică este +1.

Neutronul este şi el format din trei quarcuri: udd, astfel că sarcina sa electrică este zero.

Astfel putem avea particule de „nematerie” formate din quarcuri şi anticuarcuri cu diverse „arome”, unele fiind depistate experimental.

Quarcurile mai au o proprietate, numită „culoare” („roşu”, „verde” şi „albastru”, dar nu are nici o legătură cu percepţia vizuală a culorii – au fost numite astfel prin analogie cu cele trei culori primare, combinaţia celor trei tipuri fiind „fără culoare”!).

În teorie (Teoria Cromodinamicii Cuantice), se arată că o combinaţie de quarcuri şi antiquarcuri trebuie să fie „incoloră”. Pentru a se confirma această teorie, în cazul „nemateriei”, Smarandache susţine că diferenţa dintre numărul de quarcuri şi cel de antiquarcuri care compun o particulă trebuie să fie un număr întreg, multiplu de 3 sau zero.

Pentru „nemateria biquarc” (qa, formată dintr-un quarc şi un antiquarc, cazul mezonilor şi antimezonilor), ţinând cont că fiecare din cei doi componenţi poate fi de şase tipuri („arome”), numărul total de combinaţii posibile de astfel de „nematerie” este 6x6=36, dar nu toate sunt stabile.

„Nemateria triquarc” nu se poate forma, căci nu se realizează lipsa de „culoare” (diferenţa dintre numărul de quarcuri şi antiquarcuri este 1, nu zero sau 3, cum impune formula cromodinamicii cuantice).

Pentru „nemateria tetraquarc”, qqaa, ar exista 62x62=1.296 de combinaţii posibile, dar nu toate sunt stabile.

Pentru „nemateria pentaquarc”, qqqqa sau qaaaa, ar exista 64x6+6x64=15.552 de combinaţii posibile, dar nu toate sunt stabile.

Pentru „nemateria hexaquarc”, qqqaaa, ar exista 63x63=46.656 de combinaţii posibile, dar nu toate sunt stabile.

Pentru „nemateria septaquarc”, qqqqqaa sau qqaaaaa, ar exista 65x62+62x65=559.872 de combinaţii posibile, dar nu toate sunt stabile.

Pentru „nematerie octoquarc”, qqqqaaaa sau qqqqqqqa ori qaaaaaaa, ar exista 64x64+67x61+61x67= =5.038.848 de combinaţii posibile, dar nu toate sunt stabile.

Pentru „nemateria nonaquarc”, qqqqqqaaa sau qqqaaaaaa, ar exista 66x63+63x66=20.155.392 de combinaţii posibile, dar nu toate sunt stabile.

Pentru „nemateria decaquarc”, qqqqqaaaaa sau qqqqqqqqaa ori qqaaaaaaaa, ar exista 65x65+68x62+62x68= =181.398.528 de combinaţii posibile, dar nu toate sunt stabile.

Şi aşa mai departe…

Datorită sarcinii fracţionare a quarcurilor, particulele de „nematerie” astfel construite pot avea sarcină electrică pozitivă, nulă sau negativă, dar „neatomii” vor fi neutri din punct de vedere electric.

Desigur, toate celelalte noţiuni clasice din fizică, când sunt legate de „nematerie”, vor avea sufixul „ne”: „negravitaţie” (ceva între gravitaţie şi antigravitaţie, să zicem

atracţie şi respingere simultan sau alternativ), „neenergie” (o combinaţie de energie pozitivă şi de energie negativă, ceva analog curentului alternativ), „neforţă” (combinaţie de forţă pozitivă şi de forţă negativă, pozitivă fiind forţa orientată în sensul dorit de noi şi negativă fiind cea orientată în sens contrar).

Particule de „nematerie”

În articolul său, „Cauzalitatea în oscilaţiile şi descompunerea kaon-ilor”, Thomas R. Love arată că particula kaon neutru (K0) este compusă din două particule: pion (π+) şi antipion (π -). Kaonul este un mezon K; mai există alte trei tipuri de kaon: kaon pozitiv, K+; kaon negativ, K-; antikaon neutru, ¯K0. „Oscilaţiile kaonilor” sunt transformările kaonilor dintr-un tip în altul.

Conform teoriei lui Smarandache, T. R. Love afirmă că mezonul K0 este un exemplu de „nematerie”, pentru că este compus dintr-o particulă şi o antiparticulă. Cei doi „pioni” disociază în două particule elementare, muoni şi neutrini: pionul disociază într-un antimuon şi un neutrino muonic, iar antipionul disociază într-un muon şi un antineutrino muonic.

În celălalt articol al său, „Exemple de nematerie”, T. R. Love, pornind de la ideea lui Smarandache că „nemateria” este formată din „materie” şi „antimaterie”, utilizează filozofia autorului Teoriei Materiei (conform căreia descompunerea unei particule ne arată că aceasta este o structură de particule elementare), pentru a da câteva exemple de „nematerie” – la nivel de particule. Astfel: un antipion este compus dintr-un muon şi un antineutrino

muonic; pionul neutru (π0) este compus dintr-un electron şi un antielectron; mezonul eta neutru (η0) este compus tot dintr-o pereche electron şi antielectron; kaonul neutru (K0) este format dintr-un pion şi un antipion; mezonul D neutru (D0) este compus tot din perechea pion-antipion.

Neutrosofia în teoria câmpului şi în teoria particulelor

În septembrie 2011, CERN a anunţat un fapt uluitor: s-au descoperit că neutrinii (particule elementare fără sarcină electrică) s-au deplasat cu o viteză mai mare decât cea a luminii, considerată de Teoria Relativităţii, a lui Albert Einstein, viteza limită în Univers. Acest rezultat a fost confirmat de un alt set de experienţe, în noiembrie 2011. Fizicienii de la CERN nu au interpretat în vreun fel rezultatul lor paradoxal, dar în mod neoficial a fost astfel confirmată „Ipoteza Smarandache" („Nu există viteză limită în univers."). Dacă această „anomalie a timpului de zbor al neutrinilor" sau „anomalia OPERA" (OPERA este numele experimentului de la CERN, care, de fapt îşi propunea să studieze tranziţiile dintre cele trei tipuri de neutrini) va fi confirmată de alte experimente, din alte laboratoare, eventual bazate pe alte metode, unele legi ale fizicii ar trebui reformulate. Numele OPERA nu are vreo legătură cu teatrul liric, ci este o prescurtare a numelui englezesc al experimentului: „Oscillation Project with Emultion-tRacking Apparatus" – Proiectul de oscilare cu aparat cu emulsie pentru traiectorii. Printr-o „licenţă onomastică", de la al patrulea cuvânt nu s-a folosit prima literă, căci ar fi rezultat OPETA, care n-avea vreo noimă, aşa că s-a preluat a doua literă a acestuia, astfel că s-a

format un cuvânt foarte inspirat, prin înţelesul său multiplu: teatru liric, muncă, treabă, slujbă, lucrare, operă, fiecare descriind o parte din acest grandios proiect ştiinţific în care lucrează peste 150 de savanţi din 13 ţări.

Ervin Goldfain a dat o explicaţie neutrosofică a acestei anomalii şi a participat la teleconferinţa din decembrie 2011 cu articolul „Simetria foton-neutrino şi anomalia OPERA: un punct de vedere neutrosofic”. El a aplicat conceptele neutrosofice în teoria câmpului şi în teoria particulelor: 1) cele două câmpuri ortogonale, electric şi magnetic, din electrodinamică sunt considerate o entitate neutrosofică, deoarece generează proprietăţi opuse; 2) „multipletul” din teoria particulelor este o entitate neutrosofică (cele mai simple forme de multiplet sunt „singeltul” şi „dubletul”); în Modelul Standard al atomului, electronul dextrogir (care se învârteşte în jurul axei sale spre dreapta) este singlet, în timp ce electronul levogir (se roteşte spre stânga) face un dublet cu neutrinul electronic levogir – acest dublet este o stare „neutră”, care acţionează ca un indicator: când indicatorul este îndreptat „în sus”, dubletul reprezintă neutrinul electronic levogir, iar când este îndreptat „în jos”, reprezintă electronul levogir, deci la aceste „balansări”, neutrinul se transformă în electron şi invers; 3) „supersimetria” postulează că bozonii şi fermionii formează un dublet şi „operatorul de supersarcină” transformă aceste particule dintr-un tip în celălalt, deci supersimetria acestor particule face ca acest dublet să fie neutrosofic, căci are componente opuse: bozonii au spinul întreg, iar fermionii îl au semiîntreg.

„Anomalia OPERA” este explicată de Ervin Goldfain prin faptul că fotonul (particula de lumină) şi neutrino ar forma un dublet şi că la distanţe mari de sursa de emisie a neutrinilor, aceştia nu mai au masă de repaus, iar isospinul este neglijabil, aşa că diferă de foton numai prin spin (întreg la foton şi semiîntreg la neutrino).

Considerăm că este necesară o precizare: Experimentul OPERA a determinat că neutrinii au parcurs distanţa de 730 km dintre două laboratoare subterane într-un timp care este cu 60 de miliardimi de secundă mai mic decât cel care i-ar fi trebuit luminii să o parcurgă în vid, ceea ce i-a determinat pe mulţi fizicieni să se întrebe dacă nu ar fi o eroare de măsurare. CERN a exclus posibilitatea unei astfel de erori, atât în septembrie, cât şi în noiembrie 2011, dar în februarie 2012 a anunţat că e posibil să fi fost o eroare tehnică la conexiunea unui cablu de fibre optice. Fizicienii „conservatori” au răsuflat uşuraţi, dar conducătorul experimentului a declarat că nu este convins că această conexiune ar fi fost defectuoasă şi în timpul experimentelor anterioare, susţinând că sunt necesare noi teste şi măsurători, pentru a clarifica situaţia!

În luna martie 2012, Experimentul ICARUS, de la CERN, folosind acelaşi traseu ca în Experimentul OPERA, dar cu un alt tip de detector de neutrini, a arătat că neutrinii nu avut viteze mai mari decât cea a luminii. Dar acest test nu este totuşi suficient, aşa că în luna mai 2012 se vor face alte măsurători.

În acest an sunt programate experimente similare în SUA şi Japonia – s-avem, deci, „puţintică răbdare”!

De la filozofie la cunoaşterea realităţii

După ce în ultimii ani publicase mai multe articole de fizică, Indrano Suhendro, care este secretarul publicaţiei ştiinţifice anuale „Revista Abraham Zelmanov” (după numele unui celebru astronom), care are ca tematici Relativitatea Generală, gravitaţia şi cosmologia, a participat la teleconferinţa de fizică neutrosofică cu un surprinzător articol de... filozofie: „Monada surjectivă a Teoriei Realităţii: o generalizare competentă a Monismului Reflexiv”. Este cel mai lung articol, pentru că nu foloseşte formule matematice şi utilizează concepte filozofice foarte abstracte, după cum se constată chiar din titlul său, motiv pentru care sunt necesare câteva explicaţii.

„Monismul” (de la cuvântul grec „monos” = unul, unic, singur) este concepţia filozofică în care Universul este format dintr-un singur „element”: „materia”, pentru filozofii materialişti, „spiritul”, la cei idealişti, opusă „dualismului”, concepţie în care Universul este format din două „elemente”: „materia” şi „conştiinţa”.

„Monismul reflexiv” este o concepţie filozofică în care „materia”, elementul fundamental al Universului, are capacitatea de a se manifesta ca o experienţă conştientă, cum este cazul fiinţelor umane.

„Monada” (de la cuvântul grec „monas” = unitate) este termenul filozofic desemnând unitatea indivizibilă, materială sau spirituală, din care este alcătuit Universul.

Monismul este concepţia filozofică, iar monada este temeiul acestei concepţii.

„Surjectiv” este un concept matematic, din teoria funcţiilor, având aici întelesul fizic că „imaginea” este identică cu „obiectul”.

„Realitatea” (de la cuvântul latin „res” = lucru) este în filozofie ceea ce a fost, este şi va fi, indiferent că este sau nu observabil sau înţeles de către noi, ceea ce există în mod obiectiv.

„Teoria” (în sens larg) este conceptul filozofic ce desemnează reflectarea abstractă a realităţii obiective.

„Teoria Realităţii” este o disciplină filozofică referitoare la cunoaşterea realităţii obiective, este deci inclusă în capitolul filozofic numit „epistemologie” – teoria cunoaşterii ştiinţifice.

Legătura cu „fizica neutrosofică” a acestui articol este aceea că el este bazat pe o logică cu valori multiple – „logică Smarandache”, în care există trei valori logice: „adevărat”, „fals” şi „nedeterminat” („incert”).

Fuzionând informaţia

Florentin Smarandache, invitat la Québec

Hotelul „Loews Le Concorde” din Québec

Matematicianul vâlcean Florentin Smarandache a fost invitat de Societatea Internaţională de Fuziune a Informaţiei să participe la a X-a Conferinţă Internaţională de Fuziunea Informaţiei, care va avea loc în oraşul Québec, Canada. În prima zi a acesteia, împreună cu cercetătorul francez Jean Dezert, el va susţine o expunere de trei ore intitulată „Dezvoltări şi aplicaţii ale Teoriei Dezert-Smarandache”.

Smarandache participă la aceste conferinţe de matematică aplicată din anul 2003. „Fuziunea informaţiei” se referă la utilizarea informaţiilor/datelor provenite din surse de naturi diferite (electronice, mecanice, acustice, optice), între care, de regulă, există contradicţii mai mari sau mai mici, ceea ce creează probleme la luarea unei decizii corecte. Există

numeroase aplicaţii militare, dar şi civile ale acestui domeniu tehnico-ştiinţific.

Teoria Dezert-Smarandache este un model matematic care permite luarea unei decizii şi în cazul fuziunii informaţiilor/datelor cu grad mare de contrazicere şi de incertitudine, datorită definirii unei „funcţii de încredere” şi aplicării unei reguli de selecţie, numită „redistribuirea proporţională a conflictului”.

Conferinţa se va desfăşura în cel mai faimos hotel din Québec, „Loews Le Concorde”. De confort „4 stele”, acesta este situat în punctul cel mai înalt al oraşului, într-un loc pitoresc, aproape de „Oraşul vechi” (inclus în Patrimoniul UNESCO) şi dispune de un restaurant rotativ, numit „Astral”, situat în vârful imobilului, la 165 de metri înălţime, de unde se pot admira peisaje splendide până la o distanţă de 20 km.

Teoria Dezert-Smarandache a cucerit Canada

Florentin Smarandache a participat la cea de-a X-a ediţie a Conferinţei Internaţionale de Fuziunea Informaţiei FUSION 2007, care s-a desfăşurat la Hotelul „Loews Le Concorde" din Québec, Canada, organizată de Societatea Internaţională pentru Fuziunea Informaţiei.

Vedere panoramică parţială a oraşului Québec

„Fuziunea informaţiei" este un domeniu al matematicii aplicate care se ocupă cu prelucrarea datelor provenind de la surse de natură diferită (electronică, optică, acustică, umană etc.) între care există contradicţii mai mari sau mai mici, pentru luarea unei decizii corecte. În acest sens, există diverse

modele matematice, numite „teorii” (care poartă numele autorului/autorilor), cu diverse niveluri de performanţă.

„Teoria Dezert-Smarandache” (notată în literatura de specialitate cu prescurtarea TDSm, spre a nu se confunda cu TDS – „Teoria Dempster-Shafer”) este realizată de francezul Jean Dezert, cercetător la Oficiul Naţional pentru Studii şi Cercetări Aerospaţiale, şi româno-americanul Florentin Smarandache. Cei doi „s-au cunoscut” pe Internet şi, deşi erau despărţiţi de Oceanul Atlantic, au pus pe această cale bazele TDSm prin utilizarea „raţionamentului plauzibil şi paradoxal”, ceea ce a permis luarea unei decizii şi în cazul contradicţiilor mari între informaţii. Ei s-a întâlnit „pe teren neutru”, la Cairns, Australia, la FUSION 2003, şi de atunci participă anual cu comunicări ştiinţifice la conferinţele FUSION (2004 – Stockholm, 2005 – Philadelphia, 2006 – Florenţa).

În acest an, pe lângă trei comunicări la care sunt coautori, ei au ţinut un seminar de trei ore – „Realizări şi aplicaţii ale TDSm în fuziunea informaţiei”. Seminarul a pus în evidenţă avantajele TDSm faţă de teoriile precedente, a prezentat alte noi „reguli de redistribuire proporţională a conflictului”, noi „funcţii calitative de încredere” şi o extindere a regulilor de condiţionare, convingându-i pe participanţi de avantajele acestui model matematic.

Virusul gripal a contaminat... Fuziunea Informaţiei din Seattle

„Monitorul de Vâlcea” din 9 iulie 2009, a publicat articolul trimis de corespondentul său special, prof. univ. dr. Florentin Smarandache, referitor la a XII-a Conferinţă Internaţională de Fuziunea Informaţiei, FUSION 2009, organizată de către Societatea Internaţională pentru Fuziunea Informaţiei în perioada 6-9 iulie, la Grand Hyatt Seattle Hotel din oraşul Seattle, statul Washington, SUA. Reamintim cititorilor că la acest eveniment ştiinţific, vâlceano-americanul nostru a susţinut în 6 iulie, împreună cu colaboratorul său din Franţa, Jean Dezert, cercetător ştiinţific la Oficiul Naţional de Studii şi Cercetări Aerospaţiale, un seminar de trei ore privind „Teoria Dezert-Smarandache” aplicată la Fuziunea Informaţiei, iar în 8 iulie, cei doi au fost copreşedinţii Secţiunii de Comunicări numite „Realizări şi aplicaţii ale Teoriei Dezert-Smarandache în Fuziunea Informaţiei”. Fuziunea Informaţiei este un domeniu tehnologic, cu numeroase aplicaţii civile şi militare, care utilizează informaţii (date) primite de la surse multiple, de naturi diferite (electronice, optice, mecanice, acustice etc.), pe baza cărora trebuie să se ia decizii.

Din Seattle, aflat pe Coasta de Vest, Smarandache s-a întors pe Coasta de Est, în oraşul Rome, statul New York, la Laboratorul de Cercetări al Air Force, unde, în vacanţa de vară, este... bursier al Air Force (aviaţia militară a SUA), lucru despre care ziarul nostru a scris luna trecută, iar Jean Dezert, care venise la Seattle cu fiica sa, a mai rămas o săptămână (turistică) în Canada, la Vancouver, astfel că a ajuns abia pe 16

iulie în Franţa. De aici, el i-a trimis imediat colaboratorului său de peste Ocean, prin e-mail, îngrijorat, următorul mesaj:

„Florentin,

Tocmai am ajuns cu fiica mea în Franţa, în această după-amiază. Sper că eşti sănătos, căci unele persoane de la Conferinţă au fost contaminate de virusul gripal (dar nu al gripei porcine) şi Tammy Blair, soţia lui Dale Blair, a murit chiar imediat după Conferinţă, în urma unui stop cardiac cu complicaţii respiratorii.

Pentru moment, noi amândoi suntem bine, dar rămânem vigilenţi, căci virusul are o perioadă de incubaţie de 7-8 zile, înainte de apariţia simptomelor.

Deci, dacă nu te vei simţi bine, să mergi imediat să consulţi un medic.

Jean".

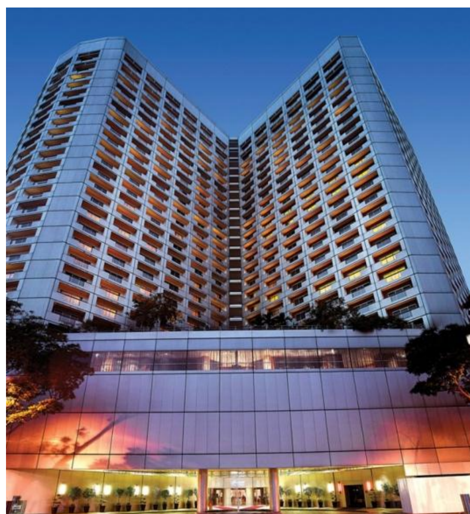
Mesajul este scris în limba franceză, pentru că Florentin Smarandache este şi francofon – de altfel, în perioada 1982-1984, el a fost profesor de matematică la un liceu din oraşul Sefrou, Maroc, ţară francofonă.

Tammy Blair, de la Institutul Tehnologic „Georgia", SUA, a fost membră a Comitetului de Organizare a FUSION 2009, fiind şefa Departamentului Administrativ, alături de soţul său, Dale Blair, de la acelaşi institut american, care a fost şeful Departamentului Financiar.

Contactat de către noi prin poşta electronică, Florentin Smarandache ne-a confirmat că nu are probleme virale, iar la FUSION 2009 numărul exact al persoanelor îmbolnăvite a fost 4, dar nu le cunoaşte numele. Cei doi români întâlniţi de dânsul la Conferinţă păreau sănătoşi.

Florentin Smarandache face fuziunea informaţiei în... Singapore

În perioada 9-12 iulie 2012, Florentin Smarandache va participa la lucrările celei de-A XV-a Conferinţe Internaţionale de Fuziune a Informaţiei, FUSION 2012, din Singapore, la Centrul de Congrese „Raffles”, care are două hoteluri: „Swissotel The Stamford Singapore” şi „Fairmont Singapore”.

Hotelul „Fairmont Singapore”

Această conferinţă anuală este organizată de către Societatea Internaţională pentru Fuziunea Informaţiei – organizaţie neguvernamentală ştiinţifică internaţională având drept scop progresul teoriei şi aplicaţiilor „Fuziunii informaţiilor”. Site-ul acestei organizaţii precizează că „Fuziunea

informaţiei este integrarea sinergetică a informaţiilor (datelor) provenind de la diverse surse, referitoare la comportarea unui sistem concret, pentru a lua decizii şi a face acţiuni referitoare la acest sistem. Fuziunea informaţiei include teorie, tehnici şi instrumente de utilizarea a sinergiei în informaţiile primite de la surse multiple, de exemplu, sensori observând comportarea sistemului, baze de date despre comportarea sa anterioară, simulări ale comportării sale viitoare şi informaţii provenind de la oameni.”.

Problema este aceea că unele dintre aceste date (informaţii) sunt contradictorii (uneori chiar cu un grad mare de conflict) şi atunci este nevoie de o selecţie a datelor credibile, pentru a se lua o decizie corectă. Pentru a realiza aceasta, există diverse modele matematice, numite teorii, precum „Teoria Dempster-Shafer” (TDS) şi „Teoria Dezert-Smarandache” (TDSm), cu rezultate superioare faţă de cealaltă, datorită utilizării raţionamentului plauzibil şi paradoxist – autorii acesteia fiind dr. ing. electronist Jean Dezert, absolvent al celebrei Şcoli Franceze de Radioelectricitate, Electronică şi Informatică (EFREI, acronimul francez) din Paris, cercetător la Oficiul Naţional de Studii şi Cercetări Aerospaţiale din Franţa (ONERA, acronimul său francez) – centrul de cercetări din Palaiseau (situat la 28 km sud-vest de Paris), şi matematicianul Florentin Smarandache, care participă la conferinţele FUSION din anul 2003.

„Fuziunea” a trei cercetători din trei continente!

Marţi, 10 iulie 2012, la ora 10, în Sala „Bras Basah B” din Hotelul „Fairmont Singapore”, vor începe lucrările

Secţiunii „Hard/Soft Fusion 1”, la care Florentin Smarandache s-a înscris cu două lucrări, în calitate de coautor. Acestea sunt primele lucrări programate în această secţiune.

Prima lucrare, „Reguli de Redistribuire Proporţională a Conflictului extinse la cadre dinamice”, este scrisă cu vechiul său colaborator francez Jean Dezert. În cele mai multe situaţii clasice de fuziunea informaţiei, modelate pe funcţii de încredere, „Cadrul de discernământ” este considerat static. Dar, în unele aplicaţii, precum urmărirea tragerii la ţintă, cadrul nu mai este unul static, în cazul în care ţinta este distrusă. Asta impune modificarea modelului matematic utilizat. Autorii lucrării, care stabiliseră în anii precedenţi nişte reguli de selecţie a datelor conflictuale (contradictorii) la fuziunea informaţiilor, numite Reguli de Redistribuire Proporţională a Conflictului (notată în literatura de specialitate cu prescurtarea „RPC”), precum şi nişte reguli hibride, numite în literatură Reguli Hibride Dezert-Smarandache (cu acronimul „HDSm”), extind acum aceste reguli la cazul „cadrelor dinamice”. În acest fel, ei au realizat două ansambluri de noi reguli de fuziune, unul bazat pe regula a 5-a de redistribuire proporţională a conflictului („RPC5”), iar celălalt pe regula lor hibridă. Cele două noi seturi de reguli pentru „cadre dinamice” sunt notate cu acronimele „RPC5a-RPC5c” şi „HDSma-HDSmc”.

La doua lucrare, „Studiul comparativ al măsurilor de contradicţie în teoria funcţiilor de încredere”, Florentin Smarandache a colaborat cu doi cercetători: francezul Arnaud Martin, mai vechea sa cunoştinţă de la Universitatea „Rennes 1” – IRISA (Institutul de Cercetări în Informatică şi Sisteme

Aleatorii din oraşul Rennes) şi chinezul Deqiang Han, de la Institutul de Automatică Integrată şi de la Şcoala de Inginerie Electronică şi Ingineria Informaţiei din cadrul Universităţii „Jiaotong" din Xian. Măsurarea gradului de incertitudine este importantă în teoria funcţiilor de încredere, utilizată în fuziunea informaţiilor. Diverşi cercetători au definit mai multe tipuri de măsuri ale incertitudinii (globală sau parţială, adică doar a unor aspecte ale acesteia, precum nespecificitatea şi discordanţa). Autorii lucrării propun un „factor de normalizare", cu ajutorul căruia definesc o nouă măsură, numită „Măsura contradicţiei", a cărei valabilitate este verificată prin şase exemple. Noua măsură, bazată pe „distanţă", descrie bine discordanţa de incertitudine în teoria funcţiilor de încredere.

Reamintim cititorilor că Florentin Smarandache se află din a doua jumătate a lunii mai în China, în baza unui contract de cercetare în „Extensiologie" (sau „Extensică" – o ştiinţă nouă, la graniţa matematicii cu ingineria şi filozofia, creată de savantul chinez Cai Wen), semnat cu Universitatea Tehnologică „Guangdong" din oraşul Guangzhou, provincia Guangdong. Din Singapore, el se va întoarce în Guangzhou, unde va continua activitate de cercetare în „Extensică" până la jumătatea lunii august.

Florentin Smarandache impune reguli în… Paris

Florentin Smarandache la Brest, Franţa – discuţii cu cercetătorul francez Dr. Arnaud Martin

Florentin Smarandache va fi în perioada 16-18 noiembrie 2009 în Paris, pentru a participa la ediţia a IV-a a unei conferinţe internaţionale de tehnologie şi de ştiinţe aplicate numită COGIS '09 (acronim de la denumirea în engleză: COGnitive systems with Interactive Sensors – sisteme cognitive cu sensori interactivi). El va prezenta aici, în prima zi a Conferinţei, la ora 15:40, în cadrul Secţiunii „Fuziunea Informaţiilor" comunicarea ştiinţifică intitulată „O clasă de Reguli de Condiţionare Dezert-Smarandache", scris împreună cu Mark Alford de la Laboratorul de Cercetări al Aviaţiei Militare Americane (acronimul american: AFRL), din oraşul Rome, statul New York, SUA. Această comunicare este

rezultatul bursei de două luni, în vara acestui an, la AFRL, despre care ziarul nostru a scris la vremea respectivă.

Regulile de Condiţionare din lucrarea ştiinţifică susmenţionată sunt o dezvoltare a modelului matematic numit în literatura de specialitate „Teoria Dezert-Smarandache” (acronim: TDSm), realizat de matematicianul Florentin Smarandache, împreună cu electronistul francez Jean Dezert, cercetător ştiinţific la Oficiul Naţional de Studii şi Cercetări Aerospaţiale din Franţa (acronim francez: ONERA). TDSm este un exemplu de matematică aplicată la un domeniu tehnologic de vârf numit „Fuziunea Informaţiilor”, care are numeroase aplicaţii civile (meterologie, teledetecţie, transporturi aeriene, astronautică, control antitero etc.) şi militare (aviaţie, artilerie, marină, transmisiuni, supravegherea teritoriului şi a câmpului de luptă). Informaţiile (datele) de interes civil sau militar sunt culese de către sisteme complexe cu multisensori (adică, surse de natură diferită: mecanică, acustică, electrică, electronică, optică etc.) şi între ele pot apărea contradicţii. Pentru a lua decizii corecte, se utilizează nişte concepte matematice („funcţii de încredere”, „reguli de selecţie”) care permit eliminarea informaţiilor greşite.

În comunicarea menţionată, se introduc două reguli noi de selecţie, conform modelului Dezert-Smarandache, şi se face o generalizare a lor într-o clasă de reguli.

Conferinţa COGIS este organizată de către Societatea de Electricitate, de Electronică şi de Tehnologii de Informare şi de Comunicare (prescurtare uzuală: SEE). La primele două ediţii ale Conferinţei (în 2003 şi în 2006), acronimul avea altă origine, de la numele său de atunci: Comanda, Optimizarea,

Gestiunea Inteligentă şi arhitectura Sensorilor pentru sisteme (este vorba despre sisteme complexe şi sisteme de informare, având sensori – adică, surse de informaţii – de naturi diferite). În ediţia a II-a a apărut Secţiunea „Fuziunea Informaţiilor".

"CUIUL" COGIS-ului 2009

După cum am zis,
Orişicâte se vor spune,
La acest COGIS,
Cineva "reguli" impune!

Dar nu-s reguli de orice fel,
Şi ăsta zău că nu-i un lucru trist,
La umbra Turnului Eiffel,
Căci sunt impuse de-un... paradoxist!

Mémé

Vacanţă de studii în Franţa

După terminarea anului universitar (în SUA, este la 15 mai), vâlceano-americanul Florentin Smarandache a plecat în Franţa, la Brest, unde în perioada 17 mai – 25 iulie beneficiază de o bursă de studii şi cercetări în Fuziunea Informaţiei, acordată de către Şcoala Naţională Superioară de Ingineri pentru Studii în Tehnici de Armament, denumită prescurtat în limba franceză ENSIETA.

Această instituţie de învăţământ superior, moşteni-toare a tradiţiilor şcolilor de construcţii navale şi de arma-ment înfiinţate la începutul secolului al XIX-lea, a fost creată în anul 1971 pentru ingineri militari, dar din 1990 este accesibilă şi civililor, care au acum o pondere de 80% în cei 180 de cursanţi pe promoţie, deşi este în subordinea Ministerului Apărării. Este o şcoală pluridisciplinară pentru specialişti în sisteme industriale complexe, electronică, informatică, mecanică (navală, aeronautică şi rutieră), hidrografie, oceanografie şi pirotehnică, iar din anul 1992 are şi laboratoare de cercetare. Din anul 2000, instituţia are un Centru de Cercetare, sediul său având peste 2000 mp **(foto)**. De aceea, oraşul Brest, port la Oceanul Atlantic, se intitulează cu mândrie „Capitala europeană a ştiinţelor şi tehnologiilor mării”.

Un specific al acestei instituţii universitare: fiecare promoţie are un nume de savant, de exemplu: „Gustav Eiffel” (1998), „Thomas Edison” (2001), „Leon Foucault” (2003), „Alfred Nobel” (2007), „Leonardo da Vinci” (2010), anul viitor se va numi „Galileo Galilei”. Există şi trei excepţii: în anul

2000, ea s-a numit pur şi simplu „2000”; în 2005, „Eol” – zeul vânturilor la grecii antici; în 2009, „Ariane” – familia de rachete franceze lansatoare de sateliţi civili europeni.

Fuziunea Informaţiei este un domeniu al tehnologiei de vârf în care se folosesc date (informaţii) primite de la surse de naturi diferite (mecanică, acustică, optică, electrică, electronică), din cadrul unor sisteme complexe de verificare şi control, cu aplicaţii militare (supravegherea teritoriului, urmărirea traiectoriei balistice, control antitero) şi civile (meteorologie, trafic aerian, agricultură – evaluarea aeriană a culturilor). Întrucât între aceste date pot exista valori contradictorii, este necesară utilizarea unor modele matematice care să permită „filtrarea” acestor informaţii, pentru a se putea lua o decizie corectă.

În ultimul deceniu, Florentin Smarandache s-a axat pe cercetări de matematică aplicată din domeniul Fuziunii Informaţiei, impunându-se atenţiei specialiştilor prin „Teoria Dezert-Smarandache” – un model matematic realizat cu electronistul francez Jean Dezert, cercetător la ONERA (Oficiul Naţional pentru Studii şi Cercetări Aerospaţiale). Ei participă anual la Conferinţa Internaţională pentru Fuziunea Informaţiei, organizată de Societatea Internaţională pentru Fuziunea Informaţiei – în acest an, în perioada 26-29 iulie, la Edinburgh, Marea Britanie, va avea loc cea de-a 13-a conferinţă de acest gen.

Un vâlcean dă lecţii aviatorilor militari americani

De 1 Mai, Florentin Smarandache a muncit pentru… Air Force!

Prof. univ. dr. Florentin Smarandache, şef de catedră la Facultatea de Ştiinţe a Universităţii "New Mexico" din oraşul Gallup, statul New Mexico din SUA, a fost invitat de Air Force (Aviaţia Militară americană) să susţină o conferinţă, chiar de 1 Mai (numită în SUA „May Day" sau „Ziua Internaţională a Muncitorilor", care nu trebuie confundată cu „Labour Day" – Ziua Muncii, sărbătoarea federală din prima zi de luni din… septembrie!; pentru a contrabalansa percepţia comunistă a sărbătorii, în anul 1958, la iniţiativa Asociaţiei Barourilor Americane, preşedintele Eisenhower a proclamat 1 Mai drept „Law Day" – Ziua Legii, care vrea să evidenţieze rolul legii în întemeierea statului şi importanţa ei pentru societate). Conferinţa de o oră, prezentată la Institutul Tehnologic al Air Force (AFIT) din Baza Aeriană "Wright-Patterson" Dayton, Ohio, a avut tema „Dezvoltări şi aplicaţii ale Teoriei Dezert-Smarandache în Fuziunea Informaţiei".

„Fuziunea Informaţiei" este un domeniu tehnologic care permite obţinerea de informaţii (date) din mai multe surse, de natură diferită (mecanică, electrică, acustică, termică, optică, electronică, atomică), în baza cărora să se poată lua o decizie. Are numeroase aplicaţii civile (meteorologie, agricultură, medicină, transporturi, detecţie aeriană) şi militare (aviaţie, artilerie, antitero, balistică etc.).

„Teoria Dezert-Smarandache” este un model matematic care permite luarea unei decizii corecte în cazul în care informaţiile primite din surse multiple au un mare grad de contradicţie. Cei doi savanţi autori ai teoriei, un francez şi un româno-american, despărţiţi de Oceanul Atlantic, s-au cunoscut prin Internet acum şapte ani şi au reuşit să colaboreze în mod fructuos graţie poştei electronice. Dr. ing. (electronist) Jean Dezert, născut în anul 1962, este cercetător la Oficiul Naţional de Studii şi Cercetări Aerospaţiale şi a fost mai mulţi ani în conducerea Societăţii Internaţionale pentru Fuziunea Informaţiei. Florentin Smarandache, născut în anul 1954, în Bălceşti, Vâlcea, absolvent al Liceului Pedagogic din Râmnicu Vâlcea, şef de promoţie al Facultăţii de Matematică din Craiova, cu dublă cetăţenie, română şi americană, este celebru nu doar în matematică, printr-o gamă largă de „Noţiuni Smarandache”, ci şi în literatură, ca poet, prozator şi dramaturg, fondator al Mişcării Paradoxiste – curent avangardist care foloseşte în mod intensiv paradoxurile şi antinomiile, fondat la începutul anilor ’80 în Bălceşti. Ei s-au întâlnit în anul 2003, la Cairns, Queensland, Australia, la cea de-A VI-a Conferinţă Internaţională de Fuziunea Informaţiei, unde au fost copreşedinţii unei secţiuni dedicate Teoriei Dezert-Smarandache. Ziarul nostru, al cărui corespondent special a devenit Florentin Smarandache, i-a publicat notele de călătorie de la acestă conferinţă şi apoi de la altele.

AFIT este o instituţie universitară cu trei facultăţi (de inginerie şi management, de sisteme şi logistică, de inginerie civilă şi logistică), dar desfăşoară şi o activitate de educaţie permanentă (cursuri de perfecţionare profesională tehnică).

Institutul şi-a început activitatea în anul 1919, cu numele Şcoala Aeriană de Aplicaţie, numită în 1920 Şcoala de Inginerie a Serviciului Aerian, având apoi diverse denumiri: din 1927 – Şcoala de Inginerie a Corpului Aerian, din 1944 – Şcoala de Inginerie a Forţelor Armate Aeriene, din 1946 – Institutul Tehnologic al Forţelor Armate Aeriene, din 1947 – Institutul Tehnologic al Forţei Aeriene, din 1948 – Institutul Tehnologic al Forţei Aeriene a Statelor Unite (când s-au unit Bazele Aeriene „Wright" şi „Patterson" din Dayton), din 1955 – Institutul de Tehnologie, Forţa Aeriană a Statelor Unite, iar în 1956 a redevenit Institutul Tehnologic al Forţei Aeriene. Din 1960 face şi cursuri de masterat, iar din 1965 organizează doctorate. Comandantul AFIT este gen. bgd. Paula G. Thornhill.

Din anul 1986, absolvenţii institutului au înfiinţat Fundaţia AFIT, organizaţie neguvernamentală care sprijină realizarea scopurilor institutului.

În anul 2004, AFIT şi Universitatea „New Mexico" au semnat un acord de colaborare.

Prof. univ. dr. Florentin Smarandache, bursier la… Air Force

Hotărât lucru, Air Force (Aviaţia Militară a SUA) i-a dat… aripi vâlceano-americanului prof. univ. dr. Florentin Smarandache, şeful Catedrei de Matematică de la Facultatea de Ştiinţe a Universităţii „New Mexico" din Gallup, statul New Mexico, SUA: după ce la 1 Mai 2009 a ţinut o conferinţă de o oră la Institutul Tehnologic al Air Force (AFIT) din Dayton, statul Ohio cu tema „Dezvoltări şi aplicaţii ale Teoriei Dezert-Smarandache în Fuziunea Informaţiei", în vacanţa de vară, în lunile iunie-iulie este… bursier la Laboratorul de Cercetări al Aviaţiei Militare (Air Force Research Laboratory, scris precurtat AFRL) din oraşul Rome, statul New York!

Panou cu urarea de bun venit la AFRL

Desigur, cercetările privesc fuziunea informaţiei, un domeniu tehnologic care are şi aplicaţii militare, privind utilizarea datelor provenind de la surse multiple, de naturi diferite, care sunt uneori contradictorii.

Anul universitar american are o structură diferită faţă de cel din ţara noastră: semestrul de toamnă (15 august-15 decembrie) şi semestrul de primăvară (20 ianuarie-15 mai), fiecare cu câte 16 săptămâni de cursuri. Există şi semestrul de vară (8 iunie-31 iulie), opţional, cu 8 săptămâni de cursuri!

În urma completării unor formulare privind lucrările efectuate de către solicitant în domeniul fuziunii informaţiei, AFRL i-a acordat lui Smarandache un grant (o bursă) pentru 8 săptămâni, de 1.900 de dolari pe săptămână, ca „visiting faculty" (s-ar putea traduce „cadou de vizită"), pentru a efectua studii în domeniul fuziunii sensorilor (sursele de date, informaţii). Este cazat la un cămin studenţesc al SUNY IT (State University of New York Institute of Technology – Institutul Tehnologic al Universităţii de Stat din New York), deplasându-se de la cămin la laborator cu o maşină închiriată (chiria acesteia este inclusă în bursă).

La aceste cursuri se află profesori universitari şi câţiva masteranzi şi doctoranzi. Ei sunt de la facultăţile de electrotehnică, de calculatoare, de matematică şi de fizică. La sfârşit celor 8 săptămâni de studii, bursierii vor trebui să scrie un articol sau o lucrare despre fuziunea sensorilor/ informaţiei.

Aplicaţii smarandachiene

Teoriile lui Florentin Smarandache, aplicate în sociologia indiană

În luna septembrie, în Madras (Chennai), capitala statului Tamil Nadu, din sud-estul Indiei a fost lansată o carte de sociologie politică în care utilizează nişte modele matematice speciale. Poate părea paradoxal, dar cartea a fost tipărită în limba engleză la Editura „CuArt” din Slatina, iar unul dintre autorii ei este un vâlcean!... Nu mai este însă chiar atât de paradoxal când aflăm că acesta este prof. univ. dr. Florentin Smarandache, care este „frate cu meridianele şi cu paralele” (după cum l-am supranumit noi, pentru că colindă prin întreaga Lume, la conferinţe ştiinţifice de matematică aplicată).

Dr. W. B. Vasantha Kandasamy

Colaborarea sa cu doamna W. B. Vasantha Kandasamy, conf. univ. dr. la Facultatea de Matematică a Institutului Tehnologic Indian din Madras (Chennai), care a scris în perioada 2002-2003 zece cărţi despre „structuri algebrice Smarandache" (grupuri, inele, câmpuri, bucle, vectori, şiruri, serii etc.), a început în anul 2003 şi, deşi nu s-au întâlnit până acum faţă-n faţă, ci doar pe... Internet, au scris împreună 25 de cărţi de matematică pură sau de matematică aplicată.

Cartea menţionată la începutul articolului are 455 de pagini, se intitulează „Rezervarea de locuri pentru clasele defavorizate în instituţiile de învăţământ superior de stat – un studiu asupra rolului presei folosind modele supervagi" şi are trei autori: W. B. Vasantha Kandasamy, Florentin Smarandache şi Kama Kandasamy.

Cartea este continuarea preocupărilor din ultimii ani ale doamnei W. B. V. Kandasamy de aplicare a teoriei mulţimilor vagi (fuzzy) în domeniul ştiinţelor sociale, scriind mai multe cărţi în acest sens, unele împreună cu Florentin Smarandache.

Semnalăm că la aceeaşi editură din judeţul vecin au apărut în acest an alte două cărţi, de matematică pură: „Grupuri şi grafuri", de W. B. Vasantha Kandasamy, Florentin Smarandache (168 de pagini) şi „Superbimatrici şi generalizarea lor", de aceiaşi doi autori (408 pagini).

Funcţia Smarandache pentru dominaţia romană

Recent, a apărut cel de-al doilea număr al revistei trimestriale de matematică aplicată numită „Revista Internaţională de Combinatorică Matematică”, editată în limba engleză de către Laboratorul de Management, Decizie şi Sisteme de Informaţie al Academiei Chineze de Ştiinţe, în al cărei colectiv de redacţie se află şi două cadre universitare de la Craiova: Florentin Popescu şi Marian Popescu.

Tematica acestei reviste foarte specializate cuprinde următoarele domenii matematice: combinatorică, geometrie neeuclidiană, topologie, „multispaţii Smarandache” şi „geometrii Smarandache” – cu aplicaţiile lor în alte ştiinţe.

În acest număr sunt publicate două articole referitoare la „noţiuni Smarandache” din matematică: „Curbe Smarandache speciale în spaţiul euclidian”, autor, Ahmad T. Ali, Facultatea de Matematică a Universităţii „Al Azhar” din Cairo, Egipt, care predă acum la Universitatea „Regele Abdul Aziz” din Jeddah, Arabia Saudită, şi „Funcţia Smarandache s a dominaţiei romane de linie”, autori, Karam Ebadi, Facultatea de Matematică a Universităţii din Mysore, India, şi L. Pushpalatha, Facultatea de Matematică a Colegiului „Yuvaraja” din Mysore, India.

Imperiul Roman explicat prin teoria… grafurilor!

Din anul 1997, mai mulţi matematicieni au utilizat teoria grafurilor la modelări matematice ale modului în care se exercita dominaţia militară a Imperiului Roman. S-a pornit

de la faptul că împăratul Constantin cel Mare (306-337; numele său complet este Gaius Flavius Valerius Aurelius Constantinus, născut în anul 272 la Naissus, azi oraşul Niş din Serbia, ca fiu al generalului Constantinus Chlorus, devenit împăratul Constanţiu I, în perioada 305-306) a impus regula ca în fiecare mare garnizoană a Imperiului Roman să existe două armate: una mobilă, combatantă, care purta bătălii în zonele în care nu exista armată romană şi alta staţionară, care rămânea în garnizoană pentru a putea menţine puterea romană cu mijloace militare, în caz de necesitate, în zona care îi era arondată.

Un graf este figura formată dintr-o mulţime de noduri şi o mulţime de linii (margini sau arce) care leagă nodurile între ele (două noduri la o linie).

Matematicienii au făcut un graf al dominaţiei romane, G = (V, E), în care „nodurile” sunt marile garnizoane (alcătuind mulţimea V) şi „marginile” sunt liniile (alcătuind mulţimea E) care leagă nodurile între ele (capitala imperiului de garnizoanele apropiate sau garnizoanele mărginaşe între ele).

Pentru acest graf, funcţia dominaţiei romană (FDR) este o funcţie matematică f definită pe mulţimea V a nodurilor grafului, ale cărei elemente constituie o submulţime a mulţimii numerelor întregi, formată din numerele 0, 1, 2, funcţia satisfacând condiţia că fiecare nod u pentru care f(u) = 0 se învecinează cu cel puţin un nod v pentru care f(v) = 2.

Pentru acelaşi graf, funcţia dominaţiei romane de linie (FDRL) se defineşte în mod analog pe mulţimea E a liniilor, f ormată din numerele 0, 1, 2, funcţia f satisfacând condiţia că

fiecare linie e pentru care f(e) = 0 se învecinează (este adiacentă) cu cel puţin o linie h pentru care f(h) = 2.

Suma valorilor celor două funcţii în nodurile grafului se numeşte ponderea funcţiei respective, iar ponderea minimă se numeşte număr de dominaţie romană.

Florentin Smarandache a generalizat aceste funcţii, definind mulţimea nodurilor şi a liniilor grafului pe întreaga mulţime a numerelor întregi, pentru un număr întreg s care este mai mare sau egal cu 2 şi mai mic sau egal cu un număr întreg n care este mai mare sau egal cu 2, adică: funcţia Smarandache a dominaţiei romane (FSDR) pentru graful G = (V,E) este funcţia f definită pe mulţimea numerelor 0, 1, 2, … , n a nodurilor gafului şi satisfăcând condiţia că valoarea absolută a diferenţei f(u) – f(v) să fie mai mare sau egală cu numărul întreg s pentru fiecare linie a grafului, iar funcţia Smarandache a dominaţiei romane de linie (FSDRL) este funcţia f definită pe mulţimea liniilor grafului, 0, 1, 2, … , n şi care satisface condiţia că valoarea absolută a diferenţei f(e) – f(h) să fie mai mare sau egală cu numărul întreg s pentru toate liniile adiacente (care au un nod comun) ale grafului.

În articolul lor, cei doi autori indieni au stabilit mai precis limitele inferioară şi superioară ale numărului de dominaţie romană în funcţie de diametrul şi de circumferinţa grafului.

Paradoxalul Florentin Smarandache, dincolo de marginile ştiinţei

Recent, a apărut la Editura Ştiinţifică Nord-Europeană din oraşul Hanko, Finlanda, cel de-al patrulea volum al seriei "Articole colectate" al prof. univ. dr. Florentin Smarandache, de la Facultatea de Matematică şi Ştiinţe a Universităţii "New Mexico" din oraşul Gallup, statul New Mexico, SUA.

Florentin Smarandache, regele paradoxurilor

O carte de 800 de pagini

Este un tom masiv, de 800 de pagini, format A 4, în limba engleză, intitulat „Multispace & Multistructure. Neutrosophic Transdisciplinarity (100 Collected Papers of Sciences) [“Multispaţiu şi multistructură. Transdisciplinaritate neutrosofică (100 de articole ştiinţifice colectate)”]. Din cele 100 de articole, Florentin Smarandache este autor la 41, la 55 este coautor (cu colaboratori din diverse ţări, cu care păstrează legătura prin Internet: România, SUA, India, Indonezia, Franţa, Australia, Spania, China), iar la 4 este traducător (din română în engleză). Cele mai multe dintre aceste scrieri sunt din perioada 2000-2010, dar sunt câteva şi din perioada 1980-2000.

Volumul publicat de editura finlandeză este unul eclectic, cuprinzând articole din diverse domenii ale ştiinţei, care ne dau o imagine asupra preocupărilor enciclopedice ale paradoxalului matematician vâlcean: astronomie, biologie, calcul numeric, chimie, programarea computerelor, economie, afaceri, politică, educaţie, administraţie, teoria jocurilor, geometrie, teoria grafurilor, fuziunea informaţiilor, logica neutrosofică, mulţimi neutrosofice, geometrie neeuclidiană, teoria numerelor, paradoxuri, filozofia ştiinţei, psihologie, fizica cuantică, metode de cercetare ştiinţifică şi statistică.

Transdisciplinaritatea neutrosofică

„A merge dincolo de marginile ştiinţei (la clasele de paradoxuri neutrosofice), nu în ficţiune, ci în realitate, şi a aplica metoda interdisciplinarităţii neutrosofice la studiu şi cercetare, să nu-ţi fie ruşine să întrebi şi să cauţi chiar lucruri elementare sau imposibile – aşa a apărut Transdisciplinari-

tatea Neutrosofică, ea însemnând să descoperi caracteristici comune la entităţi neobişnuite, de exemplu, pentru o entitate <A> vagă, imprecisă, fără limite clare, intersecţia lui <A> cu <nonA> este diferită de mulţimea vidă (<A> ∩ <nonA> ≠ Ø), la fel şi intersecţia lui <A> cu <antiA> (<A> ∩ <antiA> ≠ Ø), unde <nonA> înseamnă „nu este <A>", iar <antiA> înseamnă „opusul lui <A>". Există Principiul Atracţiei nu doar între contrarii (ca în dialectică), ci şi între acestea şi "neutrii" lor, <neutA>, deoarece <neutA> contribuie la Deplinătatea Cunoaşterii. Neutrul lui <A>, <neutA>, înseamnă nici <A>, nici <antiA>, ci se află între ele; <neutA> este neutrosofic în <nonA>. Dar putem avea şi <A> diferit de <A> (<A> ≠ <A>), deoarece <A> poate fi înzestrat simultan cu diferite structuri sau deoarece <A> de la un anumit moment dat poate fi diferit de <A> de la un alt moment." – scrie autorul în mod lămuritor în prefaţă despre înţelesul transdisciplinarităţii neutrosofice [„neutrosofia" este o generalizare a „dialecticii" (capitol al filozofiei, bazat pe existenţa contrariilor), cuprinzând alături de „contrarii" şi „neutrul"].

Primele trei volume ale acestei serii de culegeri de articole ştiinţifice au apărut după cum urmează: vol. I, 302 pagini, 1996, Bucureşti; vol. II, 200 de pagini, 1997, Chişinău; vol. III, 160 de pagini, 2000, Oradea.

Cei interesaţi, pot accesa varianta electronică a acestei culegeri pe site-ul universităţii newmexicane:

www.gallup.unm.edu/~smarandache.

Florentin Smarandache duce la Tokyo noi aplicaţii neutrosofice

Florentin Smarandache participă la Conferinţa Internaţională de Sisteme Mecatronice Avansate (acronimul în engleză, ICAMechS 2012) care se va desfăşura în Clădirea de Conferinţe a Universităţii de Agricultură şi Tehnologie din Tokyo, în perioada 18-21 septembrie 2012. El a ajuns ieri aici cu avionul, pe ruta Albuquerque-Phoenix-Los Angeles-Tokyo (Aeroportul Internaţional Narita) şi va pleca în 21 septembrie, pe ruta Tokyo (Narita)-Los Angeles-Albuquerque.

De la literatura ştiinţifico-fantastică la tehnologia avansată

Conferinţa este sponsorizată de „Revista Internaţională de Sisteme Mecatronice Avansate”, Universitatea de Agricultură şi Tehnologie din Tokio, „Revista Internaţională de Modelare, Identificare şi Control” şi Institutul de Inginerie Medicală Complexă, în cooperare cu Societatea Japoneză a Inginerilor Mecanici, Societatea Inginerilor de Instrumente şi Control şi Institutul de Sisteme şi Ingineria Controlului şi Informaţiei.

Comitetul care a organizat această conferinţă este şi el unul internaţional, format din profesori universitari din Japonia, Marea Britanie, SUA, Canada, China, India, Taiwan, Filipine, Iran şi Egipt, precum şi cercetători din institute şi corporaţii occidentale şi asiatice.

ICAMechS 2012 se va desfăşura în conferinţe plenare şi în 12 secţiuni. Florentin Smarandache va participa la sec-

ţiunea „Metode înaintate de control inteligent în robotică şi în mecatronică”, unde este înscris cu două lucrări ştiinţifice: una la care este singurul autor, iar la cealaltă este coautor cu patru cercetători români – doi de la Institutul de Mecanica Solidelor din Bucureşti, al Academiei Române, unul de la Universitatea „Politehnica” Bucureşti şi unul de la Universitatea din Oradea. Copreşedintele acestei secţiuni este un cercetător român în robotică şi mecatronică – prof. dr. ing. Luige Vlădăreanu, de la Institutul de Mecanica Solidelor.

Robotul (numele vine de la cuvântul slav „robota”, care înseamnă muncă, utilizat de scriitorul ceh Karel Čapek într-o piesă de teatru ştiinţifico-fantastică în anul 1921, în sensul de muncă forţată) este un dispozitiv, de obicei electro-mecanic, ghidat printr-un program sau prin telecomandă. Roboţii au o largă aplicare în industrie, unde, de regulă, execută mişcări repetate la benzile de montaj. Roboţi avansaţi pot fi folosiţi şi în agricultură, chiar la efectuarea unor lucrări agricole.

Robotica (cuvânt creat în anul 1941, într-o povestire ştiinţifico-fantastică de către scriitorul american Isaac Asimov, pornind de la cuvântul „robot”) este ştiinţa care se ocupă cu proiectarea, fabricarea şi utilizarea roboţilor, precum şi a sistemelor computerizate pentru controlul lor, pentru sensorii de răspuns şi pentru procesarea informaţiei pentru aceştia.

Mecatronica (termen rezultat din combinarea cuvintelor „mecanica” şi „electronica”, introdus în anul 1969 de către inginerul japonez Tetsuro Mori de la Compania Yaskawa) este un domeniu multidisciplinar al ingineriei, combinând ingineria mecanică, ingineria electronică, ingineria computerelor, ingineria programelor informatice, ingineria con-

trolului şi ingineria proiectării sistemelor, care are ca scop proiectarea şi fabricarea de produse folositoare. Conform definiţiei franceze, mecatronica este integrarea sinergetică a mecanicii, electronicii, teoriei controlului şi ştiinţei calculatoarelor electronice într-un produs proiectat şi fabricat, în scopul măririi şi/sau optimizării funcţionalităţii sale.

Taxa de înscriere la conferinţa din Tokyo este de 400 de dolari (în moneda japoneză, 40.000 de yeni), la care se adaugă,opţional, 80 de dolari (6.400 de yeni) pentru banchet. Participanţii şi-au ales cazarea în unul din cele şapte hoteluri, care le-au fost oferite – Florentin Smarandache a optat pentru Grand Hotel Tachikawa, unde pentru patru nopţi de cazare va plăti 26.850 de yeni (circa 342 de dolari).

De la matematică la filozofie, fuziunea informaţiilor, robotică şi mecatronică!

Neutrosofia (de la cuvântul latin „neuter" = neutru şi cuvântul grec „sophia" = înţelepciune/învăţătură, termen introdus în anul 1980 de către Florentin Smarandache, care are preocupări şi în afara matematicii – în fizică, în filozofie, în literatură şi artă) este un capitol al filozofiei care studiază originile, natura şi sfera de acţiune ale „neutraliilor" (stările neutre), precum şi interacţiunea acestora cu diferite spectre (ansambluri) de idei. Neutrosofia generalizează Dialectica (de la cuvântul grec „dialektiki" – a dialoga în contradictoriu), capitol al filozofiei bazat pe existenţa „contrariilor" (stările contrare, de exemplu, pozitiv-negativ, viu-mort, dulce-amar, alb-negru,), prin introducerea stării neutre, care este intermediară între cele două contrarii (de exemplu, nici alb, nici negru).

„Fuziunea informaţiei” este un domeniu al tehnologiei de vârf în care sisteme complexe analizează informaţii (date) provenite de la surse de naturi diferite (electronice, optice, acustice, mecanice, umane) – mai corect ar fi să se spună „Fuziunea informaţiilor”, dar în literatura de specialitate a fost tradusă ca atare sintagma englezească „Information fusion”, în care apare singularul substantivului „informaţie”. Are numeroase aplicaţii militare şi civile.

Cum datele provenite de la diverse surse pot fi contradictorii, pentru a se lua o decizie corectă este nevoie să se elimine datele care nu sunt credibile. Aceasta se face cu modele matematice numite „teorii” (de exemplu, Teoria Dempster-Shafer, notată prescurtat TDS; Teoria Dezert-Smarandache, care are acronimul TDSm, al cărui coautor este chiar Florentin Smarandache). Există o conferinţă internaţională anuală de fuziunea informaţiei, care a ajuns în acest an la a XV-a ediţie (desfăşurată în Singapore), organizată în diverse locuri de pe Glob, vara, când cadrele universitare sunt în vacanţă, de către Societatea Internaţională de Fuziunea Informaţiei – organizaţie neguvernamentală internaţională. Din anul 2003, Florentin Smarandache participă la aceste conferinţe cu lucrări ştiinţifice privind aplicaţii ale TDSm şi ale neutrosofiei în fuziunea informaţiilor.

Lucrările Secţiunii „Metode înaintate de control inteligent în robotică şi mecatronică” a Conferinţei Internaţionale de Sisteme Mecatronice Avansate sunt programate joi, 20 septembrie, în două sesiuni: prima, în Sala 2, în intervalul orar 13-15, cu cinci lucrări, iar a doua, în Sala 3, în intervalul orar 15:10-17:10, cu şase lucrări.

Copreşedinţii secţiunii sunt: prof. dr. ing. Luige Vlă-ăreanu (Academia Română, Institutul de Mecanica Solidelor Bucureşti) şi prof. univ. dr. Hongnian Yu (Universitatea „Staffordshire” din oraşul Stroke-on-Trent, Comitatul Staf-fordshire, Marea Britanie). Din păcate, copreşedintele român nu va putea participa la ICAMechS 2012: deşi se află în apropiere, la Universitatea Tehnologică „Guangdong” din oraşul Guangzhou, provincia Guangdong, din sud-estul R. P. Chineze, în baza unui contract de cercetare (aşa cum a fost, în perioada 15 mai-15 august 2012, şi Florentin Smarandache) privind aplicarea extenicii (extensiologiei) în robotică şi în mecatronică, nu se poate deplasa la Tokyo pentru trei zile şi să revină apoi la Guangzhou, pentru că nu are viză cu intrări multiple în China (o dată ieşit din China, nu mai poate intra!).

În această situaţie, prima comunicare ştiinţifică ro-mânescă, „Sisteme robot mobile de navigare utilizând abordarea bayesiană prin metoda proiecţiei virtuale”, a colectivului de autori Luige Vlădăreanu (Academia Română, Institutul de Mecanica Solidelor Bucureşti), Gabriela Tonţ (Universitatea din Oradea), Victor Vlădăreanu (Universitatea „Politehnica” Bucureşti, aflat acum împreună cu tatăl său, Luige Vlădăreanu, la Guangzhou), Florentin Smarandache (Universitatea „New Mexico”, SUA) şi Lucian Căpitanu (Academia Română, Institutul de Mecanica Solidelor Bucureşti), din cadrul primei sesiuni a acestei secţiuni, programată în intervalul orar 13:20-13:40, va fi prezentată de către Florentin Smarandache.

Noţiuni neutrosofice pentru mecatronică

A doua comunicare ştiinţifică românească, „Mase neutrosofice şi modele nedeterminate. Aplicaţii în fuziunea informaţiilor”, a lui Florentin Smarandache, este programată în a doua sesiune a secţiunii, în intervalul orar 16:10-16:30. Organizatorii au acceptat această lucrare pentru că fuziunea informaţiilor se întâmplă şi în mecatronică, domeniu tehnologic în care apar şi stări neutre, de incertitudine.

În fuziunea informaţiilor, termenul „masă” nu este cel din fizică (referitor la cantitatea de substanţă dintr-un corp fizic), ci este o „funcţie de încredere” din modelul matematic utilizat. Pornind de la teoria clasică a fuziunii informaţiilor, unde există mai multe tipuri de funcţii (de încredere, de neîncredere, de incertitudine şi de plauzibilitate), Smarandache aplică neutrosofia şi defineşte funcţii neutrosofice analoage, dar introduce şi două funcţii noi: „Funcţia neutrosofică de nedeterminare globală”, definită ca suma nedeterminărilor locale, şi „Funcţia neutrosofică de indecizie”, definită ca suma dintre funcţia neutrosofică de incertitudine şi funcţia neutrosofică de nedeterminare globală.

Prin aplicarea neutrosofiei la modelele matematice ale fuziunii informaţiilor se obţin modele nedeterminate, cu elemente nedeterminate, „mase” nedeterminate, intersecţii nedeterminate etc.

Florentin Smarandache duce neutrosofia şi în Taiwan

Florentin Smarandache se va afla în perioada 8-10 noiembrie 2011 într-un loc foarte exotic pentru români: oraşul Kaohsiung (1,5 milioane de locuitori), al doilea ca mărime din Taiwan, unde va prezida o secţiune la A VII-a Conferinţă Internaţional de Calcul Granular (notată prescurtat GrC 2011). Este vorba despre Secţiunea Paralelă C4, „Modelarea sistemelor şi aplicaţii", care se va desfăşura miercuri, 9 noiembrie 2011, în intervalul orar 10:30-12:10, în Sala 203 a Hotelului „Garden Villa", cel mai modern centru de conferinţe ştiinţifice din Taiwan, situat într-o zonă verde, cu o splendidă vedere înspre Lacul cu Lotuşi.

„Taiwan – Kaohsiung – Raul Dragostei", Gura Râului Dragostei, din oraşul Kaohsiung

Florentin Smarandache va prezenta aici comunicarea ştiinţifică „O interpretare geometrică a mulţimii neutrosofice – generalizare a mulţimii vagi intuiţioniste”, fiind coautor şi la comunicarea ştiinţifică „Aplicaţii ale logicii neutrosofice în robotică – introducere”, împreună cu dr. ing. Luige Vlădăreanu, cercetător ştiinţific principal la Institutul de Mecanica Solidelor al Academiei Române, din Bucureşti.

Cei interesaţi pot obţine mai multe detalii din site-ul acestei manifestări ştiinţifice: http://grc2011.nuk.edu.tw.

Reamintim că Florentin Smarandache este cunoscut ca matematician pentru o serie întreagă de noţiuni matematice care îi poartă numele, dar şi ca scriitor (poet, prozator şi dramaturg), fiind fondatorul Mişcării Paradoxiste – curent literar de avangardă care utilizează în mod deliberat paradoxuri, antiteze, oximoroane.

Paradoxismul are însă aplicaţii şi în ştiinţă, de exemplu în Filozofie, unde capitolul acesteia, „Dialectica”, bazat pe existenţa „contrariilor” (pozitiv-negativ, bun-rău, alb-negru etc.), a fost generalizat prin „Neutrosofie”, care introduce, alături de „contrarii” şi conceptul de „neutru” (stare neutră, neutrală: nici pozitiv, nici negativ; nici bun, nici rău; nici alb, nici negru etc.).

„Logica neutrosofică” (sau Logica Smarandache) este un capitol al matematicii, în care, alături de conceptele „adevărat” şi fals” din „logica matematică”, introduce şi noţiunea „incert”.

Are preocupări şi de fizică teoretică şi cuantică, unde s-a făcut cunoscut prin „Ipoteza Smarandache”, care spune că în Univers nu există viteze limită („barieră de viteză”), pot

exista viteze supraluminale, contrazicând astfel Teoria Relativităţii Restrânse a lui Albert Einstein, care susţine că viteza luminii este viteza maximă în Univers. Recentul Experiment OPERA de la CERN (Laboratorul European pentru Fizica Particulelor Elementare), care a măsurat viteza unui fascicul de neutrini (particule elementare fără sarcină electrică, cu masă mică, fără interacţiune cu materia, pe care o străbat ca şi cum ar trece prin vid) se pare că a confirmat această ipoteză, dar fizicienii sunt rezervaţi sau sceptici şi cer ca acest rezultat să fie confirmat de alte experimente, efectuate şi de alte laboratoare.

„Granule de calcul”

„Calculul granular” este o teorie generală de calcul computerizat care utilizează „granule” (intervale, grupuri, submulţimi, clase, ciorchini) pentru a realiza un model de calcul eficient pentru aplicaţii complexe cu cantităţi uriaşe de date, informaţii şi cunoştinţe.

Deşi este o denumire relativ recentă, noţiunile de bază şi principiile calculului granular au apărut în multe domenii conexe, sub diverse denumiri, precum: „ascunderea informaţiei în programare”, „calcul pe interval”, „analiza ciorchinilor”, „teoria mulţimilor vagi”, „teoria mulţimilor brute”, „calculul neutrosofic”, „teoria câturilor spaţiale”, „funcţiile de încredere”, „învăţare automată”, „baze de date” şi altele.

Există Societatea Internaţională de Calcul Granular, care are o publicaţie ştiinţifică trimestrială proprie: „Revista internaţională de calcul granular, mulţimi brute şi sisteme

inteligente". Preşedintele onorific al acestei societăţi este venerabilul Lotfi Zadeh (născut în anul 1921, la Baku, în Rusia Sovietică), profesor emerit de ştiinţa calculatoarelor la Universitatea „California" din Berkeley, statul federal California, SUA, iar preşedinte este Tsau Young Lin, profesor de ştiinţa calculatoarelor la Universitatea de Stat din San Jose, statul federal California, SUA. Această societate organizează conferinţele internaţionale anuale de calcul granular.

Conferinţe precedente au avut loc, alternativ, în SUA şi în China.

Actuala conferinţă fusese stabilită să aibă loc în Japonia, dar din cauza accidentului de la centrala electrică nucleară de la Fukushima, produs de valul tsunami din 11 martie 2011, provocat de un cutremur, locaţia a fost schimbată în Insula Taiwan.

GrC 2011, la care participă cercetători din universităţi, laboratoare de cercetare şi din industrie, pentru a-şi prezenta în 24 de secţiuni paralele rezultatele cercetărilor lor, se va axa pe direcţii actuale majore de cercetare, precum reţele neurale, sisteme vagi, calcul evolutiv, mulţimi brute, informaţii electronice (informaţii Web, semantică Web, informatică Web), bioinformatică, informatică medicală, securitate şi analiza datelor din baze de date.

Paradoxala Insulă Formosa

Deoarece Taiwan nu este pentru români doar un loc exotic, ci şi unul necunoscut, considerăm util să prezentăm câteva date despre acesta.

Numele său se pare că vine de la numele limbii unor vechi indigeni din această insulă.

Aici s-au găsit urme de vieţuire umană vechi de 30.000 de ani, dar acum 6.000 de ani, aici s-au stabilit locuitori din populaţiile Oceaniei.

Prin secolul al III-lea î. H., chinezii au început să migreze spre insulele din estul Chinei. Cert este că în anul 1540 aici exista un regat autohton independent.

În 1544, navigatorii portughezi care au ajuns aici au numit-o Insula Frumoasă („Ilha Formosa", motiv pentru care a intrat în limbajul ştiinţific din Occident, până în secolul al XX-lea, ca Insula Formosa).

În 1623, olandezii au creat aici o colonie, cu capitala în oraşul Fort Zeelandia, care aparţinea „Companiei Olandeze a Indiilor de Vest", oraşul numindu-se acum Tainan.

În perioada 1626-1642, spaniolii au avut şi ei o colonie în nord-vestul Insulei Formosa.

În 1662, China Imperială reuşeşte să-i alunge pe olandezi şi în Taiwan se proclamă un regat vasal Chinei, până în 1683, când aceasta anexează insula.

În 1884-1885, francezii au încercat, fără succes să cucerească Insula Formosa.

Când China Imperială este învinsă în Primul Război Japono-Chinez (1894-1895), armata chineză se retrage şi localnicii proclamă Republica Formosa (mai-octombrie 1895), care a fost ocupată de către Japonia.

Taiwanul a revenit la China în 1945, după învingerea Japoniei în Al Doilea Război Mondial. În 1912, în urma unei revoluţii conduse de dr. Sun Yat-Sen, China devenise

republică. În 1945, ea era condusă de către generalul Chiang Kai-shek, liderul Partidului Naţional Chinez (Kuomintang), care fiind învins în războiul civil (1946-1950) de către comuniştii conduşi de către Mao Zedong (ajutaţi de către sovietici), a fost nevoit să se retragă (ajutat de către americani) în Insula Taiwan, unde a proclamat că supravieţuieşte Republica China (la 1 octombrie 1949, Mao Zedong proclamase la Pekin Republica Populară Chineză).

Generalul a instituit în insulă un regim de teroare, dar după moartea sa (1975), regimul politic s-a democratizat, insula s-a dezvoltat economic (cu ajutor american) şi a ajuns unul dintre „tigri asiatici ai economiei mondiale”.

Până în 1971, Republica China (Taiwan) a fost membru al Consiliului de Securitate al ONU, când a trebuit să cedeze locul său Republicii Populare Chineze.

Republica China a declarat închis războiul său cu Republica Populară Chineză în anul 1991, dar aceasta consideră că închiderea conflictului nu este posibilă decât atunci când Taiwanul va face administrativ parte din „China-mamă”. După moartea lui Mao, adeptul soluţiei militare pentru „Problema Taiwanului”, comuniştii chinezi au adoptat doctrina lui Deng Xiaoping, „O ţară, două sisteme”, folosită cu succes în unificarea Chinei cu fostele colonii Hong Kong (Marea Britanie) şi Macao (Portugalia). Conform acestei doctrine pragmatice, Taiwanul ar deveni o Regiune Administrativă Specială a Republicii Populare Chineze, condusă de către un guvernator numit de către guvernul de la Beijing, care se va ocupa de politica externă şi cea de apărare

a insulei, în care se va păstra regimul politic şi economic capitalist actual.

Fiecare din cele două state chineze pretinde că este singurul reprezentant legal al poporului chinez şi susţine că statul oponent face parte din teritoriul său naţional.

Acum, Republica China (Taiwan, numit în folclorul politic şi China naţionalistă, pe când celălalt stat este numit folcloric China comunistă) este recunoscută numai de către 23 de state suverane, ţări mici, fără importanţă economică şi militară, care întreţine relaţii diplomatice (în Europa este recunoscută numai de către Vatican).

Taiwanul întreţine relaţii cu ţări ca India, Iran Japonia, Coreea de Sud, Filipine, Singapore, Mongolia, Rusia, Paraguai, Venezuela, SUA (care, din 1979 nu mai are oficial relaţii diplomatice cu Taiwanul, dar ambasadele lor continuă să funcţioneze ca „organizaţii private”, ce utilizează diplomaţi profesionişti, aflaţi oficial „în concediu”!).

Relaţiile Taiwanului cu China comunistă nu se desfăşoară prin Ministerul Afacerilor Externe, ci prin Consiliul pentru Afaceri Continentale, al cărui şef are rangul de ministru şi consiliază guvernul taiwanez. Analog, China comunistă are Biroul pentru Afaceri cu Taiwanul.

România recunoaşte numai Republica Populară Chineză şi nu are nici un fel de relaţii cu Republica China.

Moneda naţională a Taiwanului a devenit dolarul taiwanez, cu centul ca subdiviziune, pe când în China continentală moneda naţională este yuanul, cu subdiviziunea fen. În urma reformei monetare din Taiwan, în mod analog cu leul, moneda taiwaneză se numeşte acum noul dolar

taivanez, cu simbolul NTD sau NT$. La 4 noiembrie 2011, 1 RON = 9,50 NTD. Datorită inflaţiei, în circulaţie nu se mai află decât o monedă de cenţi, care, după modelul american, nu este de 50 de cenţi, ci de ½ dolar.

În acest an se împlinesc 100 de ani de la proclamarea Republicii China, al cărei continuator se proclamă Taiwanul, aşa că Banca Centrală a Taiwanului a emis monede şi bancnote jubiliare, cu inscripţia „Centenarul Republicii China".

„Taiwan – Kaohsiung – Hotelul Garden Villa, Hotelul „Garden Villa" din Kaohsiung

La cultivare de „perle ştiinţifice” pe Fluviul Perlelor!

Florentin Smarandache beneficiază de un contract de cercetare în perioada 14 mai - 14 august 2012, semnat cu Universitatea Tehnologică „Guangdong” din oraşul Guangzhou, provincia Guangdong, R. P. Chineză.

Vedere aeriană a unei părţi din „Oraşul universitar” din Guangzhou

„Noţiunile Smarandache”, la mare vogă în China!

În universităţile americane, semestrul al doilea se termină la data de 15 mai, iar Florentin Smarandache nu se află pentru prima dată în R. P. Chineză, ci a mai fost de două ori,

în capitala ţării, Beijing: în august 2002, când a participat la Congresul Internaţional al Matematicienilor, găzduit de către Universitatea „Tsinghua”, şi în decembrie 2011, când i s-a înmânat titlul de Doctor Honoris Causa de către Universitatea „Jiaotong”. Cu acest din urmă prilej, a fost şi în oraşele Xian, Shanghai şi Hangzhou, în medii universitare şi institute de cercetări, unde a ţinut conferinţe de matematică (de „logică neutrosofică”, numită şi „logica Smarandache”) şi de… fizică („fizica neutrosofică” şi „fizica supraluminală”), pentru că el are contribuţii şi în fizica teoretică (bazată pe un aparat matematic).

„Noţiunile Smarandache” (numere, funcţii, şiruri, mulţimi, paradoxuri, algebre, geometrii, grupuri, inele, câmpuri, spaţii etc.) sunt foarte apreciate de matematicienii din R. P. Chineză: din anul 2008, Universitatea de Nord-Vest din Xian, provincia Shaanxi, organizează anual întrunirea ştiinţifică numită „Conferinţa Internaţională de Teoria Numerelor şi Noţiunilor Smarandache”, ale cărei lucrări sunt publicate în „Scientia Magna”, revistă ştiinţifică a universităţii (deoarece acestea au loc în timpul anului universitar, în luna martie sau aprilie, Florentin Smarandache, invitat în fiecare an, nu a putut participa), iar Laboratorul de Management, Decizie şi Sisteme de Informatică al Academiei Chineze de Ştiinţe editează o publicaţie trimestrială de matematică aplicată, numită „Revista Internaţională de Combinatorică Matematică”, în care se publică în mod programat şi articole referitoare la „multispaţii Smarandache” şi „geometrii Smarandache”.

Florentin Smarandache în centrul oraşului Guangzhou

Cărţi ale lui Smarandache au fost traduse în limba chineză, iar matematicieni chinezi au scris nu doar articole ştiinţifice despre „noţiuni Smarandache”, ci şi cărţi.

Invitaţie la cercetări în domeniul unei ştiinţe noi

În 16 aprilie 2012, Institutul de Cercetări în Inginerie Extinsă al Universităţii Tehnologice „Guangdong” din oraşul Guangzhou, i-a trimis lui Florentin Smarandache invitaţia de a participa la un contract de cercetare cooperativă în „Extenică”, de trei luni (14 mai-14 august 2012), în condiţii atrăgătoare: i se oferă un birou de cercetare, i se decontează cheltuielile de transport SUA-China şi retur, i se asigură

cazarea la un hotel al universităţii (numit „Clădirea Experţilor Străini”) şi masa la cantina universităţii, precum şi o indemnizaţie de 6.000 de yuani pe lună (moneda naţională a R. P. Chineze, 1 yuan = 0,15 dolari americani sau 0,56 lei româneşti; nu-i de colea, când ţi se oferă 3.360 de lei pe lună, cu mâncare, cazare şi bilet de avion asigurate!). Activitatea ştiinţifică propusă constă în: participarea la editarea ediţiei engleze a cărţii „Inginerie extinsă” (autori, Cai Wen şi Yang Chunyan) – efectuarea corecturii traducerii făcută de un chinez; scrierea a trei articole ştiinţifice în domeniul „Teoriei extinderii” (singur sau în calitate de coautor), articole publicabile în reviste ştiinţifice cu prestigiu mondial (aflate într-un index al citărilor ştiinţifice).

„Extenica” (poate că un termen românesc mai adecvat ar fi „Extensiologia”) este o nouă ştiinţă, aflată la confluenţa filozofiei cu matematica şi cu ingineria. Bazele ei ştiinţifice au fost create în anul 1983 de către savantul chinez Cai Wen (se pronunţă Ţai Uen; născut în anul 1942, în provincia Guangdong, absolvent al Universităţii „Sun Yat-sen” din oraşul Guangzhou), prin apariţia articolului „Mulţimea extinsă şi problema incompatibilă”.

„Extensiologia” este definită astfel: ştiinţa care utilizează un model formal pentru a cerceta posibilitatea extinderii lucrurilor, a regulilor şi a metodelor de inovare, precum şi aplicarea tuturor acestora pentru rezolvarea problemelor contradictorii.

Cu alte cuvinte, această ştiinţă transformă problemele inconsistente (nerezolvabile) în probleme consistente (rezolvabile), adică realizează trecerea de la contradictoriu la

necontradictoriu prin transformări de spaţiu, de elemente, de reguli, care duc la lărgirea (extinderea) spaţiului/elementelor/regulilor – motiv pentru care mi se pare logic să folosesc termenul „extensiologie”, adică, ştiinţa despre extindere. (Nu aş opta pentru denumirea de „extindereologie”, pentru că s-ar crea confuzie interpretând ca „extinde reologia”, „reologia” fiind o ramură a mecanicii care studiază deformarea şi curgerea unor materiale sub acţiunea forţelor exterioare.)

„Extensiologia” este formată din trei părţi: Teoria Extinderii; Metoda Inovativă de Extindere; Ingineria Extinsă.

Extinderea „ingineriei”

„Ingineria extinsă” rezultă din integrarea „extensiologiei” în inginerie, dar şi în informatică, în management şi în alte domenii.

Putem spune că chiar rezolvarea problemei revenirii la patria-mamă a celor două colonii, Hong Kong (colonie engleză) şi Macao (colonie portugheză), prin aplicarea principiului „O ţară, două sisteme” (enunţat de către liderul chinez Deng Xiaoping) este o mostră de „inginerie extinsă”, pentru că s-au modificat nişte reguli: cele două colonii au devenit regiuni administrative speciale (ale R. P. Chineze) în care s-a păstrat sistemul economic şi social, guvernului central chinez revenindu-i în aceste două regiuni numai atribuţii de politică externă şi de politică de apărare!

Cei interesaţi de „Extenică” pot afla detalii din site-ul de specialitate, dedicat acestei noi ştiinţe: http://web.gdut.edu.cn/~extenics.

Un exemplu de „problemă contradictorie” (sau „incompatibilă”): trecerea unui autovehicul din reţeaua de circulaţie rutieră pe partea dreaptă a carosabilului (existent în R. P. Chineză, unde autovehiculele au volanul pe stânga, ca în România), în reţeaua de circulaţie rutieră pe partea stângă a carosabilului (existent în Hong Kong, ca în Anglia). Problema a fost rezolvată prin modificări de spaţiu: construirea unor „bretele convertoare (inversoare) de sens rutier”(expresie creată de mine, din necesităţi didactice), care leagă autostrada din Hong Kong de cea din R. P. Chineză.

Apărută în Provincia Guangdong (se pronunţă Canton; în traducere, Ţinutul de Est), aflată în sud-estul ţării, vecină cu Hong Kong (în traducere, Portul Înmiresmat), „Extenica” (numită iniţial „Analiza elementului de materie”) s-a extins treptat în China şi în străinătate, existând multe articole şi cărţi de extenică (au apărut peste 10 monografii). Cercetători din străinătate au extins cercetările în această nouă ştiinţă, precum cei din Taiwan, Japonia, Coreea de Sud, SUA, Venezuela, Irlanda şi altele. În site-ul de mai sus este menţionată şi contribuţia lui Florentin Smarandache la extenică prin articolul său din anul 2005 „Spre elementul de materie dialectic al modelului extinderii”, republicat în anul 2010 într-o carte (o colecţie de 100 de articole ştiinţifice, în care se vorbeşte, printre altele, şi despre „transdisciplinaritatea neutrosofică”) tipărită de Editura Ştiinţifică Nord-Europeană din oraşul Hanko, Finlanda: „În articolul său, prof. Smarandache a realizat progrese în analiza logică a lui «A» diferit de «A», a cercetat în matematică elementul de materie dialectic şi a lărgit raza de acţiune a cercetării mate-

maticianului, aducând o valoare constructivă nouă (n. n. – în extenică).”

Valoarea acestui articol, ca şi faptul că „Extensiologia” (sau „Extenica”) are tangenţă şi cu alte realizări ştiinţifice ale lui Florentin Smarandache – „Logica neutrosofică” şi Teoria Dezert-Smarandache”, când datele au un înalt grad de contradicţie –, l-au determinat pe prof. univ. dr. Cai Wen (fondatorul „Extensiologiei”, director onorific al Institutului de Cercetări în Inginerie Extinsă, preşedinte al Comitetului Specializat în Inginerie Extinsă al Asociaţiei Chineze pentru Inteligenţă Artificială) să-l invite pe Florentin Smarandache la programul chinez de cercetare în „Extenică” (i-a propus un contract cu durata de un an, dar Universitatea „New Mexico” (la care este angajat Smarandache) nu a fost de acord, căci rămânea cursul său fără titular şi era greu de găsit un înlocuitor temporar!).

Al treilea oraş al Chinei

După mărimea populaţiei sale (12,7 milioane de locuitori, la recensământul din 2010), dar şi din punct de vedere economic (dacă nu luăm în considerare Hong Kong (regiune administrativă specială a R. P. Chineze), oraşul Guangzhou (numit de către europeni Canton) este al treilea din ţară.

Este aşezat pe Fluviul Perlelor (al treilea fluviu al ţării, ca mărime, după Fluviul Galben şi Fluviul Albastru), în sud-estul ţării, la 120 km nord-vest de Hong Kong şi la 145 km nord-vest de Macao, fostă colonie portugheză, acum regiune administrativă specială a R. P. Chineze.

În antichitate, în zonă a existat un regat puternic, care includea şi teritoriul actualului Vietnam. În anul 111 î. H., China a anexat acest regat, iar numele capitalei sale, Panyu (de la Pan şi Yu, cei doi munţi din vecinătate), devine după vreo 200 de ani Guangzhou (Prefectura Uriaşă), pentru că din anul 226 d. H. oraşul Panyu a devenit reşedinţă de prefectură, iar ulterior, numele prefecturii s-a extins şi asupra capitalei acesteia. Astăzi, numele de Panyu s-a păstrat pentru un cartier sudic al oraşului Guangzhou, aflat pe malul drept al Fluviului Perlelor.

Deşi este doar port fluvial, încă din secolul al VIII-lea, Guangzhou devenise cel mai important port din sudul Chinei, fiind foarte căutat de către corăbierii arabi şi persani.

Primii europeni ajunşi aici au fost portughezii, în anul 1514 şi au stabilit în 1517 un monopol în acest port, pe care îl numeau în portugheză Cantão. Mai târziu, ei au fost eliminaţi de aici, dar au primit în schimb, în anul 1557, Macao – o bază comercială într-un port maritim, la Marea Chinei de Sud, situat pe malul sudic al estuarului Fluviului Perlelor, devenind prima colonie europeană din China (retrocedată în 20 decembrie 1999, ca regiune administrativă specială, conform principiului „O ţară, două sisteme” (despre care spuneam în prima parte a articolului că este un exemplu de „inginerie extinsă”).

În secolul al XVIII-lea, prezenţa europenilor şi apoi a americanilor a crescut mereu, astfel încât Guangzhou a devenit unul dintre cele mai importante porturi comerciale ale Lumii. Pentru că China dorea să păstreze controlul comerţului cu Occidentul, a impus ca schimburile comerciale

să se facă prin intermediul unor agenţii chinezeşti, numite „Cele 13 Agenţii" (erau, de fapt, pieţe de mărfuri), situate în afara oraşului Guangzhou (numit de europeni Canton, era singurul port chinezesc accesibil lor, devenind al treilea port ca importanţă de pe Glob). Invocând motivul libertăţii comerţului cu opiu, Anglia a provocat Primul Război al Opiului (1839-1842), şi în luna martie 1841, apoi în luna mai 1841, englezii au ocupat temporar oraşul Canton. Războiul a fost câştigat de englezi, care au impus Chinei să-i concesioneze insula Hong Kong, ca bază comercială, ceea ce a dus la decăderea importanţei portului Canton (Guangzhou).

În perioada 1938-1945, Guangzhou a fost ocupat de către Armata Imperială Japoneză, care a avut aici o unitate de cercetări de arme biologice de distrugere în masă, experimentate pe prizonieri chinezi.

În timpul Războiului Civil Chinez dintre naţionalişti (conduşi de Partidul Naţionalist Chinez, numit în chineză Kuomintang, sprijinit de Occident) şi comunişti (conduşi de Partidul Comunist Chinez, sprijinit de URSS), în perioada aprilie-octombrie 1949, Guangzhou a fost capitala Chinei naţionaliste, după pierderea capitalei, stabilită în Nanjing.

Reformele lui Deng Xiaoping, la sfârşitul anilor '70, şi apropierea de oraşul Hong Kong, cu care comunică foarte uşor pe Fluviul Perlelor, au dus la o dezvoltare uriaşă a oraşului Guangzhou, devenit astăzi unul dintre Cele Cinci Oraşe Naţionale Centrale (care au un statut administrativ deosebit, numit „sub-provincial", ce-i conferă dreptul la politici economice, sociale, urbane deosebite).

Oraşul are opt linii de metrou şi un aeroport internaţional în care îşi are sediul cea mai importantă companie aviatică chineză, dar şi unul dintre cele mai mari târguri comerciale din lume, „Târgul din Canton”, numit oficial „Târgul de Import-Export al Chinei”, cu două ediţii anuale: aprilie şi octombrie.

Guangzhou este un important nod feroviar în sud-estul ţării, cu o gară uriaşă, modernă, în care îşi au cap de linie patru magistrale feroviare pe care circulă trenuri de mare viteză (200 şi 320 km/h).

În oraş există 20 de universităţi şi institute de învăţământ superior, iar pe o insulă din mijlocul Fluviului Perlelor a fost construit un oraş universitar modern, numit „Mega Centrul de Educaţie Superioară” unde îşi au sedii zece universităţi, inclusiv Universitatea Tehnologică „Guangdong” (se pronunţă Canton – este vorba despre provincia a cărui capitală este oraşul Guangzhou, iar nu denumirea europeană a acestuia!), care l-a invitat pe Florentin Smarandache la cercetări în ştiinţa numită „extensiologie”, creată de către eminentul savant Cai Wen, din această provincie.

Administrativ, Guangzhou este împărţit în 10 districte urbane, iar zona metropolitană include şi două oraşe vecine.

Situat sub Tropicul Racului, Guangzhou are un climat subtropical umed (nivel anual de precipitaţii: 1.700 mm), temperatura medie anuală fiind de 22,6^{0}C (temperaturi extreme: 0^{0}C şi 39^{0}C – ultima dată, a nins în acest oraş în anul 1893!), iar umiditatea relativă este de 68%.

Faţă de România, Guangzhou este situat cu şase fuse orare înainte: când la noi este, de exemplu, amiază, ora 12, în metropola cantoneză este ora 18.

Oraşul a găzduit în anul 1991 prima ediţie a Campionatului Mondial de Fotbal Feminin (câştigat de naţionala SUA), în 2008 – Campionatul Mondial de Tenis de Masă, în 2010 – Jocurile Olimpice Asiatice, în 1987 şi în 2001 – Jocurile Olimpice Naţionale, iar în 2007 – Jocurile Naţionale Tradiţionale ale Minorităţilor Etnice din R. P. Chineză.

Guangzhou este înfrăţit cu 22 de oraşe din toate cele cinci continente (incluzând şi Bangkok, capitala Thailandei) şi întreţine relaţii de pritenie („Oraşe prietene”) cu 13 oraşe din cinci continente (între care şi Bishkek (fost Frunze), capitala Kyrgyzstanului (fosta Republică Autonomă Sovietică Socialistă Kirghiză din cadrul fostei URSS).

Lupta cu... fusul orar!

La aeroportul din Guanzhou, oaspetele „nou mexican” a fost aşteptat de prof. Li Weihua şi studentul Li Zhiming. Ei l-au condus la hotelul Universităţii Tehnologice „Guangdong”, a cărui siglă în limba engleză este GDUT (prescurtare de la „Guangdong” University of Technology), din „Oraşul universitar”, numit în engleză „Foreign Expert Building” (Clădirea Experţilor Străini), unde i se rezervase camera 401 (camera 1 de la etajul 4), care, de fapt, este un foarte confortabil apartament cu două camere (dormitor şi living room cu TV şi computer instalat pe un birou special) şi anexele respective – baie, bucătărie, 2 balcoane.

Pentru servirea mesei, la cantina studenţească (unde sunt, la alegere, 30-40 de feluri de mâncare şi se poate exersa exotica tehnică a mâncatului cu beţişoarele!), a primit un card, plătit de universitate.

Florentin Smarandache, la cantina studenţească, înlocuind furculiţa europeană cu celebrele beţigaşe chinezeşti

A doua zi, a urmat întâlnirea cu cei doi conducători ai Institutului de Cercetări de Inginerie Extinsă, prof. Cai Wen, director onorific al institutului, fondatorul „Extensiologiei", şi prof. Yang Chunyan, director executiv al institutului, precum şi cu membrii Catedrei de Extensiologie. I s-a prezentat planul de lucru pentru cele aproape trei luni ale contractului de cercetare ştiinţifică: până la sfârşitul lunii mai, corectura textului ediţiei engleze a cărţii „Inginerie extinsă", de Cai Wen şi Yang Chunyan; iunie-14 august, redactarea (singur sau în

cooperare) a trei articole ştiinţifice, publicabile în reviste ştiinţifice cu prestigiu internaţional. Programul de lucru nu este unul rigid, cu prezenţă la birou de 8 ore zilnic, ci unul relaxat: fiecare lucrează în ritmul care îi convine, având doar obligaţia ca luni-dimineaţa, la o masă rotundă a Catedrei de extensiologie, să prezinte rezultatul muncii sale din săptămâna anterioară.

Oaspetelui româno-american i se dă în primire un birou pentru munca de cercetare, dotat cu computer conectat la Internet – camera 812 (camera 12, de la etajul 8), din clădirea „MBA Educational Center" (Centrul Educaţional pentru Masterat în Administrarea Afacerilor), aflat la câteva clădiri de hotel.

Duminică, avându-l ca ghid pe studentul Li Zhiming, oaspetele s-a plimbat prin oraş. „Ghidul" a fost foarte marcat de această sarcină şi când a ajuns acasă, i-a trimis lui Florentin Smarandache, prin e-mail, un scurt şi emoţionant mesaj de mulţumire pentru această zi extraordinară, din care redăm acest pasaj: „Sunt foarte emoţionat de ziua de astăzi. Pentru că astăzi, am făcut mai multe lucruri pentru prima oară în viaţa mea. Este pentru prima dată când am ieşit în oraş cu un străin; pentru prima dată am mers la delfinariu; pentru prima dată am văzut un delfin real; am stat alături de dumneavoastră pentru prima dată (n. n. – se referă la onoarea de a fi, într-o astfel de ocazie, alături de un profesor universitar străin). Vă mulţumesc pentru modul în care m-aţi tratat! Voi ţine minte pentru totdeauna experienţa de neuitat a zilei de astăzi.".

Într-o seară, oaspetele a făcut o plimbare pe malul Fluviului Perlelor (oraşul universitar se află pe o insulă în mijlocul fluviului), împreună cu profesorii şi au admirat clădirile înalte, tip turn, ca în Occident sau ca în Hong Kong, puse în valoare de o iluminare feerică.

Desigur, „americanul” nu s-a adaptat imediat la noul fus orar chinezesc, se trezea pe la ora 4 sau 5 dimineaţa! Diferenţa faţă de New Mexico este de 15 ore, trecând în ziua anterioară, căci linia de schimbare a datei trece prin mijlocul Oceanului Pacific.

Florentin Smarandache, între autorii cărţii „Inginerie extinsă”, Cai Wen şi Yang Chunyan (în dreapta), împreună cu Li Weihua

În China a avut loc a eclipsă de Soare, dar cum plouă zilnic în Guangzhou, Smarandache a văzut eclipsa la… televizor, seara, la buletinul de ştiri, pe canalul de limbă engleză.

Smarandache extinde ştiinţa… extinderii!

Luni, 21 mai 2012, a avut loc prima masă rotundă a Catedrei de extensiologie. Prof. Cai Wen, fondatorul noii ştiinţe, extensiologia (sau extenica), a prezentat o introducere în această ştiinţă care transformă problemele nerezolvabile în probleme rezolvabile, extinzând spaţiul şi regulile. Pe 31 mai, Smarandache a predat corectura traducerii în engleză a cărţii „Ingineria extinsă”.

Coperta ediţiei a doua a cărţii „Inginerie extinsă”

Spre bucuria fondatorului extenicii, prof. Cai Wen, la următoarea întrunire de lucru a catedrei, Smarandache a prezentat un articol în care a… extins „distanţa de extindere” de la spaţiul unidimensional (dreapta), definită de Cai Wen în anul 1983 (anul de naştere al extenicii), la spaţii cu mai multe dimensiuni; 2D (spaţiul bidimensional, în plan); 3D (spaţiul tridimensional, cartezian); n-D (spaţiul n-dimensional). Cai Wen i-a mărturisit oaspetelui că încercase în anul 1990 definirea acestei „distanţe de extindere” în spaţiul cu mai multe dimensiuni, dar nu reuşise!

Cărţi şi traduceri

A 101-a carte de Florentin Smarandache!

Coperta celei a 101 cărţi publicate de Florentin Smarandache

În această săptămână, a apărut la Editura „Offsetcolor" Râmnicu Vâlcea cea de-a 101 carte a lui Florentin Smarandache: „Exotica şi cutremurătoarea Indonezie" (cutremurătoare la figurat, dar şi la propriu, pentru că a fost surprins aici de un puternic cutremur, Indonezia fiind situată în zona seismică numită în geografie şi în seismologie „Centura de Foc a Pacificului"). De format normal, 124 de pagini, cu multe fotografii, volumul cuprinde notele călătoriei întreprinse de autor în luna mai 2006, la universităţi indoneziene, unde a prezentat câteva conferinţe de

neutrosofie (o generalizare a dialecticii, admiţând pe lângă categoriile de „contrarii" şi categoria de „neutru") şi de logică netrosofică (bazată pe trei valori logice: „adevărat", „fals" şi „incert").

Ziarul nostru a publicat în serial primele 50 de pagini ale acestei cărţi.

Desigur, prezenţa în exotica ţară ecuatorială, fostă colonie olandeză, a fost şi un bun prilej turistic, din program neputând lipsi celebre obiective ca Moscheea Istiqlal din Jakarta, Insula Bali (enclavă budistă într-o ţară musulmană), Vulcanul Merapi sau Templul Budist Borobudur.

Indonezia a fost cea de-a 25-a ţară vizitată de"globtroterul ştiinţific" Florentin Smarandache, vâlcean plecat din Bălceştii Vâlcii, devenit cadru universitar în SUA, statul New Mexico.

De atunci, el a mai vizitat patru ţări: Grecia (decembrie 2006), nu mai punem la socoteală România, unde a trecut pe acasă (decembrie 2006-ianuarie 2007), Belgia (Bruxelles, ianuarie 2007), Peru (mai 2007) şi Canada (Québec şi Montreal, iulie 2007).

Alte călătorii cu... Florentin Smarandache!

Florentin Smarandache pe malul râului Niagara

La Editura "Silviana" din Râmnicu Vâlcea a apărut un nou jurnal de călătorii ale matematicianului şi scriitorului Florentin Smarandache. Cartea se intitulează „Frate cu meridianele şi paralelele", vol. 6. şi cuprinde impresii de călătorie din perioada 30 aprilie 2009 – 06 ianuarie 2010.

Călătorii în America de Nord, Caraibe şi Europa

Unele călătorii sunt prilejuite de deplasări în interes profesional-ştiinţific (la Institutul Tehnologic al Aviaţiei Militare a SUA din oraşul Dayton, statul federal Ohio, SUA, pentru a prezenta cadrelor universitare şi doctoranzilor, chiar

în ziua de 1 Mai, o conferinţă despre „Teoria Dezert-Smarandache” – în domeniul fuziunii informaţiei; la Laboratorul de Cercetări al Aviaţiei Militare a SUA din oraşul Syracuse, statul federal New York, SUA, unde a beneficiat opt săptămâni de o bursă de cercetare în fuziunea informaţiei; la FUSION 2009 – A XII-a Conferinţă Internaţională de Fuziunea Informaţiei, din oraşul Seattle, statul federal Washington, SUA, pentru a prezenta două comunicări ştiinţifice; la Conferinţa COGIS 2009 – Sisteme Cognitive cu Sensori Interactivi, de la Centrul Hamelin al Societăţii de Electricitate, Electronică, Tehnologii de Informaţie şi de Comunicare din Paris, Franţa; la întrunirea anuală a autorilor de cărţi publicate de către cadrele Universităţii „New Mexico”, din Albuquerque, statul federal New Mexico, SUA), altele sunt călătorii efectuate în concediu (în România; în Alaska, stat federal al SUA; în Jamaica), precum şi călătorii făcute în timpul liber, la sfârşit de săptămână, cu automobilul (Cascada Niagara, SUA şi Canada; Parcul Naţional „Yellowstone”, SUA).

Paradoxuri pe toate meridianele şi paralele

Cum autorul este creatorul Paradoxismului, mişcare literară de avangardă care utilizează foarte mult paradoxurile, antitezele, contradicţiile şi oximoroanele, paradoxurile existând în mod obiectiv în natură, în societate, în cultură (titlul cărţii este paradoxal!) şi în existenţa noastră, el nu pierde prilejul de a semnala paradoxurile întâlnite la tot pasul pe meridianele şi paralele Lumii, ca de exemplu: 1 Mai este în SUA, pe lângă o sărbătoare tradiţională a primăverii, nu doar „Ziua Internaţională a Muncitorilor”, ci şi „Ziua Legii”, prin

care administraţia americană vrea să contrabalanseze percepţia muncitorească a lui 1 Mai, deşi această sărbătoare a fost adoptată de către mişcarea muncitorească internaţională pentru a omagia pe greviştii americani din anul 1886, şapte dintre ei împuşcaţi de către poliţişti, dar, paradoxal, au fost mai mulţi poliţiştii care s-au împuşcat între ei; fraţii Wright, consideraţi de americani ca inventatori ai avionului, deşi nu aveau studii superioare şi nici sprijinul financiar al statului, au realizat cu mai puţin de 1.000 $ ceea ce n-a putut Institutul Smithonian cu peste 50.000 $ primiţi de la guvern; unul dintre fraţi (celălalt murise între timp) a fost făcut academician, deşi nu terminase liceul; Universitatea „New Mexico" nu are filială în capitala statului federal New Mexico, dar are patru filiale în orăşele care împreună n-au populaţia capitalei statului; paradoxuri toponimice, cel al oraşului Albuquerque, din statul federal New Mexico, fiind o culme – nume cu sonoritate aparent franceză, este de origine romană, transmis prin filiera arabă, apoi spaniolă-portugheză şi americană, provine din Spania, se scrie ca în portugheză (deşi pare franceză) şi se pronunţă ca în engleză, iar denumirea sa în limba navajo, a tribului de indieni autohtoni, nu mai este tradusă nici de către aceştia în mod unitar; comuna sa natală, Bălceşti, a fost declarată oraş, dar nu mai are muzeu şi nici cinematograf, condiţii minimale pentru un oraş – „noroc" cu guvernul actual, care susţine paradoxul urban din Bălceşti desfiinţând şi spitalul orăşenesc; în SUA sunt şapte oraşe numite... Roma; în muzeul dedicat celei mai sângeroase bătălii din Războiul American de Independenţă spaţiul cel mai mare este acordat nu bătăliei, ci... portavionului care a avut numele acesteia.

Două cărţi cu eseuri şi interviuri

În primele patru luni al acestui an, la Editura „CuArt" din Slatina au apărut două cărţi referitoare la viaţa şi activitatea unui vâlcean celebru în întreaga Lume: Florentin Smarandache.

„Românul care l-a contrazis pe Einstein"

Prima carte apărută la editura slătineană este o culegere de eseuri (156 de pagini format A 5) şi se intitulează „Românul care l-a contrazis pe Einstein" . Editorul ei este Marinela Preoteasa, profesoară, ziaristă, poetă, patroană şi redactor-şef al Editurii „CuArt" Slatina, fostă colegă de facultate (la Craiova) cu Florentin Smarandache.

Cartea cuprinde 21 de articole preluate din presă şi trei rezumate ale comunicărilor ştiinţifice care au fost acceptate la sesiuni de comunicări ştiinţifice ale Societăţii Americane de Fizică din primul semestru al anului 2012. Materialele respective au fost aranjate de către editor în ordinea cronologică a faptelor la care se referă articolele, începând din septembrie 2011, până la începutul lunii iunie 2012, adică de la anunţarea de către Laboratorul European pentru Fizica Particulelor Elementare (are acronimul CERN – după numele său iniţial: Consiliul European pentru Cercetări Nucleare) din Geneva (Elveţia) că au fost detectate fascicule de neutrini (particule elementare neutre din punct de vedere electric) care s-au deplasat cu viteze mai mari decât viteza luminii (considerată ca viteză maximă în Univers, conform Teoriei Relativităţii, enunţată de către fizicianul Albert Einstein), până

la sesiunile de comunicări ştiinţifice ale Societăţii Americane de Fizică din prima parte a acestui an.

În cartea au fost incluse şi două scrisori, transmise electronic (doar suntem în Era Internetului!): a profesorului de matematică Nicolae Dinculeanu, de la Universitatea „Florida" din oraşul Gainesville, statul federal Florida, SUA, şi a profesoarei Elena Dumitraşcu din Râmnicu Vâlcea, care i-a predat fizica lui Florentin Smarandache la Liceul Pedagogic Râmnicu Vâlcea, unde lui Florentin Smarandache i-a-ncolţit ideea că afirmaţia lui Albert Einstein („Viteza luminii este viteza maximă din Univers") nu ar avea noimă.

În paginile 138-153 este publicată bibliografia care a stat la baza editării acestei cărţi, iar în final, volumul are o postfaţă, scrisă de editor.

Recunoaşterea naţională şi internaţională

De fapt, cartea face o trecere în revistă a evenimentelor care au însemnat recunoaşterea naţională (în România şi în SUA) şi internaţională a meritelor ştiinţifice ale savantului Florentin Smarandache (editorul a folosit expresia „şirul evenimentului" – profesia sa de bază, profesor de matematică, nu se dezminte, a preferat termenul matematic „şir").

Acestea sunt: anunţarea de către CERN Geneva, Elveţia, a rezultatelor Experimentului OPERA, desfăşurat în anii 2009, 2010 şi 2011 – au fost depistate particule elementare numite „neurino" care s-au deplasat cu o viteză mai mare decât cea a luminii; participarea la A VII-a Conferinţă Internaţională de Calcul Granular, din oraşul Kaohsiung, Taiwan; primirea

Premiului Editorial al Statului Federal New Mexico (SUA) la Secţiunea Ştiinţă şi Matematică pentru anul 2011 (după ce în anul 2010 fusese finalist); anunţarea de către CERN Geneva (în noiembrie 2011) a rezultatului unui nou experiment în care au fost detectate particule neutrino cu viteze supra-luminale (mai mari decât viteza luminii); primirea Premiului „Traian Vuia” pentru Ştiinţe Tehnice al Academiei Române (Bucureşti); primirea Titlului de Doctor Honoris Causa al Universităţii „Jiaotong” din Beijing, China; retractarea CERN privind rezultatele Experimentului OPERA (februarie 2012: e posibil să fi fost o „defecţiune tehnică”!); acceptarea de către Societatea Americană de Fizică a unor comunicări ştiinţifice la trei dintre sesiunile sale.

Cel mai important eveniment este cel cu care începe volumul, cel care i-a determinat şi titlul – viteza supraluminală a fasciculelor de neutrini care s-au deplasat prin scoarţa terestră, pe un traseu de circa 732 km, între laboratoarele subterane din Geneva (Elveţia) şi Gran Sasso (Italia), ceea ce infirma experimental Teoria Specială a Relativităţii, emisă de Albert Einstein în anul 1905 şi admisă de către mediile academice ca un fel de axiomă! Deşi echipa internaţională de fizicieni, din 13 ţări, a Experimentului OPERA a fost foarte rezervată, a comunicat doar rezultatul şi nu a făcut vreo interpretarea a acestuia, în sensul că este nevoie să se rescrie unele legi ale fizicii, în presa românească, dar şi în cea internaţională au apărut articole care au remarcat că Experimentul OPERA confirma „Ipoteza Smarandache” („Nu există barieră de viteză în Univers”), pe care o emisese Florentin Smarandache – o prezentase în anul 1993 într-o

conferinţă la Universitatea Blumenau, din Brazilia, în altă conferinţă la Universitatea din Chişinău, în 1994, apoi o publicase în anul 1998 într-un articol la o revistă ştiinţifică din India, astfel că ideea inexistenţei unei viteze limită în Univers a intrat în literatura de specialitate cu numele „Ipoteza Smarandache” (fără a fi acceptată, ci doar menţionată!). În anul 2005, la sesiunea de comunicări ştiinţifice cu tema „Abordarea actuală a Teoriei Relativităţii a lui Einstein”, organizată de către Colegiul Comunităţii Pima, din oraşul Tucson, statul federal Arizona, SUA, Florentin Smarandache a prezentat comunicarea „O ipoteză: Nu există barieră de viteză în Univers”, bazată pe articolul publicat în anul 1998, actualizat.

De fapt, „naşterea” acestei ipoteze are o istorie ceva mai complicată, începând din anul 1972, când profesoara de fizică Elena Dumitraşcu a predat la clasa în care era elev Florentin Smarandache, la Liceul Pedagogic Râmnicu Vâlcea, elemente de Teoria Relativităţii, din care rezulta că viteza luminii este viteza maximă posibilă în Univers. Liceanului Smarandache, iubitor de matematică şi de paradoxuri, i s-a părut fără noimă această „barieră de viteză” şi chiar şi-a notat ceva în acest sens, deducând matematic, că după regula compunerii vectoriale a vitezelor, ar trebui să existe viteze supraluminale. A păstrat acel manuscris, a contrazis-o pe profesoara sa de fizică (de fapt, pe fizicianul de renume mondial Albert Einstein, unul dintre părinţii fizicii moderne) şi atât de mult l-a preocupat problema „barierei de viteză” încât, deşi absolvise în anul 1979 Facultatea de Matematică, secţia Informatică, a Universităţii din Craiova (şef de

promoţie), în anul 1982, pe când se afla în Maroc, unde preda matematica la un liceu din oraşul Sefrou, a publicat la Editura „Somipress” din Fez o carte de... fizică, în care infirma Teoria Relativităţii a lui Einstein! Dar, colegii de serviciu (mulţi dintre ei, francezi) l-au sfătuit în mod insistent să ţină secretă această carte, pentru că îi va dăuna în cariera sa profesională: nu ar putea deveni cercetător ştiinţific într-un institut sau cadru universitar susţinând nişte teorii ştiinţifice „eretice”, care contrazic ceva admis de lumea academică mondială. Aşa că, până la reconfirmarea de către CERN a vitezei supraluminale a neutrinilor, în lista de lucrări a lui Florentin Smarandache nu a figurat cartea „Teoria Absolută a Relativităţii, Teoria Specială Parametrizată a Relativităţii şi Multirelativitatea Neinerţială”, 92 de pagini, Editura „Somipress” Fez 1982, Maroc!!

Opt dintre articolele de presă preluate în volumul „Românul care l-a contrazis pe Einstein” au apărut în ziarul „Monitorul de Vâlcea”, Florentin Smarandache fiind corespondent special al cotidianului.

„Multirelativitate” (interviuri)

Cea de-a doua carte (136 de pagini format A 5), intitulată „Multirelativitate”, cuprinde 10 interviuri acordate de către Florentin Smarandache presei scrise şi vorbite (unul din anul 1994, iar restul din anii 2011-2012), prefaţa scrisă de autor şi bibliografia – lista publicaţiilor care au publicat sau au preluat aceste interviuri şi a posturilor de radio care au transmis interviuri cu părintele Paradoxismului – mişcare literară de avangardă care, în mod paradoxal, are aplicaţii şi

în... ştiinţă. În prefaţă, autorul explică înţelesul titlului cărţii: pentru că „interviurile împletesc cultura, ştiinţa, tehnica şi viaţa într-un multi-eu", „multirelativitate" însemnând „idei şi metodologii privite din unghiuri cât mai diferite de propaganda oficială".

Dacă în anul 1994, Florentin Smarandache interesa presa ca scriitor, în 2011 şi 2012, presa este interesată de el ca om de ştiinţă: deşi matematician, venise cu concepte revoluţionare în alte ştiinţe – „neutrosofia" în filozofie şi „nemateria" în fizică, primind pentru aceasta Medalia de Aur pentru Ştiinţă din partea unei organizaţii neguvernamentale ştiinţifice internaţionale numită „Academia Telesio-Galilei", cu sediul în Marea Britanie şi cu o filială în Ungaria, la Universitatea din Pécs. Reamintim că în septembrie 2011, CERN Geneva a confirmat (neoficial) „Ipoteza Smarandache" (alt concept revoluţionar în fizică: „Nu există viteză limită în Univers"), ceea ce pune sub semnul îndoielii Teoria Relativităţii, emisă de Albert Einstein.

Aceste interviuri au fost realizate de redactori de la publicaţiile „Informaţia zilei" (Râmnicu Vâlcea; astăzi nu mai există), „România liberă" (Bucureşti), „Scutcircuit oltean" (Slatina), „Observatorul" (Toronto, Canada), „Gazeta de sud" (Craiova), „VIP" (Bucureşti), „Impact Dâmboviţa" (Târgovişte), „Agora literară" (Cluj-Napoca), "Constelaţii diamantine" (Craiova), precum şi de la două posturi de radio – Radio "România – Cultural" şi Radio „România – Actualităţi".

Distihuri paradoxiste, în greceşte

La Editura "Kàpa" din oraşul Korydallos (o suburbie a municipiului Pireu, aflat la 12 km sud-vest de Atena, capitala Greciei) a apărut în acest an, în limba greacă, volumul de versuri „Distihuri paradoxiste" (Παράδοξα Δίστιχα) al lui Florentin Smarandache, matematician şi scriitor.

Florentin Smarandache, la Atena, sub Acropole (2006)

Cartea a fost tradusă din limba engleză în limba greacă de către dr. Denis Koulentianos (născut în anul 1935, în Pireu, absolvent al Facultăţii de filozofie din Pireu, cu masterat în Relaţii Publice, la Atena, ziarist, prozator şi poet, autor al 14 cărţi, precum şi al unor antologii, deţinător al mai multor premii naţionale şi internaţionale pentru poezie, membru al

Academiei Internaţionale a Poeţilor, al Uniunii Panelenice a Scriitorilor, al Uniunii Poeţilor Laureaţi Internaţionali).

Placheta de versuri are 88 de pagini: în paginile 4-77 sunt tipărite distihurile paradoxiste, în paginile 78-82 este publicată o prezentarea a Paradoxismului, intitulată „Paradoxismul – ultima avangardă literară, artistică şi filozofică a Mileniului al Doilea” (text tradus din engleză de către Teodora Blushi), iar în paginile 83-88 este prezentată, de către aceeaşi traducătoare, „Biografia savantului, scriitorului şi artistului Florentin Smarandache” (cu o fotografie a acestuia în Alaska, în 2009, actualizată şi extinsă de către profesorul de matematică Mihály Bencze de la Colegiul Naţional „Áprily Lajos” din Braşov, directorul Editurii „Fulgur” din Braşov).

Pe prima copertă este publicată o fotografie din anul 2006 a lui Florentin Smarandache la poalele celebrei coline Acropole din Atena, iar pe coperta a patra se află două opere de artă digitală (lucrări de grafică) executate la computer de către Florentin Smarandache (care în primii ani după absolvirea Facultăţii de Matematică din Craiova, ca şef de promoţie, a lucrat la Centrul de Calcul Electronic al Întreprinderii de Utilaj Greu din Craiova, iar la începutul anilor ’90, a lucrat ca inginer de soft la Compania „Honeywell” din Phoenix, statul federal Arizona, SUA).

Ediţia princeps a cărţii „Distihuri paradoxiste” a apărut în anul 1998, la Editura „Dorul” din municipiul Aalborg, din Danemarca, în limba română, cuprinzând şi o prefaţă a autorului, intitulată paradoxist „Cu\vânt înainte şi înapoi” (Al patrulea Manifest Paradoxist). Teoria Distihului Paradoxist”,

în care explică pe larg acest gen nou de poezie, numit “distih paradoxist”, prezentând algoritmul de creaţie şi tipurile de asemenea distihuri. Conform definiţiei date de autor, respectivul gen poetic este format din două versuri antitetice (de regulă, al doilea negându-l pe primul), care definesc titlul sau fac o punte de legătură cu acesta; de exemplu, distihul paradoxist „PERPETUUM MOBILE”: „Într-o stabilă / Instabilitate”.

Traducerea în greacă este cea de-a cincea traducere a acestei cărţi, după cele din limbile: sârbo-croată (în anul 2000), engleză (2006), chineză (2008) şi rusă (2010).

Trei cărţi paradoxiste traduse în ruseşte

În conformitate cu teza că paradoxismul nu a fost inventat de Florentin Smarandache, ci preluat din viaţa cotidiană şi din natură, trei cărţi paradoxiste ale lui Florentin Smarandache au fost traduse în acest an în limba rusă de către un rus doctor în chimie, dar şi doctor în literatură, stabilit în SUA şi tipărite la o editură din Finlanda – Editura Ştiinţifică Nord-Europeană, din oraşul Hanko!

Amintim că „Paradoxismul” este ultima mişcare literară de avangardă din secolul trecut, creată în anii ’80, utilizând cu precădere paradoxuri, antiteze, antinomii, oximoroane, pornind de la principiul că “Orice este posibil, chiar şi imposibilul!”.

Prima carte, “Sotvorenie Novogo Celoveka” (Formarea Omului Nou), 56 de pagini, este o tragedie fantezistă scrisă în România, în perioada august 1987-mai 1988, publicată pentru prima dată în „Suplimentul de Literatură, Cultură şi Educaţie” al revistei „Dialog” nr. 69-72, octombrie 1989, din oraşul Dietzenbach, Germania, în timp ce autorul se afla într-un lagăr de refugiaţi politici din Instanbul, Turcia (unde fugise, dintr-o excursie în Bulgaria, în toamna anului 1988). Acţiunea se petrece într-un sanatoriu, iar personajele (oameni normali: doctorul, asistentul, secretara, O bolnavă, Bonifaciu; patru categorii de internaţi: Sluţi – A, A’, Ciungu, Muthu, Romeo, Julieta, scenograful, Nebuni, Surdo-muţi şi Orbi) se metamorfozează dintr-o categorie în alta. Este, evident, o satiră atroce a regimului dictatorial ceauşist, dar şi a oricărui

sistem dictatorial. Piesa a apărut în volumul „MetaIstorie”, în limba română, la Editura „Doris” Bucureşti, 1993, formând o trilogie cu piesele „O lume întoarsă pe dos” şi „Patria de animale”. În 2004, acest volum a apărut în limba engleză, în SUA cu titlul „A Trilogy in pAradOXisM/Avant-Garde Political Dramas” (O trilogie paradoxistă/Drame politice de avangardă), în care piesa în discuţie se intitula „Moulding a New Man”, iar doctorul şi asistentul au nume americane.

A doua carte, „Zakonî Florentina” (Legile lui Florentin), este o broşură de 20 de pagini, scrisă iniţial în limba engleză („Florentin's Laws”, apărută la Editura „Xiquan”, Phoenix-Chicago, SUA, 1990), care ia în răspăr celebrele aforisme occidentale, numite „Legile lui Murphy” (care sunt pesimiste, de exemplu: „Dacă ceva poate să meargă prost, atunci chiar va merge prost!”) şi „Legile lui Peter” (care sunt optimiste, de exemplu, „Dacă ceva poate să meargă prost, atunci schimbă-l, repară-l!), şi conform logicii neutrosofice, folosind a treia valoare logică, „incertul” (aforismul de mai sus devine Legea lui Florentin: „Dacă ceva poate să meargă prost, atunci pasează-l altuia!”), îi conferă şi o nuanţă umoristică. Cartea cuprinde şi nişte Legi ale lui Florentin referitoare la interdisciplinaritate (de exemplu, Principiul Incertitudinii: („Când nu e sigur, fii sigur. În plus, când e sigur, nu fi sigur!”), precum şi mai multe variaţii ale Legii lui Florentin (de exemplu: Legea lui Florentin în Cercetare: „Pentru orice merge prost în cercetarea ta, dă vina pe bibliografie!”). În stil caracteristic şi altor cărţi paradoxiste ale autorului, broşura se încheie cu o chemare a cititorilor să realizeze contribuţii proprii la Legile lui Florentin: enunţul trebuie să aibă atribut

pozitiv şi negativ, în timp ce concluzia să fie o glumă plină de umor. Contribuţiile pot fi trimise prin e-mail în vederea alcătuirii unui volum colectiv de asemenea „legi”.

Cea de-a treia carte, „Iskustvo laia” (Arta lătratului) este o broşură de 18 pagini, scrisă iniţial în limba engleză de către Florentin Smarandache şi Victor Christianto, un colaborator din Indonezia („The Art of Wag. Awaken the Dog Inside”, adică „Arta de a da din coadă. Interiorul treaz al câinelui” – aici este şi un joc de cuvinte, pentru că „wag” se traduce şi prin glumeţ sau mucalit, apărută la Editura „InfoLearnQuest” din oraşul Ann Arbor, statul Michigan, SUA, în 2008). Folosind motivul câinelui, prieten credincios al omului, autorii emit panseuri şi sfaturi pentru cititori, grupate pe patru capitole „La serviciu”, „În politică”, „Pe stradă” şi „La şcoală”, de genul: „Avansarea ta în carieră este direct proporţională cu mărimea câinelui tău”, „A lătra sau a nu lătra, aceasta-i întrebarea! – citat din «Câinelet»” (aluzie parodică la titlul piesei „Hamlet”, de Shakespeare), „Câinele nu este de ajuns, dar te ajută în mod sigur!”, „Ora de chimie în laborator este mai uşor de frecventat dacă ceri câinelui tău să spargă ceva din laborator. Atunci, oricine va avea un sentiment puternic de a nu mai intra înăuntru!”. Cărţulia se termină cu un apel al autorilor către cititori de a contribui la realizarea unui volum colectiv „Arta de a da din coadă”, procedând astfel: plecând de la expresii uzuale sau proverbe, ele se fac anormale substituind un cuvânt prin cuvântul „câine” sau prin utilizarea lor în sens propriu, dând un înţeles umoristic.

Traducătorul este poetul Alfred Şvedcikov, născut în 1937 în URSS, absolvent al Facultăţii de Chimie a Universităţii din Moscova, cercetător ştiinţific la Institutul de Chimie Fizică al Academiei de Ştiinţe din Moscova, acum şeful Departamentului de Chimie al Pulsatron Technology Corporation din Los Angeles, statul California, SUA.

O nouă carte de Florentin Smarandache tradusă în ruseşte

De curând, a apărut la Editura Ştiinţifică Nord-Europeană din oraşul finlandez Hanko încă o carte de literatură a lui Florentin Smarandache. Este vorba despre volumul de versuri „Zăpadă întunecată”, a cărei ediţie princeps, „Dark Snow”, a apărut în limba engleză, tradusă din română de către autor, în anul 1992, la Editura „Erhus University Press” din oraşele Phoenix şi Chicago, SUA.

Traducătorul Adolf Pavlovici Şvedcikov

Paradoxal este faptul că această carte a fost tipărită în limba rusă (cu titlul „Tiomnâi sneg”) de către o editură finlandeză, fiind tradusă din engleză de către un om de ştiinţă şi poet rus, Adolf Pavlovici Şvedcikov, emigrat în SUA!

Volumul are 122 de pagini, cuprinzând 105 poeme şi câte o scurtă prezentare bilingvă (engleză şi rusă) a autorului şi a translatorului.

A. P. Şvedcikov s-a născut la 11.05.1937 în oraşul Şahti, în URSS, şi a absolvit în anul 1960 Facultatea de Chimie a Universităţii din Moscova, după care a fost cercetător la Institutul de Chimie Fizică al Academiei de Ştiinţe al URSS din Moscova. După desfiinţarea URSS a emigrat în SUA, unde a fost şeful Departamentului de Chimie al Pulsatron Technology Corporation din Los Angeles. A publicat peste 500 de poeme în reviste literare din diverse ţări, fiind traduse în italiană, spaniolă, franceză, germană, română, albaneză, poloneză, portugheză, greacă, chineză, japoneză şi hindi.

Aceasta este cea de-a cincea carte de literatură a lui Florentin Samarandache tipărită în limba rusă de către editura finlandeză în acest an, traducerea precedentelor patru volume, „Paradoxistskie dvustişia” (Distihuri paradoxiste), „Iskusstvo Laia” (Arta lătratului), „Zakonî Florentina” (Legile lui Florentin) şi „Sotvorenie Novogo Celoveka” (Făurirea Omului Nou), fiind realizată tot de către A. P. Şvedcikov.

Recunoscut pe toate meridianele

Florentin Smarandache, *doctor honoris causa* la Beijing

Florentin Smarandache şi decanul Facultăţii de Ştiinţe a Universităţii Jiaotong din Beijing

Florentin Smarandache a fost invitat săptămâna trecută în China de către Universitatea Jiatong, care i-a acordat titlul de „Profesor adjunct”, echivalent cu titlul de „Doctor honoris causa” acordat în universităţile europene şi americane.

„Doctor honoris causa” este un titlu onorific acordat de instituţiile de învăţământ superior unei personalităţi de mare prestigiu, din ţară sau din străinătate, pentru realizări deosebite în domeniul ştiinţei, tehnicii şi culturii, pentru servicii de mare însemnătate aduse patriei şi umanităţii.

„Noţiunile Smarandache” sunt foarte apreciate în China

Prof. univ. dr. Florentin Smarandache, cu doctoratul în Teoria numerelor, are contribuţii deosebite în matematică, unde multe noţiuni (numere, funcţii, şiruri, mulţimi, paradoxuri, algebre, geometrii, grupuri, inele, câmpuri, spaţii etc.) îi poartă numele, multe dintre acestea fiind „în mare vogă” în China, unde se organizează anual o conferinţă internaţională de teoria numerelor şi noţiunilor Smarandache, iar Laboratorul de Management, Decizie şi Sisteme de Informaţie al Academiei Chineze de Ştiinţe editează o publicaţie trimestrială de matematică aplicată, numită „Revista Internaţională de Combinatorică Matematică”, care publică în mod programat şi articole referitoare la „multispaţii Smarandache” şi „geometrii Smarandache”.

Festivitatea de acordare a titlului onorific a avut la Universitatea Jiaotong din Beijing în data de 22 decembrie 2011.

Profitând de vacanţa universitară de iarnă, Florentin Smarandache va sta în China până pe 05 ianuarie 2012 şi va contacta mediile universitare din oraşe Xian şi Shanghai, unde va ţine mai multe conferinţe de matematică (logica neutrosofică) şi de... fizică („fizica neutrosofică” şi „fizica supraluminală”).

„Neutrosofia” deschide uşi noi în matematică şi în fizică

Florentin Smarandache, şef de promoţie al Facultăţii de Matematică din Craiova, nu este doar matematician, ci şi scriitor (poet, prozator, dramaturg), întemeietor al mişcării literare de avangardă numită de el „Paradoxism”, editând şase antologii internaţionale paradoxiste. Are contribuţii şi în

alte ştiinţe (filozofie şi fizică), bazate pe aplicarea paradoxismului în ştiinţă.

Pornind de la faptul că pentru o entitate „A” există nu doar opusul ei, „antiA”, ci şi neutrul ei, „neutA” (care nu este nici „A”, nici „antiA”), Florentin Smarandache a generalizat „Dialectica” (un capitol al filozofiei, bazat pe existenţa „contrariilor” – „A” şi „antiA”) în „Neutrosofie” (bazată pe existenţa „contariilor” şi a „neutraliilor”).

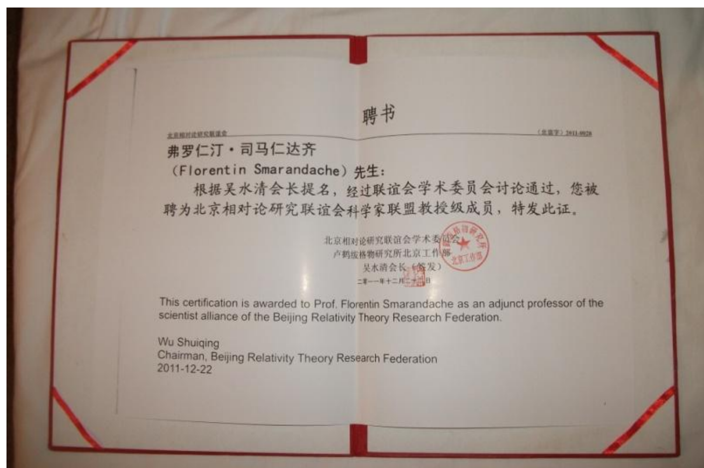
Aplicarea neutrosofiei în matematică a dus la crearea „logicii neutrosofice”, numită şi „Logica Smarandache”.

Aplicarea conceptului „neutral” în fizică, l-a condus pe Smarandache la ipoteza că există „o formă neutră de materie”, care nu este nici „materie”, nici „antimaterie”, pe care dânsul a numit-o „nematerie”, formată din particule şi antiparticule elementare. Cercetătorii din fizica particulelor elementare au constatat o asemenea „anomalie” prin anii ’70, dar au presupus că este o eroare şi au abandonat această direcţie de cercetare pentru că nu aveau un suport teoretic! În zilele noastre, fizicienii au dedus teoretic posibilitatea existenţei unei astfel de „particule stranii”. Rămâne ca experimentele să demonstreze indubitabil existenţa „nemateriei”.

Dar, susţine Smarandache, „neutraliile” nu există doar la nivelul particulelor elementare, studiate de fizica cuantică, ci şi în fizica clasică, astfel că el propune conceptul de „Fizică neutrosofică” – un nou capitol al fizicii.

În luna decembrie, el a organizat o teleconferinţă pe tema „fizicii neutrosofice”, prin care a colectat mai multe lucrări ştiinţifice pe care le va publica anul viitor într-un

volum, care va putea fi citit şi în variantă electronică pe site-ul său, de la universitatea americană la care lucrează.

聘书

弗罗仁汀·司马仁达齐

(Florentin Smarandache) 先生:

根据吴水清会长提名，经过联谊会学术委员会讨论通过，您被聘为北京相对论研究联谊会科学家联盟教授级成员，特发此证。

北京相对论研究联谊会学术委员会
卢鹤绂格物研究所北京工作部
吴水清会长（签发）

This certification is awarded to Prof. Florentin Smarandache as an adjunct professor of the scientist alliance of the Beijing Relativity Theory Research Federation.

Wu Shuiqing
Chairman, Beijing Relativity Theory Research Federation
2011-12-22

Diploma de Doctor Honoris Causa primită de la Universitatea Jiaotong din Beijing, în decembrie 2011

Aplicarea „Paradoxismului” în fizică l-a condus pe Smarandache la „Ipoteza Smarandache” (nu există viteză limită în Univers”) şi la propunerea conceptului „Fizica supraluminală”, ca un alt nou capitol al fizicii, care să studieze fenomenele fizice la viteze mai mari decât viteza luminii, considerată în concepţiile ştiinţifice „ortodoxe” ca viteză limită în Univers (conform Teoriei Relativităţii Restrânse, emisă de Albert Einstein în anul 1905).

Amintim că „Ipoteza Smarandache” a avut o confirmare experimentală în acest an prin publicarea rezultatelor „Experimentului OPERA” de la CERN (Laboratorul European pentru Fizica Particulelor Elementare) şi în urmă cu patru ani

prin „Proiectul MINOS” din SUA, care au constatat că „neutrinii” (particule elementare fără sarcină electrică) se deplasează cu viteze ceva mai mari decât cea a luminii, dar fizicienii „ortodocşi” sunt foarte rezervaţi, consideră că sunt necesare şi alte experimente, în alte laboratoare, eventual bazate pe altă metodă.

Anunțul în limba chineză din site-ul Universității Jiaotong din Beijing:
http://news.bjtu.edu.cn/hezuojiaoliu/2011-12-23/13393.html

Revistă chinezească pentru spaţii şi geometrii smarandachiene

În aprilie, a apărut nr. 1/2010 al revistei „International Journal of Mathematical Combinatorics" („Revista internaţională de combinatorică matematică"), publicaţie trimestrială de circa 100-150 de pagini, editată din anul 2007 de Academia Chineză de Ştiinţe, cu ISSN 1937-1035, în care se tipăresc articole despre „multispaţii Smarandache", „geometrii Smarandache", combinatorică matematică, geometrie neeuclidiană, topologie şi aplicaţiile lor la alte ştiinţe.

Comitetul de redacţie, condus de celebrul matematician chinez Linfan Mao, de la Departamentul de Matematică şi Ştiinţa Sistemelor al Academiei Chineze de Ştiinţe, este format din matematicieni cadre universitare din China, India, Australia, SUA şi România (doi profesori de la Universitatea din Craiova, deoarece Florentin Smarandache, al cărui nume îl poartă multe noţiuni din matematică, a absolvit, ca şef de promoţie, Facultatea de Matematică a Universităţii din Craiova).

Ultimul număr al revistei are 124 de pagini şi publică 12 articole: 5 autori din India, 4 au autori din China, şi câte unul au autor din Turcia, din Arabia Saudită şi din România (prof. Cătălin Barbu, de la Liceul „Vasile Alecsandri" Bacău – articol despre teorema poligonului Smarandache în modelul discului Poincaré al geometriei hiperbolice). Din cele 12 articole, nouă se referă la „grafuri (diagrame) Smarandache" şi la „multispaţii Smarandache".

Matematicienii indieni şi chinezi, fani ai "Noţiunilor Smarandache"

În Republica Populară Chineză există o publicaţie trimestrială de matematică aplicată, intitulată „Revista Internaţională de Combinatorică Matematică", editată şi în limba engleză de către Laboratorul de Management, Decizie şi Sisteme de Informatică al Academiei Chineze de Ştiinţe. În colectivul de redacţie, format în cea mai mare parte din chinezi, sunt şi patru români: doi de la Institutul de Mecanica Solidelor al Academiei Române, unul de la Universitatea „Politehnica" din Bucureşti şi unul de la Colegiul Naţional „Fraţii Buzeşti" din Craiova! Ei sunt colaboratori ai matematicianului prof. univ. dr. Florentin Smarandache.

Număr dedicat grafurilor

Această revistă ştiinţifică este una foarte specializată, în următoarele domenii matematice: combinatorică, geometrie neeuclidiană, topologie, „multispaţii Smarandache" şi „geometrii Smarandache" – cu aplicaţiile lor în alte ştiinţe.

Fiind o revistă chineză internaţională, autorii articolelor sunt din diverse ţări, cu precădere din Asia. Cele mai multe dintre articolele publicate în acest număr, zece, sunt scrise de către universitari indieni, care putem spune, că alături de chinezi, sunt mari „fani" ai „Noţiunilor Smarandache", două articole au autori turci, unul este scris de către un iordanian şi unul aparţine unui chinez.

Opt dintre cele 14 articole tipărite în cele 118 pagini ale trimestrialului, se referă la grafuri, domeniu în care există şi

contribuţii ale lui Florentin Smarandache (şapte dintre aces-tea au autori indieni, iar al optulea este scris de un chinez, chiar redactorul-şef, Linfan Mao), deci, în articole se face referire la diverse „noţiuni Smarandache" privind grafurile (precum: „grafuri incluse în sens smarandachean", „hartă Smarandache" – în teoria grafurilor, o „hartă" este un desen al unui graf pe o suprafaţă fără muchii suprapuse; „index Zagreb-Smarandache"; „mulţime dominatoare «k» în sens smarandachean"; „număr de dominare «k» în sens smarandachean"; „graf marcat în sens smarandachean" – fiecare muchie a grafului este marcată cu semnul matematic „plus" sau „minus"; „numărul de «pietruire» 'd' în sens smarandachean"; „mişcare de «pietruire» 'd' în sens smarandachean"; „produs etichetat cordial 'p' în sens smarandachean"; „grafuri marcate 'n' simetric în sens smarandachean").

Grafurile sunt figuri geometrice formate din puncte numite „vârfuri" („noduri") şi linii drepte sau curbe care unesc aceste puncte, numite „muchii", în cazul liniilor drepte, respectiv, „arce", în cazul liniilor curbe). În limbaj academic, graful este definit ca o pereche ordonată de mulţimi: mulţimea vârfurilor şi mulţimea muchiilor.

Teoria grafurilor este utilizată şi în ştiinţa computerelor, privind structurile matematice utilizate pentru a modela relaţiile de tip pereche dintre obiectele unei colecţii oarecare.

Florentin Smarandache, Medalia de Aur pentru Ştiinţă

Luna trecută, pe celebrul videoportal "YouTube" a apărut ştirea că Academia de Ştiinţe "Telesio-Galilei" (organizaţie neguvernamentală internaţională cu sediul în Marea Britanie) a stabilit lista premiilor pentru ştiinţă pe care le va acorda anul viitor. Printre cei 10 oameni de ştiinţă (2 din Australia, 2 din Italia, 2 din SUA, câte unul din Egipt, India, Israel şi Rusia) care vor primi Medalia de Aur pentru Ştiinţă la 7 iulie 2010 se află şi prof. univ. dr. Florentin Smarandache. Această medalie va răsplăti două realizări ştiinţifice ale conjudeţeanului care este şi corespondent special al ziarului nostru: introducerea noţiunii de „Neutrosofie" în logica matematică şi enunţarea „Ipotezei Smarandache" în fizica teoretică.

„Neutrosofia" este o generalizare a „dialecticii" din filozofie, realizată de Florentin Smarandache prin introducerea categoriei de „neutru", alături de categoria de „contrarii". Prin aplicarea neutrosofiei în logica matematică, s-a realizat logica neutrosofică (sau logica smarandachiană), în care o variabilă logică are trei valori: „adevărat", „fals" şi „incert".

Enunţată în articole de fizică teoretică, „Ipoteza Smarandache" (apărută ca o consecinţă a paradoxului Einstein-Podolsky-Rosen şi a inegalităţii lui Bell) afirmă că în Univers nu poate exista o viteză limită, contrazicând concluzia lui Einstein, care susţine că viteza luminii este viteza limită din Univers.

Academia de Ştiinţe „Telesio-Galilei”, cu sediul în Croydon, comitatul Surrey, Marea Britanie, dar şi cu o filială la Universitatea din Pécs, Ungaria, este o asociaţie nonprofit formată de savanţi (cei mai mulţi sunt din domeniul ştiinţelor naturii), având ca scop progresul creativităţii ştiinţifice. Ea poartă numele a doi oameni de ştiinţă italieni, Galileo Galilei şi Bernardino Telesio, care au schimbat modul de înţelegere a Lumii şi au avut o atitudine fermă împotriva obscurantismului. Dacă fizicianul, astronomul şi filozoful Galilei (1564-1642) este cunoscut de toată lumea, pentru că figurează în manualele şcolare, contemporanul său Bernardino Telesio (1509-1588), filozof independent aparţinând Renaşterii târzii, este mai puţin cunoscut, pentru că s-a retras din mediul universitar pentru a-şi putea dezvolta în cărţile sale ideile filozofice şi ştiinţifice în afara restricţiilor tradiţiei aristoteliene-scolastice, dominantă în universităţi. El a fost un critic înflăcărat al metafizicii şi a promovat abordarea empirică (pe bază de experienţă) în filozofia naturii, fiind premergătorul empirismului modern timpuriu. Opera sa a avut o influenţă foarte mare asupra unor filozofi de marcă ai epocii, precum Tommaso Campanella, Giordano Bruno (ambii din Italia), Pierre Gassendi (Franţa), Francis Bacon şi Thomas Hobbes (ambii din Anglia).

Printre cei peste 160 de membri din lumea întreagă ai Academiei se află şi patru români: Cornel Ciubotariu (fizician, prof. univ. dr. la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” Iaşi), Constantin Udrişte (matematician, prof. univ. dr. la Universitatea „Politehnica” Bucureşti), Radu Zamfir (filozof) şi Florentin Smarandache.

Fondatorul Academiei de Ştiinţe „Telesio-Galilei”, în anul 2007, este italianul, stabilit în Anglia, Francesco Fucilla (n. 01.08.1951, în Cosenza, ca şi Telesio, a cărei memorie vrea să o păstreze prin numele acestei organizaţii neguvernamentale ştiinţifice) – geofizician (a lucrat la marile companii internaţionale de prospecţiuni petroliere), inventator, scriitor, realizator de filme (documentare ştiinţifice) şi om de afaceri în domeniul petrolului. Din anul 2008 acordă premii anuale pentru realizări ştiinţifice de excepţie. În acel an, festivitatea înmânării premiilor a avut loc în celebrul Castel Craig-y-Nos din Swansea Valley, South Wales, Marea Britanie, care în perioada 1878-1919 a aparţinut faimoasei cântăreţe de operă Adelina Patti, iar în anul 2009, festivitatea s-a desfăşurat în două locaţii: Londra (în 5 iunie) şi la Gurzuf (Crimeea, Ukraina, în 9 iunie). Ceremonia de anul viitor va avea loc într-un celebru hotel pentru nefumători, numit „Selsdon Park and Golf Club”, din Sanderstead, South Croydon, comitatul Surrey, aflat în zona numită de englezi Londra Mare.

O binemeritată recunoaştere internaţională

Florentin Smarandache în faţa Universităţii din Pécs

Printre cei 10 oameni de ştiinţă (2 din Australia, 2 din Italia, 2 din SUA, câte unul din Egipt, India, Israel, şi Rusia) care au primit în 12 iunie 2010 la Universitatea din Pécs, Ungaria, Medalia de Aur pentru Ştiinţă acordată de către Academia de Ştiinţe “Telesio-Galilei” s-a aflat şi prof. univ. dr. Florentin Smarandache.

Această medalie a răsplătit două realizări ştiinţifice ale conjudeţeanului care este şi corespondent special al ziarului nostru: introducerea noţiunii de „Neutrosofie” în logica matematică şi enunţarea „Ipotezei Smarandache” în fizica teoretică.

„Neutrosofia” este o generalizare a „dialecticii” din filozofie, realizată de Florentin Smarandache prin introdu-

cerea categoriei de „neutru”, alături de categoria de „contrarii”. Prin aplicarea neutrosofiei în logica matematică, s-a realizat logica neutrosofică (numită în literatura de specialitate şi „logica smarandachiană”), în care o variabilă logică are trei valori: „adevărat”, „fals” şi „incert”.

Enunţată în articole de fizică teoretică, „Ipoteza Smarandache” (apărută ca o consecinţă a paradoxului Einstein-Podolsky-Rosen şi a inegalităţii lui Bell) afirmă că în Univers nu poate exista o viteză-limită, contrazicând concluzia lui Einstein, care susţine că viteza luminii este viteza-limită din Univers.

Academia de Ştiinţe „Telesio-Galilei”, cu sediul în Croydon, comitatul Surrey, Marea Britanie, cu o filială la Universitatea din Pécs, Ungaria, este o asociaţie nonprofit formată de savanţi (cei mai mulţi sunt din domeniul ştiinţelor naturii), având ca scop progresul creativităţii ştiinţifice. Ea poartă numele a doi oameni de ştiinţă italieni, Galileo Galilei (1564-1642) şi Bernardino Telesio (1509-1588), care au schimbat modul de înţelegere a Lumii şi au avut o atitudine fermă împotriva obscurantismului. Dacă fizicianul, astronomul şi filozoful Galilei este cunoscut de toată lumea, pentru că figurează în manualele şcolare, contemporanul său Bernardino Telesio (filozof independent aparţinând Renaşterii târzii) este mai puţin cunoscut, pentru că s-a retras din mediul universitar pentru a-şi putea dezvolta în cărţile sale ideile filozofice şi ştiinţifice în afara restricţiilor tradiţiei aristoteliene-scolastice, dominantă în universităţi. El a fost un critic înflăcărat al metafizicii şi a promovat abordarea empirică (pe bază de experienţă) în filozofia naturii, fiind premergătorul

empirismului modern timpuriu. Opera sa a avut o influenţă foarte mare asupra unor filozofi de marcă ai epocii, precum Tommaso Campanella, Giordano Bruno (ambii din Italia), Pierre Gassendi (Franţa), Francis Bacon şi Thomas Hobbes (ambii din Anglia).

Printre cei peste 160 de membri din lumea întreagă ai Academiei se află şi patru români: Cornel Ciubotariu (fizician, prof. univ. dr. la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi" Iaşi), Constantin Udrişte (matematician, prof. univ. dr. la Universitatea „Politehnica" Bucureşti), Radu Zamfir (filozof) şi Florentin Smarandache.

Fondatorul Academiei de Ştiinţe „Telesio-Galilei", în anul 2007, este italianul, stabilit în Anglia, Francesco Fucilla (n. 01.08.1951, în Cosenza, ca şi Telesio, a cărei memorie vrea să o păstreze prin numele acestei organizaţii neguvernamentale ştiinţifice). Este geofizician (a lucrat la marile companii internaţionale de prospecţiuni petroliere), inventator, scriitor, realizator de filme (documentare ştiinţifice) şi om de afaceri în domeniul petrolului. Din anul 2008 acordă premii anuale pentru realizări ştiinţifice de excepţie, când festivitatea înmânării premiilor a avut loc în Marea Britanie, iar în anul 2009, la Gurzuf (Crimeea, Ukraina). Ceremonia din 2010 a avut loc în Ungaria nu doar pentru că organizaţia are aici o filială, ci şi pentru că oraşul Pécs este Capitală Culturală Europeană în acest an.

Un prestigios premiu editorial american pentru Florentin Smarandache

Florentin Smarandache (în dreapta) la Banchetul Premianţilor, în Albuquerque, statul New Mexico

Prezentăm amănunte asupra premiului acordat de asociaţia editorilor din statul federal New Mexico din SUA, la Secţiunea „Carte de Ştiinţă şi Matematică”, vâlceanului Florentin Smarandache, coautor la cartea premiată cu un universitar din India. Precizăm că şi anul trecut Florentin Smarandache a participat la acest concurs, dar secţiunea cuprindea atunci trei domenii, ştiinţa, arheologia şi antropologia, fiind premiate o carte de istorie şi una de arheologie.

Banchetul premianţilor

Înmânarea premiului a avut loc în cadrul unei festivităţi numite „Banchetul Premiilor pentru Carte din New Mexico”, organizat la hotel „Elegante” din oraşul Albuquerque, statul federal New Mexico: banchetul a început la ora 18 (meniul acestuia a costat 48 $, la fel ca anul trecut – pui, gătit după reţeta italiană „Marsala”, piure de cartofi, salată, legume de sezon, ruladă, cafea, ceai cu gheaţă şi tort de morcovi, iar vegetarienii au putut să-şi comande din timp, prin telefon, meniul vegetarian preferat).

Premiul „New Mexico Books Award” 2011

Aceste premii (ajunse la a V-a ediţie) sunt acordate anual de către cea mai mare organizaţie nonprofit a editorilor din acest stat federal, numită „New Mexico Books Co-op”, cu sediul în oraşul Los Ranchos (cei interesaţi de amănunte, pot consulta site-ul: www.nmbookcoop.com), al cărui scop este

promovarea celor mai bune cărţi ale autorilor din New Mexico, promovând, desigur, şi interesele editorilor noumexicani.

La Secţiunea „Carte de Ştiinţă şi Matematică” au intrat în finală două cărţi: una de ştiinţă, „Universul neobservabil, calea galaxiei”, de Scott Tyron, iar cealaltă de matematică, „Structuri algebrice utilizând clasa naturală de intervale”, de W. B. Vasantha Kandasamy şi Florentin Smarandache, publicată la Editura Educaţională din oraşul Columbus, statul federal Ohio, SUA.

Intervale „naturale”, „vagi” şi neutrosofice”

Cartea are 170 de pagini şi este structurată în 11 capitole. Prefaţa este scrisă de cei doi autori. La sfârşitul volumului se află un foarte util Index de termeni matematici utilizaţi în carte, precum şi o foarte scurtă prezentare a celor doi autori.

„Intervalul” este o noţiune de bază în două domenii ale matematicii, „algebra” (o generalizare a aritmeticii; studiază regulile operaţiilor şi relaţiilor matematice, conceptele obţinute din acestea, cum ar fi: polinoame, ecuaţii, structuri algebrice) şi „analiza matematică” (studiază funcţiile, limitele, derivatele şi aplicaţiile lor, precum şi operatori de funcţii, spaţii şi categorii algebrice de spaţii vectoriale de funcţii matematice).

Definiţia noţiunii de „Interval”: „Mulţimea care conţine toate numerele situate între două numere indicate, numite limitele intervalului”.

Numerele dintr-un interval pot fi numere întregi, numere reale, numere naturale, numere raţionale sau numere complexe.

Convenţional, un interval se notează prin limitele sale, separate prin virgulă, cuprinse între paranteze rotunde (dacă intervalul este „deschis”, adică nu include şi limitele sale), pătrate (dacă intervalul este „închis”, adică include şi limitele sale) sau o paranteză rotundă şi una pătrată (dacă intervalul este semideschis, la stânga sau la dreapta, sau semiînchis, la stânga sau la dreapta), precum şi o săgeată ascendentă (dacă intervalul este „ascendent”: limita din stânga, cea de început a intervalului, este mai mică decât cea din dreapta) ori descendentă (în cazul „intervalului descendent”). Dacă una dintre limite este „plus infinit” sau „minus infinit”, avem „intervalul extins”: „nemărginit la stânga” sau „nemărginit la dreapta”. Când cele două limite sunt „minus infinit” şi, respectiv, „plus infinit” intervalul este chiar „dreapta reală”, dacă numerele sale sunt reale).

Mai există şi „interval degenerat”, în care cele două limite coincid.

Autorii cărţii premiate introduc o nouă clasă de intervale, numită „clasa naturală de intervale” sau „clasa specială de intervale” ori „intervale naturale”.

În afară de tipul clasic de „interval natural” în care un număr îi aparţine sau nu, există şi două tipuri speciale de „intervale naturale”: „intervale naturale fuzzy” (vagi) – în care apartenenţa unui număr la un asemenea interval se stabileşte progresiv, cu o „funcţie de apartenenţă”, definită pe intervalul unitar real [0, 1], şi „intervale naturale

neutrosofice” – în care unui număr îi corespunde „a”% de adevăr în ce priveşte apartenenţa la acest interval, „f”% de neadevăr şi „i”% de nedeterminare (incertitudine). Reamintim că „Neutrosofia”, cu cele trei posibilităţi, „adevărat”, „fals” şi „nedeterminat” este creaţia lui Florentin Smarandache şi are deja multe aplicaţii în matematică şi în tehnică.

O „structură algebrică” constă din una sau mai multe mulţimi (un număr de elemente oarecare puse laolaltă) supuse uneia sau mai multor operaţiuni („legi de compoziţie internă”), care satisfac unele axiome.

În funcţie de axiomele structurii, există următoarele tipuri de structuri algebrice: „grup”, „inel”, „spaţiu vectorial” (sau „spaţiu liniar”), „corp” (caz particular de „inel”), „câmp” (alt caz particular de „inel”), „buclă” („cvasigrup”, cu „elementul identitate”). Datorită caracterului lor arid, abstract, nu dăm definiţiile acestor structuri, dar menţionăm că „grupul” are 1 mulţime, 1 operaţiune şi 3 axiome, „inelul” are 1 mulţime, 2 operaţiuni şi 4 axiome, iar „spaţiul vectorial” are 2 mulţimi (cea a vectorilor şi cea scalară), 3 operaţiuni şi 6 axiome. În funcţie de numărul respectat dintre aceste caracteristici, există variante de asemenea structuri, cu prefixul „semi”, „cvasi” sau „aproape” – „semigrup”, „cvasiinel”, „aproape-inel”.

Cartea are şi un capitol cu 202 probleme propuse, unele simple, alte cu grad mare de dificultate, la nivel de cercetare matematică.

O personalitate a Indiei

Coautoarea, dr. W. B. Vasantha Kandasamy este o veche colaboratoare a lui Florentin Smarandache, cartea premiată fiind a 41-a scrisă împreună. Dânsa este profesor asociat la Facultatea de Matematică a Institutului Tehnologic Indian Madras din oraşul Chennai, statul federal Tamil Nadu, India, a scris 56 de cărţi de matematică, a condus 13 doctorate şi 72 de masterate, a publicat 211 articole ştiinţifice şi este coautoare la alte 106. A lucrat în cadrul unor proiecte ale Organizaţiei Indiene de Cercetări Spaţiale şi ale Societăţii de Control a SIDA în statul federal Tamil Nadu. Acum lucrează în cadrul unui proiect al Consiliului de Cercetare în Ştiinţe Nucleare al Indiei (desigur, în toate acestea, a contribuit cu modelări matematice).

Pentru contribuţia sa remarcabilă în matematică şi pentru implicarea sa fermă în lupta pentru justiţie socială în universitatea politehnică în care lucrează (este vorba despre combaterea privilegiilor de castă, moştenite din vechime de societatea indiană actuală; a susţinut rezervarea unui număr de locuri pentru studenţi proveniţi din medii sociale defavorizate), Guvernul din Tamil Nadu i-a conferit Premiul „Kalpana Chawla” pentru Curaj şi Iniţiativă Riscantă. Premiul, instituit în memoria astronautului indian mort în catastrofa din anul 2003 a navetei spaţiale americane „Columbia”, constă într-o medalie de aur şi suma de 500.000 de rupii (cel mai mare premiu indian în bani). Cei interesaţi pot afla mai multe informaţii din site-ul propriu, www.vasantha.in.

Notă: În anul imediat următor, lui Florentin Smarandache i s-a decernat acelaşi premiu editorial, pentru o nouă carte!

Academia Română premiază activitatea ştiinţifică a lui Florentin Smarandache

La 15 decembrie 2011, ora 12, la Bucureşti, în Aula Academiei Române va începe Adunarea Generală a academicienilor, în cadrul căreia va avea loc ceremonia de decernare a premiilor Academiei Române pe anul 2009 (premiile se acordă cu doi ani în urmă!).

Printre cei premiaţi în domeniul ştiinţelor tehnice se află şi savantul de origine vâlceană, născut la 10 decembrie 1954, în Bălceşti, prof. univ. dr. Florentin Smarandache, de la Facultatea de Matematică şi Ştiinţe a Universităţii „New Mexico" din oraşul Gallup, statul federal New Mexico, SUA, care are cetăţenie dublă, română şi americană, reşedinţa sa din România fiind în Bălceşti, iar cea din SUA fiind în campusul universitar din Gallup.

„O-ntreagă zi i-a trebuit/Lui Florentin s-ajungă!"

Vâlceano-americanul fusese anunţat prin e-mail de către secretarul ştiinţific al Secţiei de Ştiinţe Tehnice a Academiei Române că joi, 15 decembrie 2011, ora 12, în cadrul Adunării Generale a membrilor Academiei Române care se va desfăşura în Aula acestei instituţii va avea loc ceremonia de decernare a premiilor şi îl invita să participe pentru a i se înmâna premiul acordat, dacă programul personal îi va permite.

Tocmai aceasta era problema celui premiat: agenda sa personală era foarte încărcată şi se afla la o distanţă de circa 10.500 km de Bucureşti!

Semestrul de toamnă al universităţilor americane se termină pe 15 decembrie şi, colac peste pupăză, pe 19 decembrie 2011, Florentin Smarandache va trebui să plece în partea opusă a globului terestru, în China, aflată la 16.500 km de Gallup, pentru a participa la ceremonia de decernare a titlului de „Doctor Honoris Causa”, care i-a fost acordat de către o universitate din capitala Republicii Populare Chineze (reamintim că în perioada 8-10 noiembrie 2011 dânsul s-a aflat în Taiwan, pentru a participa la o conferinţă ştiinţifică internaţională)! Deci, evenimentele erau strâns înlănţuite, ceea ce presupunea şi un adevărat „maraton” al curselor transcontinentale şi transoceanice de avion, asumându-şi riscul suspendării unor zboruri din cauza unor „surprize meteorologice”, frecvente în luna decembrie în emisfera nordică.

După îndelungi analize şi frământări, premiul unei academii naţionale a obţinut prioritatea cuvenită pentru o asemenea instituţie ştiinţifică şi culturală prestigioasă, astfel încât problemele universitare de ordin administrativ şi-au găsit rezolvarea, iar premia(n)tul şi-a asumat riscul unei „surprize” meteo. În ideea că această surpriză va apărea pe traseul către Bucureşti, laureatul a plecat din Gallup (un orăşel cu circa 22.000 de locuitori care nu are aeroport internaţional) cu maşina sa, sâmbătă-dimineaţa, 10 decembrie (chiar de ziua sa de naştere!), pe autostrada I-40, cu soarele chinuitor în faţă, la oraşul Albuquerque, aflat la

circa 220 km est de Gallup, care are Aeroportul Internaţional „Sunport” (punctul de start al călătoriilor cu avionul, internaţionale sau interne, ale „turistului ştiinţific” Florentin Smarandache), distanţă parcursă cam în două ore şi jumătate. După ce a îndeplinit şi formalităţile de plată a parcării maşinii pentru o săptămână în parcarea aeroportului, s-a putut prezenta la momentul cerut înainte de îmbarcare, pentru formalităţile de rigoare (control antiterorist).

Zborul a urmat ruta Albuquerque-Chicago-Varşovia-Bucureşti, cu două escale, la Chicago şi la Varşovia, unde a schimbat avionul, deci a fost fragmentat în trei curse: Albuquerque-Chicago, 1.798 km, zbor de două ore şi patruzeci de minute, cu o cursă a companiei „American Eagle” (Vulturul american); după o escală de o oră şi cincisprezece minute, Chicago-Varşovia, 7.540 km, zbor de nouă ore şi douăzeci şi cinci de minute, cu o cursă a Liniilor Aeriene Poloneze LOT; după o escală de două ore şi cincisprezece minute, Varşovia-Bucureşti (Otopeni), 925 km, zbor de o oră şi cincizeci de minute, cu o altă cursă a LOT – distanţa totală Albuquerque-Bucureşti a fost de 10.263 km, parcurşi în 13 ore şi 55 de minute de zbor efectiv (16 ore şi 25 de minute incluzând escalele).

De fapt, premiatul a plecat mai devreme din Gallup nu doar pentru a avea un „timp-tampon” în cazul unei surprize meteo, ci şi pentru a avea un timp de stat acasă, două-trei zile, cu bătrâna sa mamă suferindă, în vârstă de 82 de ani, aşa că de la Aeroportul Internaţional Otopeni a luat un taxi cu care a mers până la... Bălceşti, Vâlcea – ce mai conta 100 $ (pentru cursa taxiului) pe lângă cei 1.440 $ plătiţi pentru cursa

de avion (tur-retur), vorba românului: „Unde-a mers mia, merge şi suta!”.

În treacăt fie spus, Premiul „Traian Vuia” al Academiei Române are valoarea de circa 700 $, iar Universitatea „New Mexico” nu a putut să sponsorizeze (nici măcar parţial) costul avionului (pârdalnica de criză mondială!), aşa că până la urmă contează dorul de casă şi romantismul cercetătorului!

Dacă tot am ajuns la romantism, vorbind despre „Lungul drum al lui Florentin către casă”, am putea, pastişând din poezia „La steaua”, a romanticului poet Mihai Eminescu (Florentin Smarandache fiind nu doar matematician, ci şi… poet, dar nu romantic, ci paradoxist!), să spunem:

„Până la premiu-atribuit,
E-o cale-atât de lungă:
O-ntreagă zi i-a trebuit
Lui Florentin s-ajungă!”.

*

După festivitatea de premiere, Florentin Smarandache va rămâne în Bucureşti, pentru a putea să ajungă a doua zi, „cu noaptea-n cap”, la Aeroportul Internaţional „Henri Coandă” Otopeni, de unde va decola la ora 6:00, parcurgând traseul de retur: Bucureşti-Varşovia-Chicago-Albuquerque, cu cele două escale şi schimburi de avion, care va fi parcurs în 24 de ore şi 55 de minute, incluzând şi timpul escalelor. Va ajunge la Albuquerque noaptea, deci va călători cu maşina spre vest, către Gallup fără a mai avea soarele chinuitor în parbriz!

Spre Academie, prin... Neutrosofie!

Premiul „Traian Vuia” pentru ştiinţe tehnice i-a fost acordat lui Florentin Smarandache pentru grupul de lucrări „Logica neutrosofică şi fuziunea informaţiilor în ştiinţele tehnice”.

„Neutrosofia”, creată de către Florentin Smarandache în anul 1995, este un capitol al filozofiei, care studiază „neutraliile”. Ea generalizează capitolul filozofiei numit „Dialectica”, în care studiază „contrariile”: orice entitate „A” are un contrar al său, „Anti-A” (de exemplu, plus-minus, bun-rău, dulce-amar etc.).

Pornind de la faptul că pentru o entitate „A” pot exista stări care sunt „neutrale”, nu sunt nici „A”, nici opusul său „Anti-A”, Florentin Smarandache a generalizat „Dialectica” prin „Neutrosofie”, introducând conceptul de „neutral”.

„Logica neutrosofică” este un subdomeniu al matematicii, care pornind de la existenţa „neutraliilor”, cărora le corespunde situaţia de nedeterminare („incert”, „I”). În logica matematică obişnuită există numai două valori ale unei propoziţii logice: „adevărat”, „A”, şi „fals”, „F”. Logica neutrosofică apare ca o generalizare, adăugând şi valoarea „incert”, „I”.

Aplicaţiile acesteia în tehnică sunt în diverse domenii: cibernetică, inginerie, medicină, fizică, ştiinţe militare, fuziunea informaţiilor.

La Conferinţa Internaţională de Calcul Granular din oraşul Kaohsiung, Taiwan, din 8-10 noiembrie 2011, a fost prezentată comunicarea ştiinţifică „Aplicaţii ale logicii neutrosofice în robotică – introducere”, scrisă de Florentin

Smarandache împreună cu prof. univ. dr. ing. Luige Vlădăreanu, cercetător ştiinţific principal la Institutul de Mecanica Solidelor al Academiei Române, din Bucureşti.

„Fuziunea Informaţiei” este un domeniu al tehnologiei de vârf care foloseşte informaţii (date) provenite de la surse de naturi diferite (electronice, optice, acustice, mecanice, umane), cu numeroase aplicaţii militare şi civile. Deoarece între informaţiile provenite de la aceste surse pot exista contradicţii, este necesar un model matematic pentru selectarea informaţiilor credibile, ca să se poată lua decizii corecte. Există mai multe astfel de modele matematice, purtând denumirea generică de „Teorie”, unul dintre ele fiind „Teoria Dezert-Smarandache” (notată prescurtat TDSm, pentru a se deosebi de „Teoria Dempster-Shafer”, care se prescurtează TDS), realizată de către inginerul electronist francez Jean Dezert, cercetător la Oficiul Naţional pentru Studii şi Cercetări Aeronautice (ONERA) din Chatillon, Franţa, împreună cu Florentin Smarandache.

Există o conferinţă anuală internaţională dedicată „Fuziunii Informaţiei”, organizată de către Societatea Internaţională de Fuziunea Informaţiei în diverse locuri de pe Glob, la care, din anul 2003, Florentin Smarandache a fost mereu prezent cu comunicări privind aplicaţii tehnice ale neutrosofiei.

Site-ul Academiei Române din Bucureşti cu anunţul premiilor:
http://www.juridice.ro/wp-content/uploads/2011/12/premiiPresa2009-decernate2011.doc

Florentin Smarandache a primit Premiul Academiei Române

Florentin Smarandache, în faţa Academiei Române,
cu Premiul Traian Vuia în mână, 15 decembrie 2011

Sejurul academic românesc al lui Florentin Smaradache

În articolul precedent, scriam despre eforturile pe care le-a făcut prof. univ. dr. Florentin Smarandache de a veni din oraşul Gallup, statul federal New Mexico, SUA, unde predă matematica la Universitatea "New Mexico", în Bucureşti, pentru a putea participa la festivitatea de înmânare a Premiilor Academie Române pe anul 2009 (aşa se acordă, după doi ani!), deoarece primise un premiu în domeniul ştiinţelor tehnice. Revenim cu unele amănunte asupra acestui scurt "sejur academic" al celebrului conjudeţean, stabilit peste Ocean.

Două prelegeri la Institutul pentru Mecanica Solidelor al Academiei Române

Spuneam în articolul susmenţionat că deşi înmânarea premiilor era programată în 15 decembrie, Florentin Smarandache a ajuns în România câteva zile mai înainte, pentru a avea un interval-tampon de timp în situaţia unor surprize meteorologice hibernale, care s-ar fi soldat cu suspendarea unor curse de avion, dar şi pentru a ajunge şi la Bălceştiul său natal, ca să o revadă pe mama sa, în vârstă de 82 de ani.

Mai exista însă un motiv: invitaţia de a ţine două prelegeri pentru doctoranzii în robotică ai Institutului de Mecanica Solidelor al Academiei Române, cu sediul în Bucureşti, str. Constantin Mille nr. 15, lângă Teatrul Mic. Invitaţia îi fusese transmisă de către prof. univ. dr. ing. Luige Vlădăreanu, şeful Catedrei de Robotică şi Mecatronică a acestui institut, conducător de doctorat.

În 13 decembrie, a ţinut prelegerea "Bazele şi aplicaţiile Fuziunii Informaţiei în Robotică". Amintim cititorilor că Florentin Smarandache se ocupă de zece ani de aplicaţii ale matematicii în Fuziunea Informaţiei – domeniu al tehnologiei de vârf care foloseşte informaţii (date) provenite de la surse de naturi diferite (electronice, optice, acustice, mecanice, umane), cu numeroase aplicaţii militare şi civile. Din cauza contradicţiilor care pot apărea între informaţiile de la aceste surse, este necesar un model matematic pentru selectarea informaţiilor credibile, ca să se poată lua decizii corecte. Un astfel de model este „Teoria Dezert-Smarandache" (notată prescurtat TDSm, pentru a se deosebi de „Teoria Dempster-

Shafer", care se prescurtează TDS), realizată de către inginerul electronist francez Jean Dezert, cercetător la Oficiul Naţional pentru Studii şi Cercetări Aeronautice (ONERA) din Chatillon, Franţa, împreună cu Florentin Smarandache.

Mai nou, în urma colaborării cu Institutul de Mecanica Solidelor al Academiei Române, Florentin Smarandache şi-a extins preocupările sale de matematică aplicată şi în domeniul Roboticii, astfel că, împreună cu prof. univ. dr. ing. Luige Vlădăreanu, şeful Catedrei de Robotică şi Mecatronică a acestui institut, a redactat o comunicare ştiinţifică pe care a prezentat-o luna trecută la o conferinţă ştiinţifică internaţională din Taiwan.

În 14 decembrie, Florentin Smarandache a prezentat doctoranzilor institutului cea de-a a doua prelegere: „Logica neutrosofică şi mulţimea neutrosofică aplicate înRobotică ".

"Logica neutrofică" (sau "Logica Smarandache", pentru că a fost introdusă de acesta) este o generalizare a logicii matematice obişnuite, deoarece, alături de cele două valori ale unei propoziţii logice, "Adevărat", "A", şi "Fals", "F", introduce a treia valoare, "Incert", "I".

Întâlnirea cu acad. Solomon Marcus

Joi, 15 decembrie, la ora 12, în Aula Academiei Române a început adunarea generală a academicienilor, în cadrul căreia s-au înmânat Premiile pentru anul 2009. Deşi matematician, lui Florentin Smarandache i s-a acordat un premiu nu pentru matematică pură, teoretică, ci pentru matematică aplicată în tehnică – Premiul "Traian Vuia" în

domeniul ştiinţelor tehnice pentru grupul de lucrări "Logica neutrosofică şi fuziunea informaţiilor în ştiinţele tehnice".

Nu mai puţin emoţionantă decât primirea acestui premiu a fost întâlnirea cu academicianul (matematician de anvergură mondială) Solomon Marcus (n. 1925, Bacău, membru corespondent al Academiei Române din 1993, membru titular din 2001), cu care colaborase în domeniul lingvisticii matematice (aceasta, mai demult, înainte ca vâlceanul nostru să emigreze).

Festivitatea de premiere din Aula Academiei Române

Spectacol răscolitor despre emigranţi

Apropo de emigrare, colaboratorii de la Institutul de Mecanica Solidelor, l-au invitat pe Florentin Smarandache la Teatrul "Odeon" din Bucureşti (fostul Teatru "Giuleşti", care funcţionează acum pe Calea Victoriei, în fosta Sală "Comedia"

a Teatrului Naţional) la reprezentaţia piesei "În container", de Constantin Cheianu, care este despre emigranţi ilegali în Occident.

"M-am recunoscut pe mine..., m-am gândit cum fugisem şi eu în septembrie 1988!", ne-a declarat emoţionat Florentin Smarandache (care a emigrat ilegal în Turcia, tot cu vaporul, din portul Varna, Bulgaria, dar nu ascuns într-un container, ci strecurat într-un grup de turişti francezi care pleca la Istanbul!).

Întâmplarea i-a adus un supliment de emoţie: pe unul dintre actorii din piesă îl cheamă Mihai Smarandache (ca pe fiul cel mare al spectatorului Florentin Smarandache, fiu care însă a plecat legal în SUA, la tatăl său, în 1992) – de fapt, piesa este inspirată din fapte reale (este vorba despre nişte moldoveni din Chişinău), aşa că putem spune cu dublu motiv: "Viaţa bate Teatrul!" (nu doar îl inspiră!).

Salutări paradoxiste, cu „etichete rafinate”, din Seattle!

Am trecut de pe Coasta de Est, din oraşul Rome, statul New York, unde eram, aşa cum se ştie din articolul publicat de ziarul „Monitorul de Vâlcea”, bursier al Air Force, pe Coasta de Vest, în oraşul Seattle, statul Washington, la A XII-a Conferinţă Internaţională de Fuziunea Informaţiei, care se desfăşoară în perioada 6-9 iulie 2009, la Grand Hyatt Seattle Hotel. Tema acestei ediţii, organizată ca de obicei de Societatea Internaţională pentru Fuziunea Informaţiei, este: „De la un nivel scăzut, la un nivel ridicat al Fuziunii Informaţiei în secolul XXI!”.

Luni, 6 iulie, împreună cu amicul şi vechiul colaborator francez Jean Dezert, am susţinut în sala „Blewett”, timp de trei ore, în intervalul 12:30-15:30, seminarul (americanii îi spun „tutorial”) „Realizări şi aplicaţii ale Teoriei Dezert-Smarandache în Fuziunea Informaţiei”.

Am văzut în programul Conferinţei patru nume româneşti: trei de la universităţi sau companii nord-americane, Georgescu Ramona, Universitatea Connecticut, SUA, Terejanu Gabriel Alin, de la Universitatea din Buffalo, SUA, Florea Mihai Cristian, de la THALES Canada Inc., iar al patrulea – de la... Universitatea Politehnică Bucureşti, pe nume Ion Matei. Au programate prezentări de lucrări marţi şi joi după-amiază, în diverse săli din cele şase, în care se desfăşoară lucrările numeroaselor secţiuni ale Conferinţei. Sper să apuc să vorbesc măcar cu o parte din ei!

Miercuri, 8 iulie, după-amiază, în Sala „Discovery”, Jean Dezert şi cu mine vom fi copreşedinţii Secţiunii de Comunicări numite „Realizări şi aplicaţii ale Teoriei Dezert-Smarandache în Fuziunea Informaţiei”. Voi prezenta aici comunicarea „Etichete rafinate pentru fuziunea calitativă a informaţiei în sistemul decizional”.

Florentin Smarandache

ISBN 978-973-1903-55-2